

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

2 december 1997

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

DEBAT SITUATIE VLAMINGEN IN BRUSSEL

DECREET GOEDKEURING INTERREGIONALE SAMENWERKINGSOVEREENKOMST EG EN MERCOSUR

DECREET WIJZIGING ORGANIEKE WET OCMW

DECREET PENSIOENEN PERSONEELSLEDEN VLAAMSE MAATSCHAPPIJ VOOR WATERVOORZIENING

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 13

Dinsdag 2 december 1997

Berichten van verhindering	1
Ontwerpen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstel van bijzonder decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	2
Moties van aanbeveling	
Indiening	2
Verslagen	
Indiening	3
Mededeling van de Vlaamse regering	
Indiening	4
Moties van gemeenten	
Indiening	5
Mededeling van de SERV	
Indiening	5
Jaarverslag	
Indiening	5
Arresten van het Arbitragehof	
Indiening	5
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	6
Samenstelling van een werkgroep	
Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden	6
Debat over de situatie van de Vlamingen in Brussel	
Debat	6
Sprekers : de heren Etienne Van Vaerenbergh, Joachim Coens, Jan Béghin, Dominiek Lootens-Stael en Walter Vandenbossche, mevrouw Nelly Maes, de heren Paul Van Grembergen, Jaak Gabriels, Michiel Vandenbussche, Filip Dewinter, Francis Vermeiren, Jef Sleenckx, Jos Geysels, Herman Suykerbuyk, Joris Van Hauthem, minister Brigitte Grouwels en minister-president Luc Van den Brande	

Motie van orde

- Voorstel tot spoedbehandeling 24
 Spreker : de heer Etienne Van Vaerenbergh

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de interregionale kaderovereenkomst voor samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de Mercado Común del Sur (MERCOSUR) en zijn deelnemende staten, anderzijds, ondertekend in Madrid op 15 december 1995 – 745 (1996-1997) – Nrs. 1 en 2

- Algemene bespreking 25
 Sprekers : de heer Jacques Laverge, verslaggever, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en minister-president Luc Van den Brande
 Artikelsgewijze bespreking 26

Ontwerp van decreet houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn – 751 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 5

- Algemene bespreking 26
 Sprekers : mevrouw Patricia Ceysens, verslaggever, de heren Bart Vandendriessche, Stefaan Plateau, Felix Strackx en minister Luc Martens
 Artikelsgewijze bespreking 28

Ontwerp van decreet betreffende de rustpensioenen toegekend aan de vastbenoemde en tot de stage toegelaten personeelsleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en betreffende de overlevingspensioenen toegekend aan de rechtverkrijgenden van die personeelsleden – 752 (1996-1997) – Nrs. 1 en 2

- Algemene bespreking 40
 Spreker : minister Luc Martens
 Artikelsgewijze bespreking 40

Regeling van de werkzaamheden

43

Bijlage

Mondelinge vraag van de heer Marc Olivier tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de verbreding van de autosnelweg E17 tussen Kortrijk en Waregem 46

Mondelinge vraag van de heer Didier Ramoudt tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de invloed van het tracé van de kusttram op de mobiliteitsproblematiek in de kustgemeenten 48

Mondelinge vraag van de heer Didier Ramoudt tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de veiligheid van de kusttram 49

Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het bijkomend onderzoek door de GIMV van de luchthaven van Deurne 50

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bestrijding van vandalisme op het materiaal van De Lijn 51

Mondelinge vraag van de heer Patrick Lachaert tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de verantwoordelijkheden van gemeentelijke wegbeheerders 53

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herstellingswerken aan de kanaalbruggen van Riemst 54

Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijk tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een retributie voor het capteren van water uit de waterwegen in het Vlaamse Gewest door de watergebonden industrie 56

Mondelinge vraag van mevrouw Sonja Van Lindt tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het opzetten van projecten telewerk in de strijd tegen de files	58
Mondelinge vraag van de heer Johan De Roo tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de uitbreiding van de doelgroep van het Vlaams Woningfonds tot gezinnen met één kind ten laste	60
Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de investeringsbudgetten voor sociale huisvesting in Limburg	62
Mondelinge vraag van de heer Francis Vermeiren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de kritiek van de minister op de werking van de sociale huisvestingsmaatschappij Intervilvoordse	63
Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de belastingverlaging in de stad Gent in relatie tot het Sociaal Impulsfonds	65
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de uitvoeringsbesluiten van het decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers	67
Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de vervuiling van het Kanaal Kortrijk-Bossuit	68
Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de inzameling van papier door de vereniging De Ekker	72
Mondelinge vraag van mevrouw Yolande Avontroodt tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de registratie van leerlingengegevens	73
Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de geplande VLAR-recyclage-eenheid te Willebroek	75
Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de kwaliteit van het oppervlaktewater in het Waasland	77
Mondelinge vraag van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verontrustende vervuiling van de verkaveling Lievenshoek te Kapellen	80
Mondelinge vraag van mevrouw Sonja Becq tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het voortbestaan van de cel Diversificatie van de VLOR	82
Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het gebruik van het Engels tijdens een studiedag van de Universiteit Antwerpen	84
Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het voorstel van de Vlaamse Hogescholenraad om betrokken te worden bij de discussie over de hervormingen van het universitair landschap	85
Mondelinge vraag van de heer Johan Sauwens tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de krachtlijnen betreffende een Vlaams gezondheids- en gezinsbeleid, zoals op donderdag 6 maart 1997 goedgekeurd in de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken	88
Mondelinge vraag van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie over de veroudering van het ZAP-kader aan de Vlaamse universiteiten	89
Mondelinge vraag van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid, over de driemaandelijke rapporten van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie omtrent de toepassing van de taalwetgeving door de Brusselse OCMW's	91

Mondelinge vraag van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid, over de rechtstreekse dialoog met de Brusselse gemeentebesturen	92
Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het decreet van 5 april 1995 houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie	94
Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de erkenning van circussen	96
Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toekomst van de multiculturele projecten in het landelijk jeugdwerk	97
Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn over de gevolgen van de dalende sportopbrengsten uit de Nationale Loterij op het Vlaams Sportfonds en de subsidiëring van het Vlaamse sportbeleid	98
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het taalgebruik op het vlak van reclame	99
Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toepassing door sportfederaties van het decreet betreffende de niet-betaalde sportbeoefenaar	100
Mondelinge vraag van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de KVS als mogelijke vestigingsplaats voor een Vlaams--Nederlands Huis te Brussel	101
Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toekenning van een contractuele subsidie aan de Stichting Vlamingen in de Wereld	103

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 14.38 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Gerda Raskin : buitenslands ;

Johan Sauwens : ambtsverplichtingen.

ONTWERPEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet betreffende het algemeen welzijnswerk
– 827 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.
- Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten
– 833 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.
- Ontwerp van decreet houdende machtiging van de Vlaamse regering om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel Vlaams Omroeporkest en Kamerkoor
– 842 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

VOORSTEL VAN BIJZONDER DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende voorstel van bijzonder decreet werd ingediend :

- Voorstel van bijzonder decreet van de heren André Denys, Paul Van Grembergen en Jos Geysels houdende wijziging van artikel 24bis, § 2 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen
– 844 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken.

VOORSTELLEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer Michel Doomst houdende wijziging van de artikelen 78 en 79 van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995
– 828 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Mediabeleid.
- Voorstel van decreet van mevrouw Marleen Vanderpoorten, mevrouw Sonja Van Lindt en de heer Roland Deswaene betreffende de gewaarborgde inspraak van leerlingen in het secundair onderwijs
– 831 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.
- Voorstel van decreet van de heren Ludo Sannen en Gilbert Vanleenhove houdende oprichting van een Dienst voor Taaladvies
– 838 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken.
- Voorstel van decreet van de heer Guy Swennen houdende de organisatie van de toekenning van dienstencheques aan zorgbehoevende ouderen
– 841 (1997-1998) – Nr. 1.

Voorzitter

Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen betreffende de toepassing van de taalwetgeving te Brussel en het voorstel om van Brussel een Europees district te maken
– 830 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken.
- Voorstel van resolutie van mevrouw Yolande Avontroodt betreffende het gebruik van isoleer-, fixeer- en andere dwangmaatregelen in de Vlaamse psychiatrische ziekenhuizen en psychiatrische afdelingen van algemene ziekenhuizen
– 832 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.
- Voorstel van resolutie van de heren Filip Dewinter, Emiel Verrijken en Joris Van Hauthem betreffende het debat over de integratie van inwijkelingen
– 834 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de plenaire vergadering (Bureaubeslissing van 12 november 1997).
- Voorstel van resolutie van de heren Etienne Van Vaerenbergh en André Denys betreffende de institutionele situatie in de Brusselse instellingen
– 835 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant.
- Voorstel van resolutie van de heren John Taylor, Stefaan Platteau, Carlos Lisabeth, Herman De Reuse, Jean-Marie Bogaert en Jos Geysels betreffende de aanwending van de vastleggingsmachtiging van het FEERR-MGO
– 836 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

- Voorstel van resolutie van de heren Luk Van Nieuwenhuysen en Dominiek Lootens-Stael betreffende de taalkaders bij de federale overheid
– 837 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken.
- Voorstel van resolutie van de heer Ward Beysen betreffende de invoering van gemeentelijke inburgeringscontracten voor migranten
– 840 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de plenaire vergadering (Bureaubeslissing van 12 november 1997).
- Voorstel van resolutie van de heren Jos De Meyer en Ludo Sannen, mevrouw Marleen Vanderpoorten, de heren Pieter Huybrechts, René Swinnen en Chris Vandenbroeke, betreffende de studietoelagen
– 843 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.

MOTIES VAN AANBEVELING**Indiening**

De voorzitter : De volgende moties van aanbeveling werden ingediend :

- Motie van aanbeveling van mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceysens en de heer Etienne De Groot, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Gezin en Welzijn, Beleidsprioriteiten 1998
– 801 (1997-1998) – Nr. 2.
- Motie van aanbeveling van de heren Hugo Marsoul, Dirk Van Mechelen, Jacques Timmermans, Johan Malcorps en Johan Sauwens, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Cultuur, Beleidsprioriteiten 1998
– 802 (1997-1998) – Nr. 2.
- Motie van aanbeveling van de heren Carl Decaluwé, Joachim Coens en Michel Doomst, tot besluit van het in commissie gehouden debat

Voorzitter

- over de beleidsbrief Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, Beleidsprioriteiten 1998
– 803 (1997-1998) – Nr. 2.
- Motie van aanbeveling van de heren Jacques Laverge, Didier Ramoudt en Karel De Gucht, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Tewerkstelling, Beleidsprioriteiten 1998
– 805 (1997-1998) – Nr. 2.
 - Motie van aanbeveling van de heren Jacques Laverge en Didier Ramoudt, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Toerisme en landbouwpromotie in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten 1998
– 807 (1997-1998) – Nr. 2.
 - Motie van aanbeveling van mevrouw Patricia Ceysens en mevrouw Ria Van Den Heuvel, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Gelijke kansen beleid, Gelijke kansen in Vlaanderen voor Els en Jan, Piet en Karel, Eva en Lies, Aïsha, Ali, (Marleen), ... Beleidsprioriteiten 1998
– 809 (1997-1998) – Nr. 2.
 - Motie van aanbeveling van mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceysens en de heer Etienne De Groot, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Gezondheidsbeleid, Beleidsprioriteiten 1998
– 815 (1997-1998) – Nr. 2.
 - Motie van aanbeveling van de heren Jacques Laverge, Didier Ramoudt en Karel De Gucht, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Economie. Vlaanderen, Ondernemend Land : Van beleidsvisie naar realisatie. Een terugblik en een vooruitblik, Beleidsprioriteiten 1998
– 816 (1997-1998) – Nr. 2.
 - Motie van aanbeveling van de heren Jacques Laverge, Didier Ramoudt en Karel De Gucht, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Energie, Beleidsprioriteiten 1998
– 817 (1997-1998) – Nr. 2.
 - Motie van aanbeveling van de heren Didier Ramoudt, Jean-Marie Bogaert en Jacques Laverge, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Land-

bouw, Tuinbouw en Visserij, Beleidsprioriteiten 1998

– 818 (1997-1998) – Nr. 2.

- Motie van aanbeveling van de heren Didier Ramoudt en Jacques Laverge, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Landbouw, Tuinbouw en Visserij, Beleidsprioriteiten 1998
– 818 (1997-1998) – Nr. 3.
- Motie van aanbeveling van de heren Carl Decaluwé en Tuur Van Wallendael, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Media, Beleidsprioriteiten 1998
– 819 (1997-1998) – Nr. 2.
- Motie van aanbeveling van de heren Marc Olivier en Georges Cardoen, tot besluit van het in commissie gehouden debat over de beleidsbrief Huisvestingsbeleid. Recht op Wonen in Vlaanderen, Beleidsprioriteiten 1997-1998
– 823 (1997-1998) – Nr. 2.

VERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen over het voorstel van decreet van de heer Herman Suykerbuyk c.s. houdende vaststelling van de voorwaarden voor getroffen en van repressie en epuratie, en voor oorlogsslachtoffers om in aanmerking te komen voor een financiële tegemoetkoming
– 298 (1995-1996) – Nr. 8.
- Verslag namens de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer uitgebracht door de heer Herman Lauwers over het voorstel van decreet van de heer Carl Decaluwé c.s. betreffende de begeleiding van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen
– 675 (1996-1997) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht

Voorzitter

door de heer Stefaan Platteau over het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de volgende internationale akten :

- 1° het verdrag inzake het Energiehandvest, met de bijlagen EM, NI, TRM, N, VC, ID, IA, P, G, TFU, D, B, PA en T, en de besluiten, ondertekend in Lissabon op 17 december 1994 ;
- 2° het protocol betreffende energie-efficiëntie en de daarmee samenhangende milieuaspecten, ondertekend in Lissabon op 17 december 1994
– 729 (1996-1997) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer uitgebracht door de heer Leonard Quintelier over het voorstel van decreet van de heer Ludo Sannen houdende aanpassing van het decreet van 24 juli 1996 houdende de ruimtelijke planning
– 737 (1996-1997) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Mediabeleid uitgebracht door de heer Leo Delcroix over het ontwerp van decreet betreffende het Vlaams Commissariaat voor de Media en de Vlaamse Mediaraad
– 742 (1996-1997) – Nr. 6.
- Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht door de heer Leo Cannaerts over het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de kaderovereenkomst voor samenwerking ter voorbereiding van een associatie van politieke en economische aard tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en de republiek Chili anderzijds als einddoel, en bijlage, ondertekend in Florence op 21 juni 1996
– 743 (1996-1997) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht door de heer Leo Cannaerts over het ontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord inzake astrofysica met bijlage, ondertekend in Santa Cruz de la Palma op 26 mei 1979 ; het protocol van samenwerking inzake astrofysisch onderzoek in Spanje, ondertekend in Santa Cruz de la Palma op 26 mei 1979 ; het addendum bij het protocol van samenwerking inzake astrofysisch onderzoek in Spanje, ondertekend in Madrid op 8 april 1983 ; het protocol van samenwerkingsakkoord inzake astrofysica, ondertekend in Madrid op 18 april

1988 ; het protocol tot wijziging van het protocol van samenwerking inzake astrofysisch onderzoek in Spanje, ondertekend in Madrid op 18 april 1988 ; en het protocol tot wijziging van het addendum bij het protocol van samenwerking inzake astrofysisch onderzoek in Spanje, ondertekend in Madrid op 18 april 1988

– 744 (1996-1997) – Nr. 2.

- Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht door de heer Jacques Laverge over het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de interregionale kaderovereenkomst voor samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de Mercado Comùn del Sur (MERCOSUR) en zijn deelnemende staten anderzijds, ondertekend in Madrid op 15 december 1995
– 745 (1996-1997) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin uitgebracht door mevrouw Patricia Ceysens over het ontwerp van decreet houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn
– 751 (1996-1997) – Nr. 4.
- Verslag namens de Commissie voor Financiën en Begroting uitgebracht door de heer Carlos Lisabeth over het ontwerp van decreet houdende bepalingen inzake kas-, schuld- en waarborgbeheer van de Vlaamse Gemeenschap
– 771 (1997-1998) – Nr. 4.
- Verslag namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin uitgebracht door mevrouw Veerle Heeren over de gedachtewisseling over het Beleidsplan VFSIPH 1997-2000
– 839 (1997-1998) – Nr. 1.

MEDEDELING VAN DE VLAAMSE REGERING

Indiening

De voorzitter : De volgende mededeling van de Vlaamse regering werd ingediend :

Voorzitter

- Memorandum over de plaats van de Vlaamse landbouw in het geheel van het Europese Land- en tuinbouwbeleid (DOC 21/1997-1998).

Deze mededeling van de Vlaamse regering ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MOTIES VAN GEMEENTEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende moties van gemeenten werden ingediend :

- Motie van de gemeente Ranst houdende intrekking van de omzendbrief d.d. 1 oktober 1975 betreffende oprichting van constructies ter vervanging van door brand of storm vernielde eigendommen, goedgekeurd door de gemeenteraad op 16 oktober 1996 (DOC 23/1997-1998) ;
- Motie van de gemeente Zwalm tegen de opheffing van de omzendbrief d.d. 1 oktober 1975 betreffende oprichting van constructies ter vervanging van door brand of storm vernielde eigendommen, goedgekeurd door de gemeenteraad op 10 november 1997 (DOC 24/1997-1998) ;
- Motie van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van de gemeente Alken inzake verderzetting van steun aan uitgeprocedeerde asielzoekers, goedgekeurd door de Raad voor Maatschappelijk Welzijn op 4 november 1997 (DOC 25/1997-1998).

Deze moties van gemeenten liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat

MEDEDELING VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN (SERV)**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededeling van de SERV werd ingediend :

- Kaderakkoord Vlaamse sociale partners – Werkgelegenheid 1998-2000 (DOC 22/1997-1998).

Deze mededeling van de SERV ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

JAARVERSLAG**Indiening**

De voorzitter : Het volgende jaarverslag werd ingediend :

- Jaarverslag over de werking en het beheer van het Investeringsfonds voor grond- en woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest) (DOC 20/1997-1998).

Dit jaarverslag ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF**Indiening**

De voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Arrest 66/97 van 6 november 1997 ;
 - Arrest 67/97 van 6 november 1997 ;
 - Arrest 70/97 van 18 november 1997 ;
 - Arrest 71/97 van 20 november 1997.
-

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummers 1100 en 1160 (samengevoegde zaken) ;
- Rolnummers 1176 en 1177 (samengevoegde zaken) ;
- Rolnummer 1170 ;
- Rolnummer 1168 ;
- Rolnummers 1101, 1106, 1113, 1116, 1120 en 1175 (samengevoegde zaken) ;
- Rolnummer 1164 ;
- Rolnummer 1165 ;
- Rolnummers 1166, 1173 en 1174 (samengevoegde zaken).

SAMENSTELLING VAN DE WERKGROEP

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden

De voorzitter : Voor de VLD-fractie is in de Werkgroep Gelijke Kansen voor Mannen en Vrouwen mevrouw Marleen Vanderpoorten als vast lid vervangen door mevrouw Patricia Ceysens en mevrouw Patricia Ceysens als plaatsvervangend lid vervangen door mevrouw Marleen Vanderpoorten.

DEBAT over de situatie van de Vlamingen in Brussel

Debat

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het debat over de situatie van de Vlamingen in Brussel.

Het debat is geopend.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in het Vlaams Parlement zijn we er allemaal van overtuigd dat Brussel voor Vlaanderen belangrijk is. Reeds in de regeringsverklaring van deze Vlaamse regering stond uitdrukkelijk dat Brussel het ankerpunt bij uitstek is om ons bekend te maken in Europa en in de wereld. Brussel heeft ook een hoofdstedelijke functie. Een deel van de Vlaamse bevolking woont in Brussel, een nog aanzienlijker deel gaat in Brussel werken. De verantwoordelijkheid van Vlaanderen en dit Vlaams Parlement ten overstaan van Brussel is met andere woorden zeer groot.

Het lot van Brussel en de Brusselse Vlamingen bepaalt mede het lot en het gelaat van Vlaanderen. Een Vlaams spreekwoord zegt : 'Wie zijn neus schendt, schendt zijn aangezicht.' Wie in Brussel bepaalde situaties verknoeit, schendt de Brusselse neus en bijgevolg het hele Vlaamse gelaat. Dat is trouwens de reden waarom Brussel zo belangrijk is voor Vlaanderen.

Sinds er een Vlaamse regering bestaat, handelt een gedeelte van de regeringsverklaring over Brussel. Dit gold voor alle Vlaamse regeringen tot nu toe. De regering Van den Brande-II vormt daarop geen uitzondering. Brussel is daarenboven alomtegenwoordig in de verschillende hoofdstukken die we in de commissie voor Staatshervorming bespreken. We hebben zelfs extra tijd vrijgemaakt om Brussel apart te bespreken. Ik herinner u aan de hoofdstukken over de ziekteverzekering en de gezinsbijdragen, waarbij Brussel als thema uitdrukkelijk aanwezig was.

De Vlaamse regering heeft op 22 april 1997 een beleidsplan Brussel voorgelegd aan dit parlement. In dit beleidsplan staat het volgende : 'Brussel is een toetssteen voor het Belgisch samenlevingsmodel. Deze bijzondere positie betekent dat de gelijkwaardige deelname van de Franstalige gemeenschap aan de democratische besluitvorming op federaal vlak is gekoppeld aan de gelijkwaardige deelname van de Nederlandstalige gemeenschap op hoofdstedelijk vlak.' En verder : 'het hoofdstedelijk statuut impliceert dat de Brusselse Vlamingen volwaardig moeten participeren in de democratische besluitvorming te Brussel en aan bod komen bij de gemeentelijke en hoofdstedelijke voorzieningen. In het kader van de verdere staats-hervorming zal de Vlaamse Gemeenschap garanties eisen vanuit de equivalentieregel die de bijzondere positie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in het kader van het tweeledig gemeenschapsgeven bevestigt.'

Van Vaerenbergh

De Vlaamse regering en de commissie die deze beleidsbrief heeft besproken, oordeelden dus dat Brussel en de situatie van de Brusselse Vlamingen was gekoppeld aan het gegeven van de federatie België. Men moest in ieder geval de rechten van de Brusselse Vlamingen benadrukken. Zij waren ook van oordeel dat men in ieder geval op de rechten van de Brusselse Vlamingen moet staan.

Mevrouw de minister, allen kennen wij de situatie in Brussel. Ik verwijs naar het onderzoek dat daarover al werd gevoerd, voor een groot deel op vraag van de Vlaamse regering. Zo bestelde die het rapport uit 1993 over de taaltoestanden in de ziekenhuizen en de studie van mevrouw Anja Detant over de toepassing van de taalwetgeving in de Brusselse gemeentelijke instellingen. Die laatste studie bevat een aantal merkwaardige conclusies. Mevrouw Detant komt in haar wetenschappelijke – en niet politieke – studie tot het besluit dat de Franstalige politiek geregeld pogingen onderneemt om de taalwetten te ontkrachten en hun praktische toepassing zoveel mogelijk te omzeilen. Op geregelde tijdstippen worden de voorschriften van de taalwetten in vraag gesteld en wordt er getracht door een minimale interpretatie de wetgeving in de praktijk maximaal uit te hollen.

Zo stellen de Franstaligen dat de taalwetten niet van toepassing zijn op contractuelen, zelfstandigen, vervangingscontracten, enzovoort. Ze beweren dat de taalexamen te streng zijn en dat het Vast Wervingssecretariaat ze niet meer zou mogen organiseren. Mevrouw de minister, we weten toch allemaal dat de taalwet een wet van openbare orde is. Dat houdt in dat niemand kan of mag afwijken van de vastgestelde regels, zelfs niet bij onderlinge overeenkomst. Er is geen interpretatie mogelijk. Rechtspraak, rechtsleer en de wet zelf zeggen dat wat in strijd is met de openbare orde, van rechtswege nietig is. Die nietigheid moet door iedereen ambtshalve worden ingeroepen.

Dat is een vaststelling van wat er in de wet staat. Het werd ook herhaaldelijk bevestigd door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en door de Raad van State. De Raad van State heeft geoordeeld dat de overheid in Brussel verplicht is de Nederlands- en Franstaligen op gelijke voet te behandelen, zonder enige discriminatie. Dit betekent concreet dat iedere ambtenaar in de lokale besturen een aangepaste kennis van de tweede landstaal moet hebben en dat de betrekkingen van afdelingschef of hoger in gelijke mate dienen te worden verdeeld over beide taalgroepen.

De aangepaste kennis van de tweede taal moet worden bewezen vóór de aanstelling, niet erna. Ze is een noodzakelijke voorwaarde om te worden benoemd. Zonder taalexamen en kennis van de tweede taal kan men niet worden benoemd. In tegenstelling tot wat de Franstaligen in het verleden altijd beweerden, heeft de Raad van State ook geoordeeld dat het begrip benoeming ruim moet worden geïnterpreteerd. Het kan zowel slaan op een statutaire benoeming, een bevordering als een aanstelling. In feite is het niet te interpreteren in de letterlijke zin van het woord maar als de aard van wat geschiedt. Het slaat met andere woorden op alles wat een aanstelling inhoudt. De Raad van State heeft in het verleden ook herhaaldelijk gezegd dat dit begrip van toepassing is op statutairen, tijdelijken, contractuelen, gesco's, DAC'ers, zelfstandigen, personeel van gemeentelijke VZW's, kortom op iedereen die een openbare functie bekleedt in Brussel.

Mijnheer de minister-president, mevrouw de minister, we moeten vaststellen dat dat in het verleden niet altijd het geval was. De bewijzen zijn er : een eigen wetenschappelijk onderzoek, bevolen en gevraagd door de Vlaamse regering.

Wat moeten we nog vaststellen ? Deze situatie was vorig jaar blijkbaar zo gortig geworden, dat de meerderheidspartijen in Brussel een taalhoffelijkheidsakkoord hebben afgesloten. Hierin stond dat de taalwetten zouden worden toegepast en dat diegenen die niet waren geslaagd voor het taalexamen, een periode kregen om alsnog te lukken. Men zou er bovendien voor zorgen dat zou worden geput uit een lijst die werd vastgelegd door een aantal instanties, waaronder het Vast Wervingssecretariaat. Dat was in 1996.

Een jaar later moesten we vaststellen dat de verschillende politieke fracties, zowel gezamenlijk als afzonderlijk, in de Brusselse hoofdstedelijke raad over dit onderwerp interpellaties indienden en persconferenties hielden. Ze zeiden dat er werk moest worden gemaakt van dit taalhoffelijkheidsakkoord. Ze vroegen dat de wet, die een wet van openbare orde is, zou worden toegepast en gerespecteerd.

Naar aanleiding van die aandrang werd er dan opnieuw een akkoord afgesloten : het taalhoffelijkheidsakkoord van 14 en 27 november 1997, dat werd gekoppeld aan de situatie van de Brusselse brandweer.

Ik kom tot een tweede gegeven. Bij de Brusselse brandweer, die ressorteert onder het hoofdstedelijk

Van Vaerenbergh

niveau, was tot einde november 1997 de verdeling grosso modo éénderde/tweederde, zoals bij alle betrekkingen in de administratie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ook aan dat akkoord wordt nu getornd. Wat de Franstaligen hebben toegestaan in november 1996, hebben ze in november 1997 gekoppeld aan een ander dossier. Ook daar moeten de Vlamingen weer toegeven.

Mijnheer de minister-president, mevrouw de minister, collega's, het tijdschrift voor het gemeenterecht van september-oktober 1993, heeft een studie gemaakt over de benoemingen bij de lokale besturen in Brussel. Men heeft vastgesteld dat tot het jaar 1986 ongeveer 75 tot 100 percent van alle benoemingen die door de vice-gouverneur van Brussel werden geschorst, ook vernietigd werden. Sinds 1987 stellen we vast dat er nog altijd wordt geschorst door de vice-gouverneur van Brussel, maar momenteel worden slechts 0 tot 3,6 percent van de geschorste benoemingen daadwerkelijk vernietigd. Er is hier dus sprake van een opmerkelijke daling.

Er is iets mis in Brussel. Er loopt iets verkeerd in Brussel. Daar moeten we iets aan doen. Ik ben niet de enige die dat zegt. Wat stel ik immers vast? De verschillende politieke partijen hebben in de loop van de maand oktober en november van 1997 standpunten ingenomen over de situatie in Brussel. Ze hebben gezegd dat het zo niet verder kon. De regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft toen een standpunt ingenomen dat te nemen of te laten was. Op een bepaald ogenblik zullen we misschien zelfs verplicht zijn de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie te blokkeren. De fractieleider van de CVP in de Brusselse hoofdstedelijke raad stelt dat hij aan het Vlaams Parlement zal voorstellen om, indien het taalhoffelijkheidsakkoord niet wordt uitgevoerd, de subsidies voor Brussel 2000 – Brussel, Culturele Hoofdstad van Europa – te blokkeren.

De heer Anciaux zei dat het aandeel van de Nederlandstaligen niet veel lager kan liggen dan de huidige 32 percent. Mevrouw de minister, u zei op datzelfde ogenblik dat de tweetaligheid van Brussel op het spel staat. Er bestond in Brussel een politiek akkoord over de verdeling in het ministerie van het Brussels Gewest, namelijk éénderde Nederlandstaligen en tweederde Franstaligen, maar deze verdeling wordt nu ter discussie gesteld. Als het aandeel van de Nederlandstaligen onder eenderde zakt, is volgens u de tweetaligheid van Brussel niet langer gegarandeerd.

Velen zijn het ermee eens dat iets moet worden gedaan aan die Brusselse situatie. Ik citeer bijvoorbeeld de heer Walter Vandenbossche: 'de Brusselse Vlamingen zullen nooit aanvaarden dat zij jobs zullen moeten inleveren voor de toepassing van het taalhoffelijkheidsakkoord' en 'de onderhandelingsmarge voor de Vlaamse ministers is dus onbestaande'.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer Van Vaerenbergh, ik kom niet uit Brussel en had daarom graag van u enige verduidelijking gekregen. Ik heb de voorbije weken de politieke actualiteit van nabij gevolgd en heb gezien hoe de Volksunie – en meer bepaald minister Anciaux – tot op het laatste moment aanwezig bleef in de Brusselse regering. De Volksunie heeft dit akkoord mede-ondertekend en is dan met luide trom opgestapt omwille van de 'slechte sfeer'. De heer Anciaux heeft zelfs gezegd – ik heb dit trouwens zondag nog gehoord in De Zevende Dag – dat het in wezen een goed akkoord is. Ben ik verkeerd geïnformeerd of hoe moet ik uw uitspraken anders begrijpen?

De heer Etienne Van Vaerenbergh : U bent juist geïnformeerd als u zegt dat de sfeer verpest was en dat we onder de 30 percent zaten, want precies daarover gaat het.

De heer Jan Béghin : Mijnheer Van Vaerenbergh, mag ik u even onderbreken? De heer Anciaux was inderdaad aanwezig tot het einde van de onderhandelingen. Hij heeft zijn fiat gegeven aan het taalhoffelijkheidsakkoord en de dag nadien verklaard dat het een goed akkoord was.

Men mag dus geen loopje nemen met de waarheid. U had het zonet ook over uitspraken van de Raad van State dat de contractuelen onder de taalwet vallen. De objectiviteit noopt mij te zeggen dat de Raad van State op dit vlak uitspraken heeft gedaan in beide richtingen, dus zowel ten gunste van de Nederlandstaligen als van de Franstaligen. In bepaalde gevallen is volgens de raad de taalwet op deze categorieën niet van toepassing.

Ik kan echter niet genoeg beklemtonen dat we voor het eerst in dertig jaar eindelijk een akkoord hebben met zowel Franstaligen als Nederlandstaligen over de contractuelen in Brussel. Door de tegenstrijdige uitspraken van de Raad van State is het nooit eerder zo ver gekomen.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer Béghin, u beroept er zich op dat voor het eerst een

Van Vaerenbergh

akkoord tot stand is gekomen met de Franstaligen. Toen de Franstaligen ons vroegen of de Vlamingen er zwaar aan zouden tillen als zij de akkoorden niet toepasten, antwoordde minister Grijp : 'wij eisen niets, wij geloven u'. U gelooft dus dat de Franstaligen zullen toepassen wat zij nu hebben ondertekend. Nooit heeft minister-president Piqué een beslissing die in strijd was met de taalwetgeving, vernietigd. Nooit heeft minister Gosuin een dergelijke beslissing vernietigd.

De heer Jan Béghin : Mijnheer Van Vaerenbergh, ook dat is niet correct.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, deze leugen wordt al langer verteld door de CVP. De heer Béghin beweert dat er een akkoord zou bestaan over de contractuelen. Hij vergeet er echter bij te vertellen – en de heer Van Vaerenbergh heeft ons dat wel verteld – dat dit een overtreding op de taalwetgeving is en dat werd bepaald dat het akkoord pas na twee jaar in voege zal treden. Op dat moment zal er al een andere regering aan de macht zijn, die zal kunnen opperen dat ze niets met het akkoord te maken heeft en het dus niet moet naleven. Dat akkoord slaat dus nergens op.

De heer Jan Béghin : Mijnheer Lootens-Stael, dat akkoord is reeds in voege getreden.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, het is blijkbaar zo dat voor de Vlamingen een paar percentjes in verband met de benoemingen onbelangrijk zijn. Voor de Franstaligen zijn deze percenten echter wel belangrijk.

Ten tweede werden er tijdens de voorbije jaren honderden mensen benoemd in strijd met de taalwet.

Ten derde stel ik vast dat minister Grouwels een brief heeft geschreven aan de voorzitter van de commissie voor Staatshervorming, waarin zij zegt dat moet worden onderzocht hoe het staat met de uitoefening van de taken van de raad van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en of deze raad voldoende eisen stelt voor en voldoende bezorgd is om de Brusselse Vlamingen.

Ten slotte moet ik de minister zeggen dat ik het standpunt van de VLD deel. Indien er iets gebeurt in Brussel, moet er ook een compensatie komen op het federaal niveau. Er moet iets gebeuren. Daarom zijn we blij dat we samen met de VLD een resolutie hebben ingediend. Ik vraag het parlement en de Vlaamse regering om na te denken over de stappen die we kunnen ondernemen om onze belangen – van de Brusselse Vlamingen, maar ook van onszelf – in Brussel te verdedigen en te vrijwaren. We moeten ons afvragen of we de limiet van de toegeeflijkheid niet hebben overschreden. Dat is de kernvraag. (*Applaus bij de VU, de VLD en de CVP*)

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Van Vaerenbergh, wat u vraagt, moet ook afdwingbaar kunnen worden gemaakt. Ik vraag daarom aan het Vlaams Parlement, en met name aan de leden van de commissie voor Staatshervorming, om hierover goed na te denken. In de commissie zal binnenkort over Brussel worden gesproken. Hoe moet het grondwettelijk beginsel over de tweetaligheid worden ingevuld? Hoe moeten de begrippen 'hoofdstedelijke functie' en 'internationale functie' worden ingevuld? Deze termen worden gehanteerd om de financiering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te regelen, maar tot nog toe werden ze nooit echt ingevuld.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mevrouw de minister, uw zorg is ook onze zorg. Er bestaat een probleem in Brussel, er gaat iets mis, en daarom moeten we nadenken over oplossingen. We moeten een consequente houding aannemen ten aanzien van Brussel. We moeten nadenken over een manier om dit alles afdwingbaar te kunnen maken.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer Van Vaerenbergh, we moeten hiervoor het juiste ogenblik kiezen. We mogen niet over deze zaken beginnen op een ogenblik dat het zeer moeilijk is deze om te zetten in politieke feiten.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mevrouw de minister, hierover zijn we het eens.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de debatten over het beleidsplan voor Brussel zijn nog maar net voorbij, en opnieuw worden we geconfronteerd met een discussie over de hoofdstad. De invalshoek is echter verschillend.

Vandenbossche

We hebben het onlangs gehad over het sociaal drama dat zich in Brussel heeft afgespeeld : het probleem van Kuregem en de maatschappelijke gevolgen ervan. Nu spreken we over een communautair dispuut, het ontslag van de heer Anciaux en de gevolgen daarvan voor de Vlaamse gemeenschap in Brussel. We kunnen de vraag stellen of dit wel de juiste invalshoek is om een politiek debat over Brussel te heropenen. Het is in elk geval duidelijk dat de sociaal-economische en communautaire benadering van Brussel een duidelijke bevestiging vraagt van het standpunt van de christendemocraten.

Brussel is de tweetalige hoofdstad van het federale België en de gemeenschappen van dit land. Als men het statuut van de tweetalige hoofdstad aanvaardt, dan kunnen we in Vlaanderen vragen om loyaal mee te werken aan de levensgrote problemen die zich in het Hoofdstedelijk Gewest stellen. We kunnen echter nooit aanvaarden dat we in dit Hoofdstedelijk Gewest worden beschouwd als tweederangsburgers. De Vlaams-vijandige houding van sommige Franstalige politici en partijen moet worden opgeheven om samen eendrachtig hoofdstedelijke problemen aan te pakken.

Vanuit het beginsel van de tweetaligheid van de hoofdstad kan mijn inziens een consensusmodel worden uitgebouwd. Dat consensusmodel mag de buitenwacht echter niet storen. Het streven naar oplossingen en compromissen vanuit een samenhangsgevoel, verdraagzaamheid en zin voor samenlevingsopbouw stuit al te dikwijls op onbegrip. Dat heeft vele oorzaken : het probleem van de terreinkennis, het gemis aan lokaal maatschappelijk gevoel, het gemis aan mensenkennis en het gemis aan kennis van de Franstalige medestander. Franstaligen zijn niet de facto tegenstrevers en vijanden, met Franstaligen kan men samenleven en samenwerken.

Het conflict trekt echter aan en wordt gevoed door het obstinate gedrag van een aantal Franstalige fundi's, zoals Maingain en zijn FDF-bende. Deze mensen hebben een nefaste invloed op de beeldvorming van Vlamingen over Brussel. Uit de tegenstelling groeit een vatbaar solidariteitsgevoel tegenover een goed omliggende tegenstrever. Het conflictmatige stimuleert de groep : men vindt gemakkelijker breuklijnen, dan men samenlevingsmodellen weet op te bouwen.

De Brusselse Vlamingen moeten permanent zorg dragen voor de verwezenlijking en instandhouding

van de basisvoorwaarden van een goede samenleving. Van daaruit kunnen ze binnen Brusselse instellingen functioneren met het oog op het oplossen van de Brusselse maatschappelijke uitdagingen. Deze basisvoorwaarden zijn : de uitbouw van een dynamische en sterke Vlaamse Gemeenschap in de hoofdstad, de zorg voor de naleving van de grondrechten van de Vlamingen vervat in de taalwetgeving, de zorg voor de eenstemmige besluitvorming binnen het Brusselse model en ten slotte het waarborgen van de fundamentele sociale, economische en culturele belangen van de Vlaamse Gemeenschap.

Daarnaast moeten er nog een aantal niet-verwezenlijkte grondrechten voor de Vlaamse Gemeenschap in de hoofdstad worden waargemaakt : de wettelijke vastlegging van de rechten van de Vlamingen op lokaal niveau, de noodzakelijke gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen op diverse politieke beleidsniveaus via mechanismen zoals minimumvertegenwoordiging en stemmingen met dubbele meerderheid en tot slot de concrete invulling van de hoofdstedelijke functie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De Brusselse hoofdstedelijke regering heeft een taalhoffelijkheidsakkoord gesloten dat de toepassing van de taalwetgeving waarborgt op het lokale niveau, op het niveau van de brandweer en op het niveau van de gewestelijke administratie. Ik zal me hierin niet verdiepen. Ik ga ervan uit dat u hier al kennis van hebt genomen. Het taalhoffelijkheidsakkoord is totstandgekomen in overleg met alle Vlaamse meerderheidspartijen. Ik citeer de heer Vic Anciaux : 'Het taalhoffelijkheidsakkoord is goed maar ik twijfel aan de uitvoering ervan.'

Het moet me van het hart dat het zeer pijnlijk was voor de heer Anciaux om het Brussels halfroond op vraag van zijn zoon te moeten verlaten. De nekslag die u hem hier vandaag toebrengt, mijnheer Van Vaerenbergh, verdient hij niet.

Mevrouw Nelly Maes : Dat is pertinent onwaar !

De heer Walter Vandenbossche : Het taalhoffelijkheidsakkoord voorziet in een brede, Vlaamsgunstige interpretatie van de taalwetgeving. Stellen dat de minimumaanwezigheid van eenderde Vlamingen moet worden vastgelegd in de administratie, veronderstelt een wijziging van de taalwetgeving. Dit is een federale materie.

De Brusselse crisis laat zich moeilijk omschrijven. Het is geen institutionele crisis. Het Brussels model heeft gewerkt, de meerderheid van Vlamingen en

Vandenbossche

Franstaligen hebben namelijk een akkoord gesloten. Het is geen communautaire crisis. (*Rumoer*)

Het is ook geen maatschappelijke crisis : het taalhoffelijkheidsakkoord moet en zal worden uitgevoerd.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Dit zou een belangrijk debat moeten zijn over de partijgrenzen heen over de positie van de Vlamingen in Brussel, over de aanwezigheid van Vlamingen in bestuursstructuren, over het respect dat Brusselse Vlamingen krijgen, en over de invulling van jarenoude afspraken. De basis voor dat debat bestaat. Toch hebben al twee sprekers van de CVP het nodig gevonden insinuaties te spuien. Ik kan hetzelfde doen en het hele parlement in vuur en vlam zetten met louter insinuaties. Ik betreur dit ten zeerste. (*Applaus bij de VU*)

De heer Walter Vandenbossche : De grond van dit debat is het al dan niet werken van het Brusselse consensusmodel.

Het consensusmodel moet worden gevrijwaard indien in de toekomst kan worden aangetoond dat het taalhoffelijkheidsakkoord – dat wordt gedragen door een meerderheid van de Vlaamse partijen en dat het resultaat is van de eisen van een Vlaams minister – wordt uitgevoerd. Het huidige politieke probleem, met name het ontslag van de staatssecretaris en diens vervanging, moet binnen de Brusselse instellingen worden opgelost.

Het consensusmodel moet worden verdiept. Binnen het Brussels Gewest moet de doorleefde tweetaligheid worden doorgetrokken. Niet alleen de openbare sector, maar ook de privé-sector moet de tweetaligheid hoog in het vaandel dragen. De basisrechten van de Vlaamse Gemeenschap moeten worden doorgetrokken tot op het gemeentelijk niveau.

Ik wil nog even iets anders kwijt. We hebben in Brussel een belangrijk signaal gekregen van de heer Moureau. Zijn bereidheid om de Vlamingen een vertegenwoordiging in de Brusselse hoofdstedelijke raad te verzekeren, moet voorzichtig positief worden onthaald. De Vlaamse democratische partijen kunnen hierover op Brussels niveau een standpunt bepalen. Een eensluidende besluitvorming kan leiden tot een nieuwe doorbraak op het

vlak van de politieke minimumvertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen in de Brusselse hoofdstedelijke raad. In alle omstandigheden is een frontvorming niet noodzakelijk, omdat de besluitvorming van de Brusselse hoofdstedelijke regering alle garanties in zich draagt om de rechten van de Vlamingen te vrijwaren. (*Rumoer*)

De zorg om het taalhoffelijkheidsakkoord zou rond de uitvoering moeten draaien. Indien dat akkoord niet wordt uitgevoerd, ontstaat overduidelijk een probleem.

Mevrouw Nelly Maes : Men heeft al jaren de tijd gehad om het akkoord uit te voeren.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Waarom was er dan een nieuw akkoord nodig ? Er was al een akkoord in november 1996.

De heer Walter Vandenbossche : Bij de uitvoeringsmodaliteiten van het akkoord van 1996, mijnheer Lootens-Stael, heb ik als eerste geëist dat deze op de vervaldatum klaar moesten zijn. De Brusselse regering heeft hiertoe dan ook het nodige gedaan. Het is duidelijk dat alleen het respecteren van de grondrechten van de Vlamingen voor de uitbouw van een doorleefde tweetalige stad de toekomst van Brussel als hoofdstad kan vrijwaren.

De huidige minicrisis heeft dan ook als enige voordeel dat de Vlaamse Gemeenschap meer dan ooit zal toekijken op de naleving van de rechten van de Vlamingen in de hoofdstad. De toekomst van de Brusselse instellingen zal in dit licht worden beoordeeld. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, op de vraag of we ons als Vlaams Parlement moeten buigen over de politieke crisis in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kan men op verschillende manieren reageren. De federale premier zei in de Kamer op de hem eigen brutale manier : 'het gaat u niet aan. Brussel is politiek autonoom. U kent uw dossier over de staats Hervorming niet'. SP-voorzitter Louis Tobback nam een vlucht vooruit en zei dat men de problemen niet zelf kan oplossen en dus van Brussel een Europees district moet maken.

Onze visie sluit aan bij de houding die minister-president Van den Brande heeft te kennen gegeven op de Belgische RTL : de Vlaamse Gemeenschap moet zich kunnen blijven herkennen in het Brussels beleid. Er is een wonde geslagen. Het gaat niet

Gabriels

zozeer om het bereikte akkoord maar wel om de context.

Precies daarover gaat het inderdaad. De diepere grond van de politieke crisis moet ons als Vlaming raken. Als we beweren dat Brussel de hoofdstad is van Vlaanderen, en dat we Brussel niet zullen loslaten, moet Vlaanderen de maatschappelijke en politieke evolutie in onze hoofdstad nauwgezet volgen. Dit is geen pleidooi voor een inmenging in het Brusselse regeringsbeleid, maar wel voor het vastleggen van een afsprakennota met de Vlaamse Gemeenschapscommissie over de strategische oriëntaties in Brussel. Dit is trouwens een beleidsintentie van de Vlaamse regering die tot dusver spijtig genoeg op het veld niet of nauwelijks werd uitgevoerd.

De Vlaamse Brusselaars staan op politiek vlak te zwak. We kunnen hen niet aan hun lot overlaten. Het huidige model voor Brussel faalde vroeger en faalt nog steeds. Het wordt eigenlijk een bedreiging voor de Vlaamse aanwezigheid in onze hoofdstad. Dat komt door het onderscheid tussen het statuut en de politieke vertaling ervan. Het statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is weliswaar tweetalig maar inzake de politieke vertegenwoordiging is dat karakter te ongelijk verdeeld. De Brusselse structuren hebben een te eenzijdig Franstalig overwicht en er zijn te weinig garanties voor een behoorlijke Vlaamse aanwezigheid. Een overdonderende Franstalige politieke meerderheid, die bovendien over een soort vetorecht beschikt bij de uitoefening van de voogdij over de Brusselse gemeenten en OCMW's, is een permanent gevaar voor de correcte uitoefening van de taalwetten.

Bij de voorbereidende besprekingen van de Brusselwet werd hier reeds op gewezen. De verdedigers van de wet hadden maar één antwoord : ze rekenen op de wederzijdse wil tot samenwerking en het streven naar een consensus tussen Franstaligen en Nederlandstaligen in Brussel. Met de recente ervaringen voor ogen is het duidelijk dat het om een verkeerde berekening gaat. Het ingewikkelde mechanisme van diverse gemeenschapscommissies leidt tot blokkeringen die zowel langs Frans- als Nederlandstalige zijde kunnen worden misbruikt.

De radicale Franstaligen gebruiken hun onmisbare positie om een alliantie te sluiten met de Franstaligen in de rand. Zij werken een politiek-strategisch spel uit om de toepassing van de tweetaligheid in Brussel afhankelijk te maken van een toepassing

van de tweetaligheid in de Vlaamse rand rond Brussel. Onder druk van de aanhoudende anti-Vlaamse agitatie van het FDF-PRL-kartel, weigeren de Franstaligen te aanvaarden dat Brussel tweetalig is en dat de Vlaamse rand rond Brussel een eentalig gebied met faciliteiten is.

Ook langs Nederlandstalige zijde wil men van het Brussels mechanisme een breekpunt maken voor het realiseren van doelstellingen op andere niveaus. Het Vlaams Blok heeft al duidelijk laten weten dat het in Brussel een Vlaamse meerderheid beoogt om het voortbestaan van het land in vraag te stellen. Politieke macht in de Brusselse instellingen gebruiken voor andere dan Brusselse doelstellingen, betekent het politiek gijzelen van de inwoners van Brussel. Dat is verwerpelijk.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest staat voor immense urbanistische, sociale en economische uitdagingen. Het oplossen van deze zware maatschappelijke problemen, en het garanderen van het tweetalig karakter van Brussel en van de positie van de Vlamingen daarin, is voor de VLD van essentieel belang. Daarom pleiten we voor fundamentele oplossingen en zijn we allesbehalve onder de indruk van het huidige akkoord.

Wat moet minimaal worden gewaarborgd om te kunnen spreken van een tweetalige samenleving ? Ten eerste moeten de Franstaligen zonder omwegen en zonder enige mogelijkheid tot interpretatie de tweetaligheid in Brussel aanvaarden.

Ten tweede moet de politieke aanwezigheid van de Vlamingen in Brussel worden gewaarborgd. Dat moet niet alleen in het Brussels hoofdstedelijk gebied gebeuren, maar ook in de gemeenten en OCMW's. We rekenen daarvoor op solidariteit bij de bespreking van de aanpassing van de wet die in uitvoering van een Europese resolutie noodzakelijk is.

Ten derde moet de voogdij over de toepassing van de taalwetten opnieuw worden bekeken, zodat het onmogelijk wordt dat door de onwil van één of meer Franstalige ministers de toepassing van de taalwetgeving wordt verhinderd.

Ten vierde moet het taalkader voor alle administraties worden vastgelegd, met respect voor de taalwetgeving en het tweetalig statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Door onderling Vlaams communautair opbod zullen deze vier punten nooit worden gerealiseerd. We doen dan ook een oproep aan alle Vlaamse demo-

Gabriels

cratische partijen. Ze zouden zich rond de tafel moeten zetten om deze vier punten in een minimumprogramma uit te werken. De Vlaamse regering kan hieraan meehelpen door in samenwerking met het Vlaams Parlement en de Vlaamse Gemeenschapscommissie een afsprakennota op te stellen. Die nota moet verder gaan dan de typische bevoegdheden van deze gemeenschapscommissie. Die nota moet steunen op duidelijke afspraken tussen het Vlaams Parlement enerzijds, en de Vlaamse verkozenen in Brussel anderzijds. Er moet een gemeenschappelijke strategie totstandkomen waarbij het tweetalige Brussel als hoofdstad van Vlaanderen wordt herkend en erkend.

Het gaat dus om politieke aanwezigheid en om ondubbelzinnige vastlegging van deze principes, weliswaar op federaal niveau. De besprekingen in de commissie voor Staatshervorming hebben er wellicht op gewezen dat we in de toekomst opnieuw moeten durven sleutelen aan de drie gewesten. We moeten uit ervaring durven getuigen dat dit een noodzaak is om de tweeledigheid concreet en duidelijk gestalte te geven. We kunnen niet aan de kant gaan staan. We kunnen Brussel niet aan zijn eigen lot overlaten, hoewel sommigen dit misschien hopen of wensen.

Daarom doet de VLD een oproep aan alle partijen van het Vlaams Parlement, om vastberaden en in gezamenlijk overleg de fundamentele Vlaamse belangen in onze hoofdstad veilig te stellen. *(Applaus bij de VU, de VLD en de CVP)*

De voorzitter : De heer Vandebussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandebussche *(Op de tribune)* : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, mevrouw de minister, geachte collega's, ik heb met bijzondere aandacht geluisterd naar het betoog van mijn voorganger. Ik las immers vandaag in de krant dat de VLD onderhandelt over een meerderheid in het Brussels Parlement. Ik had gedacht dat we er nu iets meer over zouden horen.

Mevrouw Nelly Maes : En hebt u niets gehoord ? Ik wel.

De heer Michiel Vandebussche : Ik heb gehoord dat over die onderhandelingen nog niet veel is geweten en dat de Volksunie de VLD blijkbaar in de steek heeft gelaten. Ik heb eveneens vernomen dat het vierpuntenprogramma eigenlijk niet zoveel inhoudt. Ik stel me dan ook de vraag waar we van-

daag over praten. Naar aanleiding van de regeringscrisis in Brussel, van het taalakkoord in Brussel en van het ontslag van een staatssecretaris, is er een actualiteitsdebat aan de gang over de positie van de Vlamingen in Brussel.

Maar wat is nu eigenlijk de kern van dat debat ? Ik moet in alle eerlijkheid toegeven dat ik het niet onmiddellijk zie. Tijdens een heel grondige bespreking in de commissie en in de plenaire vergadering is over het beleidsplan Brussel gepraat. De relatie tussen Vlaanderen en Brussel houdt een aantal dubbelzinnigheden in. Hoe vaak werden we tijdens discussies in Vlaanderen en Brussel niet geconfronteerd met opmerkingen zoals : het brandt in Brussel, Brussel ligt in puin, enzovoort. Ik verwijs onder andere naar de gebeurtenissen van een paar weken geleden in de Kuregemwijk.

Ondertussen houden de Brusselse excellenties zich bezig met taalkaders en taalhoffelijkheidsakkoorden. In dezelfde lijn wordt gesteld dat de modale Brusselaar van deze problemen niet wakker ligt. Leven, werken en wonen, daar is het de Brusselaar om te doen. Daartegenover staat dat de Vlaamse pers, de dag na het afsluiten van een nieuw taalakkoord in Brussel, er brandhout zou van maken. Wat er ook gebeurt, de Vlamingen zijn op communautair vlak veel te voorzichtig. De houding van de heer Anciaux is zowat de enige verdedigbare.

Volgens ons dragen dergelijke commentaren niet bij tot een beter begrip tussen Vlaanderen en Brussel. Het toont ook aan dat problemen, zoals werkgelegenheid, waarvoor de Brusselaren echt interesse tonen, heel snel kunnen worden gekoppeld aan al dan niet goede taalakkoorden. Door Brussel voor te stellen als een slecht beheerd gewest met een verloederde politieke cultuur en met instellingen die niet functioneren, verhevigt men de torenhoge aversie ten aanzien van Brussel.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer Vandebussche, ik ben heel blij van u te vernemen dat Brussel veel belangstelling toont voor werkgelegenheid. Wij tonen daar trouwens allemaal veel belangstelling voor. Ik vermoed dat ook de werkgelegenheid van de Nederlandstaligen in Brussel u interesseert.

Ik wil twee opmerkingen formuleren. U weet dat de taalwet bepaalt dat de afdelingshoofden fifty-fifty moeten worden verdeeld ook voor de OCMW's van Brussel en Oudergem. Dat is echter

Van Vaerenbergh

niet het geval in deze twee gemeenten. Minstens een vierde van de personeelsleden bij de gemeenten en OCMW's moeten Nederlandstaligen zijn. Dat is niet het geval bij de OCMW's van Ukkel, Sint-Gillis, Oudergem en Elsene. Ook in de gemeenten Watermaal-Bosvoorde en Elsene wordt die basisregel niet toegepast. Hoe kan men dan verwachten dat men in de toekomst vertrouwen heeft in dergelijke zaken ?

De voorzitter : De heer Vandebussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandebussche : Mijnheer Van Vaerenbergh, ik kan enkel antwoorden dat de dagelijkse strijd die we op dat vlak leveren u waarschijnlijk niet onbekend is. U zult mij niet horen beweren dat in Brussel alles goed gaat ten aanzien van de Vlamingen. Opkomen voor de echte problemen van Brussel én voor goede taalakkoorden zijn volgens ons twee gelijkwaardige aangelegenheden. We proberen dan ook aan beide te werken.

Er is alom dubbelzinnigheid. De huidige crisis afdoen als een louter Brussels probleem is een mogelijkheid die niet lang stand houdt. Hetzelfde geldt wanneer men de discussies over taalakkoorden voor Brussel louter op het vlak van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest situeert. De taalverhoudingen in Brussel houden immers rechtstreeks verband met de federale structuren. De garanties voor de Vlamingen in Brussel vinden hun tegengewicht in de garanties voor de Franstaligen op federaal vlak. Wanneer men de discussies alleen maar op het niveau van Brussel situeert, werkt men de marginalisering van de Vlamingen in de hand. Vlaanderen moet zich in dit dossier veel duidelijker laten gelden, in de plaats van om de haverklap te verkondigen dat de Vlamingen in Brussel andere signalen wensen dan dat ze een verdrukte minderheid vormen en dat ze over meer financiële middelen willen beschikken.

De werkbaarheid van het Brusselse model is al even belangrijk. Staat of valt dit niet met de partners die het al dan niet willen doen functioneren ? Vanmiddag woonde ik nog een vergadering bij waarop ook FDF-parlementsleden aanwezig waren. Ik kan u verzekeren dat dit niet eenvoudig is : hoe moet dit namelijk met een partij zoals het FDF, die de tweetaligheid van de hoofdstad niet aanvaardt. Aangezien de Franstaligen hun eigen partners kiezen, zijn we nochtans verplicht met hen samen te werken.

Om de uitvoering van een compromisakkoord dat al een verzwakking van de taalwet inhoudt, te kunnen bewerkstelligen, moest er opnieuw een compromis worden aanvaard. Ik ben niet bang om dat toe te geven. De uitvoering van het taalhoffelijkheidsakkoord moest worden afgedwongen door opnieuw over de taalkaders te spreken en bij de brandweer een schitterende verhouding van 29,48 procent en 70,52 procent te aanvaarden. Het gaat hier inderdaad over cijfers na de komma, dus nog niet eens over vijf brandweermannen. Speelt dat echter ook niet in de andere richting, namelijk als teken van goodwill van de Franstaligen om Brussel echt als een tweetalige stad te beschouwen ? Het akkoord zoals het tot stand is gekomen, is een eerbaar akkoord. Daarom verdedigen we het.

Men mag ook niet vergeten dat er sinds 1989 heel wat is veranderd in Brussel. Vergeet niet dat er tien jaar geleden voor Brussel nog geen enkele wetgeving tot stand was gekomen, en dat er sinds het Sint-Michielsakkoord en de nieuwe Brusselse structuren heel wat is veranderd met het nieuwe Brusselse model, onder andere door de inzet van de Vlamingen. Er is een gewestelijk ontwikkelingsplan, er is een afvalstoffenplan dat wellicht nog niet goed genoeg is, maar toch. In Brussel bestaat een behoorlijk openbaar vervoer, behoorlijke gezondheidsvoorzieningen en een redelijk goed cultureel aanbod. Laat me dit duidelijk stellen : het tijdperk van laissez faire, laissez passer dat we kenden in de jaren zeventig en tachtig is gelukkig voorbij. Daar dragen ook wij, de Vlaamse partijen die aan de meerderheid hebben deelgenomen, de jongste jaren toe bij.

Ik geef grif toe dat de vorige Brusselse regering beter was dan de huidige. Maar dat kan ook van andere regeringen worden gezegd. (*Gelach*)

Ook onder deze regering zijn zeer goede zaken gebeurd. Zo is er bijvoorbeeld opnieuw de herverdeling van het Gemeentefonds. Hierbij hebben we zeer duidelijk de criteria voor de armere en zwakkere gemeenten kunnen ombuigen. Dit is fundamenteel. Er is geen sprake meer van laissez faire, laissez passer.

Laten we dat ook eens stellen voor het beheer van een grote stad, van een hoofdstad. Het voortbestaan van de negentien gemeenten is inderdaad niet steeds even efficiënt voor het beleid. Ook bij een fusie tot bijvoorbeeld een gemeente moeten we echter binnen de huidige politieke cultuur toch opnieuw binnengemeentelijk decentraliseren, ten behoeve van de efficiëntie en de betrokkenheid

Vandenbussche

van burgers en beleidsvoerders. Het debat daarover blijft open.

Men heeft het in de analyse te weinig over de hoofdstedelijke rol en de verantwoordelijkheid die de federale overheid en de gemeenschappen hebben ten aanzien van Brussel. Het is al te gemakkelijk om de zwarte piet alleen naar het Brussels Hoofdstedelijk – ik benadruk dat laatste woord – Gewest door te spelen. Alle grootsteden in Europa en de rest van de wereld kampen met soortgelijke stedelijke problemen. In Brussel valt een en ander mijns inziens overigens nogal mee, als je het vergeelijkt met bijvoorbeeld de buitenwijken van Parijs, Londen en Marseille.

Het negatieve discours is overigens koren op de molen van extreem-rechts. Deze partijen gaan ook uit van een apocalyptisch beeld van Brussel, om dan met hun racistische recepten uit te pakken. Dat is wat wij niet wensen. (*Applaus bij de SP en de CVP*)

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, toen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in 1989 werd opgericht hebben het Vlaams Blok en meteen de hele Vlaamse beweging ervoor gewaarschuwd dat hiermee de Brusselse Vlamingen de doodsteek werd toegediend. Door van Brussel een volwaardige deelstaat te maken, naast Vlaanderen en Wallonië, werd Brussel onttrokken aan de toenmalige bescherming van het federale niveau, waar de Vlaamse meerderheid nog een zekere waarborg vormde voor de Vlaamse minderheid in Brussel.

Deze relatieve waarborg voor de Brusselse Vlamingen werd met een klap weggevaagd bij de oprichting van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. In de plaats daarvan kwam immers een volledig op zichzelf staande Brusselse entiteit met wetgevende bevoegdheden. De zwakke minderheid van Brusselse Vlamingen werd overgeleverd aan een verdrukkende meerderheid van Franstaligen. Men moest in 1989 geen helderziende zijn om te voorspellen dat het francofiele imperialisme deze geweststructuren spoedig zou gaan domineren en gebruiken om de Brusselse Vlamingen zoveel mogelijk te elimineren. Jammer genoeg ziet het er nu naar uit dat onze voorspellingen van 1989 worden bevestigd.

De voorbije acht jaar hebben we in de eerste plaats kunnen vaststellen dat de Brussels-Vlaamse excellenties van de traditionele partijen uiterst zwakke figuren zijn. Ze zijn absoluut niet opgewassen tegen het francofone geweld. Ze zijn voortdurend bereid de ene nederlaag na de andere te incasseren. Tegen beter weten in beroepen ze zich daarvoor op het zogenaamde Brusselse pacificatiemodel, al komt dat model in de praktijk voor de Brusselse Vlamingen neer op een voortdurend capitulatiemodel.

De taaltoestanden waardoor onlangs de Brusselse regeringscrisis is ontstaan, zijn hiervoor tekenend. Sinds het uitvaardigen van de huidige taalwetten in 1963 wordt bepaald dat de Brusselse plaatselijke besturen, met uitzondering van het vak- en werkliedenpersoneel, alleen personeel mogen aanwerven dat zijn tweetaligheid heeft bewezen via een examen bij het VWS.

Mijnheer Béghin, de vaste rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en de Raad van State is daarbij zeer duidelijk : deze voorwaarden en vereisten gelden voor alle personeelsleden, ongeacht hun statuut. Deze vereiste geldt dus voor vastbenoemden, contractuelen, stagiairs, vervangers voor loopbaanonderbrekers, enzovoort.

Desondanks hebben de Franstalige gemeenten en OCMW's sinds 1963 daar feestelijk hun voeten aan geveegd. Tot 1988 werd hun incivisme wel danig getemperd door de opeenvolgende ministers van Binnenlandse Zaken. Als voogdijminister van de gemeenten en de OCMW's maakten ze deze onwettige benoemingen aan de lopende band ongedaan. Ik geef enkele cijfers. Van 1980 tot 1986 werd nog 60,7 percent van de onwettige benoemingen van de Brusselse gemeenten vernietigd. Voor de Brusselse OCMW's bedroeg dit zelfs 84,2 percent.

De zaak liep echter uit de hand toen in 1989 de voogdij overging naar de nieuw gecreëerde Brusselse regeringsinstanties. De cijfers zijn hallucinant. Van de 1.906 onwettige benoemingen die de Brusselse gemeenten van 1989 tot 1994 deden, werden er slechts drie – zijnde 0,15 percent – door de Brusselse regering ongedaan gemaakt. Voor dezelfde periode werden er door de Brusselse OCMW's 920 onwettige benoemingen verricht. Hiervan vernietigde de regering er 26 – zijnde 2,8 percent.

De reden voor dit ongehoord lakse optreden is niet ver te zoeken : de voogdij lag steeds mee in handen van de Franstalige ministers. De Vlaams-Brusselse excellenties, inclusief staatssecretaris Anciaux,

Lootens-Stael

stonden erbij en keken ernaar. De heer Anciaux heeft meer dan acht jaar lang deze onwettige toestanden zonder noemenswaardige protesten geduld. Mijnheer Van Vaerenbergh, uw apologie over de heer Anciaux als groot verdediger van de Brusselse taalwetgeving is dus volledig onterecht.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer Lootens-Stael, u weet toch ook wel dat alleen de heer Anciaux, samen met minister Weckx, via de omweg van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht alle onwettige benoemingen heeft aangevochten bij de Raad van State.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer Van Vaerenbergh, u weet toch ook dat de heer Anciaux acht jaar in de Brusselse regering heeft gezeten. Hij wist toch ook dat de Franstalige Brusselse minister Gosuin geen enkele vernietiging heeft ondertekend van een door de vice-gouverneur geschorste benoeming. De Nederlandstalige Brusselse minister Grijp daarentegen, deed dit nu en dan wel.

Alle Nederlandstalige ministers in de Brussels regering hebben al die jaren onvoorwaardelijk voorrang gegeven aan het behoud van hun portefeuille. Dit vonden ze veel belangrijker dan de verdediging van de Vlaamse belangen. De collaboratie met de francofilie van de heer Anciaux en konsoorten is dan ook verantwoordelijk voor het failliet van de taalwetgeving in Brussel én voor de ondergang van de Vlaams-Brusselse gemeenschap. Daarmee zijn ze meteen ook verantwoordelijk voor het failliet van het zo geprezen Brusselse samenlevingsmodel.

Dat de heer Anciaux uiteindelijk toch ontslag heeft genomen, heeft niks te maken met een vorm van protest tegen het francofiele imperialisme dat hij acht jaar heeft geduld. Evenmin heeft het te maken met enige zorg voor de Vlaamse belangen. Zijn ontslag heeft alles te maken met het feit dat het Vlaams Blok de voorbije twee jaar voortdurend heeft gehamerd op deze ongehoorde taaltoestanden. De traditionele partijen hebben in 1996 en 1997 een crisis uitgelokt, uitsluitend omdat het Vlaams Blok hen voor zich heeft uitgejaagd. Het Vlaams Blok heeft hun ongehoorde laksheid ononderbroken aangeklaagd.

Het zijn dus uitsluitend electorale motieven, namelijk de schrik voor het Vlaams Blok in 1999, die hen tot het uitlokken van twee regeringscrisissen heeft aangezet en die de Volksunie zopas heeft doen beslissen om in de oppositie te stappen. Dit is een

doorzichtig electoraal manoeuvre. De Volksunie keert nu terug naar de oppositie om zich aldus communautair sterker te kunnen profileren. De partij hoopt daardoor in 1999 een fikse electorale sprong vooruit te maken.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Ik wil de geachte collega erop wijzen dat hij zichzelf tegenspreekt. Diegenen die in de regering blijven, verwijt hij de voorkeur te geven aan hun portefeuille boven de verdediging van de Vlamingen. Diegenen die eruit stappen, verwijt hij electorale manoeuvres. Dat is de logica van het Vlaams Blok.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw Maes, ik spreek mezelf niet tegen. Hetgeen de heer Anciaux doet, is een interessant manoeuvre. Hij is acht jaar lang blijven zitten, heeft acht jaar lang een vette ministerwedde op zak gestoken en heeft op geen enkel ogenblik geprotesteerd.

Mevrouw Nelly Maes : Hij heeft nooit opgehouden met protesteren.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Hij is niet opgehouden te dreigen met regeringscrisissen, maar heeft dat dreigement nooit in daden omgezet, tot op het ogenblik dat hij op pensioengerechtigde leeftijd was gekomen. Bovendien kwam dit goed uit op partijstrategisch vlak.

Mevrouw Nelly Maes : Hij was al veel vroeger pensioengerechtigd.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Het Vlaams Blok zal in elk geval niet nalaten deze doorzichtige ballon van de Volksunie bij de publieke opinie te doorprikken.

Mevrouw Nelly Maes : Dat zijn we gewoon, mijnheer Lootens.

De heer Jan Béghin : Mijnheer Lootens, u vindt het misschien vervelend dat de Volksunie uw tactiek heeft overgenomen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik niet, mijnheer Béghin.

Laten we terugkeren naar het taalakkoord dat zopas werd afgesloten. De voorzitter van de CVP, de heer Van Peel, beweert dat dit een goed akkoord is. Daarmee bewijst hij ofwel niets af te weten van de taalwetten en van de situatie in Brussel ofwel het voortbestaan van de Brusselse struc-

Lootens-Stael

turen belangrijker te vinden dan het lot van de Brusselse Vlamingen.

Dit akkoord is immers over de hele lijn een Vlaamse capitulatie. Voor de taalkaders duikt men onder de 30 procent voor de Vlamingen, wat uiteraard een achteruitgang is ten aanzien van de bestaande toestand. Ook inzake de taalkennis van het personeel gaan we erop achteruit. De wet zegt duidelijk dat de kennis van de tweede taal op alle statuten van toepassing is. Toch hebben de Vlaams-Brusselse excellenties ermee ingestemd om in uitzonderingen te voorzien voor contractuelen, stagiairs, loopbaanonderbrekers en anderen. Bovendien kunnen de eerste eventuele sancties in verband met dit akkoord en de onwettige benoemingen, pas over twee jaar worden getroffen, wanneer er een andere regering aan de macht zal zijn. De Brussels-Vlaamse excellenties hebben hiermee de francofiële plaatselijke besturen en de Brusselse regering een vrijgeleide gegeven om de komende twee jaar ongestoord onwettige benoemingen te verrichten. In feite hebben ze alle pogingen opgegeven om nog tijdens deze regeerperiode de taalwet te doen naleven.

Wat de voorbije acht jaar met de taalwetgeving is gebeurd, is symptomatisch voor de machtsverhoudingen en voor de steeds verder afkalvende positie van de Brusselse Vlamingen in het Brussels Gewest. In ruil voor concrete Vlaamse toegevingen spiegelen de machtshebbers van de PRL en het FDF de Brussels-Vlaamse bewindslieden de naleving van de wettige en terechte Vlaamse verzuchtingen voor, die ze vervolgens aan hun laars lapten. Na een jaar gaan ze opnieuw allemaal aan tafel zitten. De Vlamingen doen opnieuw toegevingen en krijgen in ruil opnieuw beloftes, die weer niet worden nageleefd. Zo gaat dat altijd maar door. De Brussels-Vlaamse gemeenschap wordt langzaam maar zeker verder achteruit geslagen.

De ervaring van acht jaar Brussels Gewest heeft geleerd dat deze francofiële imperialistische politiek haar vruchten heeft afgeworpen. De francofonen weten immers dat de tijd in hun voordeel speelt. De stadsvlucht van de Brusselse Vlamingen gaat onverminderd door, zodat de numeriek reeds veel kleinere Vlaamse gemeenschap in Brussel in een snel tempo verder afbrokkelt. De traditionele Vlaamse partijen gaan ondertussen in hun multiculturele verdwazing zelfs zo ver dat ze stemrecht willen toekennen aan de vreemdelingen. Door dit alles wordt de toestand van de Brusselse Vlamingen helemaal onhoudbaar.

Op een bepaald ogenblik – en dat ogenblik nadert snel – belandt men in een situatie waarin het demografisch draagvlak van de Brusselse Vlamingen dermate smal wordt dat het onvoldoende is om nog een democratische vertegenwoordiging te verantwoorden. Niet alleen zullen de francofonen op dat ogenblik de Vlaamse politieke aanwezigheid in vraag stellen, deze aanwezigheid zelf zal ook onvoldoende sterk zijn om zich te handhaven. Op deze wijze zal de Vlaamse aanwezigheid vredig, zij het met flinke steun van Franstalige en Brussels-Vlaamse excellenties, uitgestorven zijn, en heeft het francofiële imperialisme bereikt wat het wilde bereiken.

Voor deze helse neerwaartse spiraal dragen de traditionele partijen, die mee de nodige stemmen hebben geleverd om dit derde Brussels Gewest op te richten, een verpletterende verantwoordelijkheid. Dat geldt ook voor de Volksunie. Het is mede door hun onverschilligheid en dwaasheid dat het allemaal zover is kunnen komen.

Onbegrijpelijk genoeg dreigt de VLD, die vorige week nog een stoere borst opzette en zelfs een Vlaams front vormde met de Volksunie, ermee nu te zullen optreden als reservewiel. Ik verneem her en der dat de Brusselse fractie van de VLD met plezier zou toetreden tot de Brusselse regering. Ik weet overigens niet om welke fractie het gaat, want bij mijn weten zijn er twee eenmansfracties bij de VLD in het Brussels Gewest. (*Gelach bij het VB*)

Dus ook de VLD wil zich, omwille van het smeer, laten gebruiken als huisdweil van de Brusselse instellingen. Als zij dan al de illusie koesteren dat zij het tij kunnen doen keren – ik zeg het in voorwaardelijke wijs – dan zal de ontzuivering des te harder aankomen. Hoe moet het nu verder ?

De heer Filip Dewinter : Waar zijn die VLD'ers nu ? Zijn ze aan het onderhandelen ?

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, de eminente spreker is zeer goed geplaatst om over illusies te spreken. Mijnheer Lootens, u zegt dat u her en der een en ander hebt gehoord en de heer Dewinter vraagt waar de mensen die onderhandelen, zijn. Ze zijn uiteraard niet hier. (*Gelach bij het VB*)

Ik betreur dat tijdens een dergelijke ernstige discussie, waarbij iedereen de mond vol heeft van solidariteit met de Vlamingen in Brussel, men bij het

Vermeiren

Vlaams Blok niets anders kan bedenken dan te proberen de vrede, waarvoor sommigen van ons pleiten, te verstoren. Dat is een illusie die u hebt. (*Rumoer bij het VB*)

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer Jaak Gabriels : Mijnheer Lootens, ik weet niet wat u met 'her en der' bedoelt. Het enige wat u misschien weet, is wat vandaag in een Vlaamse krant is verschenen. Ik hoop dat u straks ook het communiqué leest en dat u goed gehoord hebt welke vier grote krachtlijnen wij hebben aangegeven. Dan weet u exact waar het over gaat. We wensen daaromtrent een debat in Vlaanderen op gang te brengen en ik hoop dat we daar gezamenlijk kunnen achter staan. Een vertoning van forse spierballen om daarna terug in het eigen getto te kruipen, betekent niets.

De heer Francis Vermeiren : Dat maakt de zaak van het Vlaams Blok niet, collega.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen : Ik heb de vier voorwaarden van de VLD gelezen. Ik onthoud er vooral één van, namelijk dat een minimale vertegenwoordiging van Vlamingen in de Brusselse assemblee moet worden vastgelegd. Deze stringente voorwaarde kan slechts op het federale niveau worden ingevuld. Ik heb dat goed begrepen, en ook de politieke betekenis daarvan.

Uiteraard zullen we zien wat de consequenties daarvan zijn en welke consequenties de volledige VLD – vooralsnog in elk geval de voorzitter – daaraan verbindt. Dit signaal is ons niet ontgaan.

De voorzitter : De heer Sleecx heeft het woord.

De heer Jef Sleecx : Ik ben niet veel met Brussel bezig, dat geef ik eerlijk toe. Maar u hebt het over de Vlaamse basis in Brussel die alsmaar smaller wordt. Is dat de reden waarom het Vlaams Blok een Franstalige campagne voert in Brussel ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Dat hebt u goed begrepen, mijnheer Sleecx. We voeren inderdaad een tweetalige campagne om zoveel mogelijk verfranste Vlamingen terug te winnen voor de Vlaamse Gemeenschap.

Mijnheer Vermeiren, u streeft blijkbaar vrede na. De huidige vrede is een kerkhofvrede en bestaat al sinds 1989. Die vrede is er de oorzaak van dat de Brusselse Vlamingen andermaal en altijd opnieuw bedrogen worden en de dupe zijn.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik kan goed begrijpen dat de spreker niet vertrouwd is met rust en vrede.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer Gabriels, u hebt het over de vier grote voorwaarden die gekoppeld zijn aan regeringsdeelname. Twee van die voorwaarden schuif ik onmiddellijk opzij omdat ze zo vaag en onduidelijk zijn, dat ze in feite geen voorwaarden zijn. Ik schuif ze opzij omdat ze zo voor onderhandeling vatbaar zijn.

In de twee andere voorwaarden wordt duidelijk gemaakt waarover het gaat. Als u de illusie koestert om hiermee het tij te doen keren, wens ik u veel succes met het FDF in de regering. Ik herhaal : de ontzuivering zal des te harder aankomen.

De heer Jaak Gabriels : Mijnheer Lootens-Stael, laat toe dat de publieke opinie daarover oordeelt. Het is nog altijd beter om uitdrukkelijk te zeggen waarvoor men staat en om daarvoor in Vlaanderen een front te vinden. Uiteindelijk is de strijd nog niet gestreden. In de commissie voor Staatshervorming denken we verder na over een manier om in de richting van tweeledigheid te gaan. Deze constructie heeft ons geleerd dat we daar in de toekomst vanaf moeten. Hierover zijn we het eens over de grenzen van heel wat partijen heen.

Het komt erop aan om op cruciale momenten een aantal duidelijke voorwaarden uit te stippelen en daarover een consensus te bereiken. We wensen op een politiek realistische wijze onze positie tegenover de anderen duidelijk te maken en die ook samen met de anderen waar te maken. Dit vind ik veel vruchtbaarder voor de positie van de Vlamingen in Brussel, dan weg te vluchten in de Brusselse maquis.

De heer Dominiek Lootens-Stael : U hebt het herhaaldelijk over 'duidelijke voorwaarden'. Ik zeg dat uw voorwaarden geen duidelijke voorwaarden zijn.

Hoe moet het nu verder, collega's ? Dat de huidige Brusselse geweststructuren hun failliet hebben aangetoond, begint langzaam maar zeker door te dringen, zelfs tot mensen van de traditionele partijen. De enige mogelijkheid die het Vlaams Blok ziet om de meubels van de Brusselse Vlamingen in het

Lootens-Stael

Belgisch staatsverband nog te redden, zijn onmiddellijke gesprekken van gemeenschap tot gemeenschap, vertrekkend vanuit de tweeledigheid van dit land en met als doel de ondergeschiktheid te bekomen van de Brusselse bestuursvormen, uiteraard ingebed in Vlaamse structuren.

Mijnheer Gabriels, wanneer we Brussel gebruiken om dit Belgisch model in vraag te stellen, doen we dat in het belang van de Brusselaars. Zij hebben er geen belang bij om gegijzeld te worden door een staat die uiteindelijk wordt beheerd door corporatisten van de Waalse PS.

De heer Jaak Gabriels : Als ik de heer Lootens-Stael bezig hoor, pleit hij voor tweeledigheid. Ik dacht tot nu toe dat hij voor onafhankelijkheid pleitte. Dit is een heel belangrijke progressie in de richting van wat men in Vlaanderen wil.

De heer Dominiek Lootens-Stael : U hebt dit niet goed begrepen of u wilt dit niet goed begrijpen, mijnheer Gabriels. We zullen misschien maar tot die onafhankelijkheid komen via gesprekken, en die moeten in een sfeer van tweeledigheid verlopen. Aangezien premier Dehaene vorige week de boot op dat vlak volledig heeft afgehouden, ligt het initiatief daartoe nu uitsluitend in het kamp van de Vlaamse regering. Vlaanderen moet daarom zijn politieke, economische en financiële macht gebruiken om de Franse Gemeenschap aan de onderhandelingstafel te dwingen en om de Brusselse francofilie te dwingen terdege rekening te houden met de fundamentele belangen van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Wil men dit niet of lukt dit niet, dan is de Brussels-Vlaamse gemeenschap in de huidige Belgische context gedoemd ten onder te gaan. In dat geval kan alleen nog een onafhankelijk Vlaanderen Brussel opnieuw voor Vlaanderen winnen.

De verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering is in de huidige omstandigheden dan ook zeer groot, niet alleen ten opzichte van de Brusselse Vlamingen, maar ook ten opzichte van Vlaanderen in het algemeen. Nu moet worden beslist of Vlaanderen zijn hoofdstad wil behouden of niet. Daarmee wordt ook beslist of Vlaanderen ooit een echte natie wil worden, dan wel of het zichzelf zal veroordelen om altijd een rompnatie te blijven. Indien Vlaanderen immers toestaat dat zijn hoofdstad, Brussel, zomaar uit Vlaanderen wordt weggesneden, dan wordt elke volwaardige Vlaamse natievorming geblokkeerd. De historische verantwoor-

delijkheid van de Vlaamse regering is dan ook bijzonder groot. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren van de regering, collega's, ik behoor, zoals velen hier, tot de groep mensen die dagelijks naar Brussel pendelen voor hun werk, maar voor de rest eigenlijk weinig van deze stad afweten – in mijn geval helaas zelfs te weinig. Vanuit die optiek wil ik hier vier opmerkingen formuleren met betrekking tot de Brusselse crisis zoals die nu is geagendeerd.

Op de eerste plaats wil ik stellen dat we veel begrip kunnen opbrengen voor wat de heer Anciaux heeft gedaan. De moeilijkheden inzake de uitvoering van het taalhoffelijkheidsakkoord zijn reeds lang aan de gang. Het feit dat de heer Anciaux die stap heeft gezet, heeft eigenlijk weinig te maken met politieke rekenkunde of communautaire mathematica. Het was de druppel die de emmer deed overlopen en wij kunnen daar begrip voor opbrengen.

We weten niet of diegene die de heer Anciaux zal opvolgen – wie en wanneer dat ook moge zijn – dezelfde bekommernis aan de dag zal leggen voor het sociale middenveld. Ik hoor die vrees bij mensen die in Brussel werken, bij migranten, bij mensen die in armoedeorganisaties actief zijn, enzovoort. Het eerbiedigen van het taalhoffelijkheidsakkoord heeft op alle vlakken te maken met het sociale aspect van de communautaire problematiek. Iemand die ziek is en daardoor in een afhankelijkheidspositie terecht komt ten opzichte van het medisch apparaat, moet in zijn of haar taal aangesproken en behandeld te worden. Gebeurt dit niet, dan doet men die persoon oneer aan. Ik durf hierbij zelfs het woord diergeneeskunde in de mond te nemen. In dit concrete geval heeft het communautaire dus wel degelijk iets te maken met het sociale aspect, en dat mag niet zomaar onder de tafel worden geveegd. U weet dat de heer Dolf Cauwelier, voormalig volksvertegenwoordiger van onze fractie in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, daar jaren voor heeft geijverd en dit dan voortdurend heeft aankaart. Het zou dus inconsequent van ons zijn om geen begrip te tonen voor de stap die de heer Anciaux heeft gezet.

Mijnheer de voorzitter, mijn tweede opmerking heeft te maken met wat we kunnen lezen, horen en zien over de Brusselse crisis. Wat me opviel, was dat de verklaringen van de Vlaamse Brusselaars een heel andere teneur hadden dan die van mensen die niet in Brussel wonen. Ik heb het over de

Geysels

verklaringen van minister Grouwels in het programma *Mise au Point*, en die van de heer Sven Gatz en andere politici uit democratische fracties in *De Morgen*. In al hun woede belichtten zij ook heel andere aspecten dan de niet-Brusselaars. Misschien heeft dit te maken met wat sommigen de Brusselse microkosmos noemen, maar zeker ook met het feit dat deze mensen ook de nadruk leggen op het stedelijk aspect van Brussel en niet enkel op de taal. Zij benadrukken de leefbaarheid van de stad. Brussel moet een stad zijn waarin kan worden gewoond. De heer Vic Anceaux heeft vorig weekend in een interview met *De Morgen* heel duidelijk aangegeven dat het oprollen van de Vlaamse spierballen soms contraproductief kan werken voor de situatie van Brussel, voor de Vlamingen in die stad en voor de algemene leef- en woonkwaliteit ter plaatse. We moeten hier benadrukken dat de Brusselse Vlamingen misschien wel in een microkosmos leven, maar soms toch veel realistischer ideeën formuleren dan de denkkaders die bepaalde Vlamingen buiten Brussel volgen.

Ten derde hebben een aantal mensen in de rand van dit debat institutioneel nieuwe constructies gelanceerd. Ik denk hierbij aan de verklaringen van de heer Louis Tobback en van minister-president Piqué. Het zou intellectueel oneerlijk zijn om beiden op gelijke voet te plaatsen, maar hun verklaringen gingen dezelfde richting uit. Volgens ons bieden dergelijke verklaringen geen garanties om de situatie van Brussel en van de Vlamingen in die stad te verstevigen. We moeten oppassen met nieuwe ideeën, indien in de onderliggende visie niet wordt geformuleerd hoe Brussel leefbaar zal worden gemaakt en hoe het evenwicht tussen de Franstalige en Nederlandstalige gemeenschappen in Brussel kan worden gegarandeerd. De voorstellen waren wel intellectueel begrijpbaar, want in Brussel wonen inderdaad niet enkel Nederlands- en Franstaligen. De bestaande evenwichten moeten in Brussel gegarandeerd blijven.

Er moet absoluut worden vermeden wat in het verleden is gebeurd: dat bepaalde overheden autowegen door de stad lieten aanleggen en wijken lieten platgooien. Deze boodschap hebben wij op 7 mei samen met de Volksunie en de SP verkondigd. We hebben toen gepleit voor een gegarandeerde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de Brusselse instellingen. We pleitten tevens voor het invullen van alle essentiële elementen van het stadsproject, de situatie van de migranten, de situatie in de gezondheidszorg en van het onderwijs. We blijven achter onze ideeën van 7 mei staan en hopen dat

deze verder zullen worden ontwikkeld. In tegenstelling tot anderen, lanceer ik dit voorstel niet in een electorale sfeer. Ik heb het over concrete ideeën rond samenwerking.

Mijnheer de voorzitter, laat ons ten eerste geen wegen bewandelen die weliswaar blijk geven van intellectuele creativiteit, maar er in feite op neerkomen dat Vlaanderen de Brusselse Vlamingen loslaat. Ten tweede mag wat er nu in Brussel gebeurt, geen uiting worden van partijpolitieke manoeuvres of van verrottingsstrategieën. Wij zijn bereid om de voorstellen van anderen te onderzoeken, maar mijnheer Gabriels, mijn fractie zal zich niet laten misbruiken om uw onderhandelingen te ondersteunen.

Om 13.00 uur hoorde ik een vertegenwoordiger van de VLD tijdens *Actueel* zeggen dat het zijn onderhandelingspunten zijn. Als we die voorwaarden vandaag goedkeuren, dan zit ik in een manoeuvre waarin ik niet wil zitten.

Brussel berust op evenwichten. Als die in gevaar komen, zal er federaal moeten worden gearbitreerd. We hopen dat dit akkoord zal worden uitgevoerd, want anders zal het federale niveau moeten arbitreren. Daar kan men dan niet onderuit.

Wij blijven pleiten, in tegenstelling tot anderen, voor een verfijning van het statuut van Brussel als taalgemeenschap, maar vooral ook als leefgemeenschap. In Brussel zijn er problemen die iedereen treffen, ongeacht de leeftijd, taal of afkomst.

Ten slotte willen we aan de Vlaamse regering vragen om in het kader van de recente gebeurtenissen het Beleidsplan Brussel te actualiseren en in een meer uitgebreide financiering te voorzien. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw en mijnheer de minister, collega's, ik wil enkele korte opmerkingen maken. Brussel is een woon-, werk- en hoofdstad, en deze problematiek belangt ons allemaal aan. Ik sluit me dan ook aan bij alle sprekers, maar speciaal bij de heer Geysels.

Ik wil een oproep doen tot zelfbezinning. De politieke belangstelling van Vlaanderen voor Brussel is er een naar omstandigheden. Ik verwijs naar mijn ervaringen in het Adviescomité Brussel en Vlaams-Brabant. De belangstelling van het Vlaamse bin-

Suykerbuyk

nenland is niet erg groot. Om het Beleidsplan Brussel te bespreken, moeten alle vakministers ten tonele verschijnen. Dat zorgt ervoor dat men maar traag vordert. We zullen de Brusselse problemen dan ook niet kunnen oplossen in een debat van enkele uren.

Het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering hebben een verantwoordelijkheid en moeten deze ook opnemen. We moeten in alle bescheidenheid onderzoeken hoe we tot remedies kunnen komen. Ik geloof dat het Vlaams Parlement de Brusselse Vlamingen de laatste jaren of in de kou heeft laten staan, of hun gang heeft laten gaan. Daarmee druk ik geen wantrouwen uit, maar ik stel vast dat onze Vlaamse betrokkenheid te wensen overlaat.

Ik heb de indruk dat heel wat Vlamingen en Vlaamse instellingen Brussel vervelend vinden. De houding komt erbij, en zorgt alleen maar voor moeilijkheden. Dat is de verkeerde instelling. Alle aanwezigen zullen me gelijk geven. Ik richt me tot onze Brusselse collega's. Die houding ligt toch enigszins aan hen omdat ze te vlug alles zelf willen oplossen. Ze vinden dat we te weinig op de hoogte zijn.

Ofwel is Brussel belangrijk als hoofdstad, werkplaats en leefplaats, en in dat geval is het de plicht van de hele Vlaamse Gemeenschap om achter Brussel te staan. Dat is ook de plicht van de regering. Het is alleen maar logisch dat we meer belangstelling beginnen te tonen voor Brussel.

Dan is er het fameuze akkoord. Ik vind het bijzonder vreemd dat men een akkoord moet sluiten over een taalwetgeving die al jaren bestaat.

De voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes : Mijnheer Suykerbuyk, u begon een redenering met 'Ofwel is Brussel ...', maar u ging niet verder met de tweede ofwel. Ik zou u graag het tweede deel horen zeggen.

De heer Herman Suykerbuyk : Mevrouw Maes, ik weet het, ik maak mijn zinnen – in de hellenistische traditie – te lang.

Mevrouw Nelly Maes : Ik kan u nog altijd volgen, hoor.

De heer Herman Suykerbuyk : Ik kan mezelf niet meer volgen. (*Gelach*)

Mevrouw Nelly Maes : Zal ik u even helpen ? U zei : 'Ofwel is Brussel onze hoofdstad en dan zijn we er allemaal bij betrokken', en nu zou ik graag die tweede ofwel horen.

De heer Herman Suykerbuyk : Ik kan de woorden van de heer Geysels herhalen : ofwel is Brussel een microkosmos. En dat is het dus niet. Het gevaar bestaat wel dat men zich in de kleinheid van het Brusselse Gewest opsluit. Ik bedoel dat echter niet denigrerend, maar dat is de tweede ofwel.

Mevrouw Nelly Maes : Ik vermoedde dat het zoiets zou worden maar ik hoor het u toch graag zeggen.

De heer Herman Suykerbuyk : Ik had nog één opmerking over het akkoord zelf. Dit sluit aan bij de oproep die ik hier doe om de zaken binnen het Vlaams Parlement op een praktische manier te behandelen. Het akkoord bestaat. Het is vreemd dat men een overeenkomst afsluit over een taalwetgeving die men jaren geleden heeft goedgekeurd. Deze regeling is overigens niet de eerste. Het is dus normaal dat dit akkoord bij een aantal mensen, waaronder mezelf, twijfels oproept inzake de uitvoerbaarheid. Ik ben het eens met de heer Vandebossche dat de inzet die uitvoerbaarheid is. Dat is de test. Inzake de voorgedij kan men op zeer duidelijke manier aanwijzen wanneer het niet wordt nageleefd.

Mevrouw Nelly Maes : Maar sommige vervaldagen vallen pas na de verkiezingen en na het aantreden van de volgende regering. Dat is toch wel een merkwaardige manier om constructies te maken met vervaldagen.

De heer Herman Suykerbuyk : U hebt het terecht over sommige vervaldagen. Ik zal een eenvoudig, concreet voorbeeld geven. Het probleem van de aanwervingen past in het kader van de voorgedij. Er zijn slechts drie mogelijkheden : binnen de gestelde termijnen wordt er vernietigd, niet vernietigd of er wordt vernietigd onder bepaalde voorwaarden. Die voorwaarden zijn nogal subjectief waardoor er een leemte ontstaat in het akkoord. Daarover ben ik het met u eens.

Men moet geen twee jaar wachten om te zien of dit op het terrein werkt. Regering en parlement zijn verplicht dit dossier te volgen. Het adviescomité is samen met het VGC bereid en klaar om dit akkoord en de uitvoering ervan van zeer dichtbij te volgen. (*Applaus*)

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het moet u niet verwonderen dat ik het woord vraag. De beleefdheid vereist dat men het woord vraagt voor men het neemt. Ten gronde kan de Vlaamse regering echter niet afwezig blijven in dit debat over Brussel.

Ik maak enkele beschouwingen die te maken hebben met zowel de gebeurtenissen van de afgelopen weken, die de aanleiding zijn voor dit debat, als de dieperliggende oorzaken. Soms – en dat geldt niet enkel voor dit thema – worden die twee door elkaar gehaald. Het is de vergissing die men maakt om een strategie te ontwikkelen.

Hoewel eenieder binnen de eigen verantwoordelijkheid moet blijven, benadruk ik dat het toegelaten is een evaluatie te maken van het taalakkoord. Het heeft in een ruimer verband vanzelfsprekend te maken met de plaats van en de voorwaarden voor de Vlamingen en van het Nederlands in Brussel. Het is positief dat de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie via omzendbrieven aan de Brusselse gemeentebesturen, OCMW's en ziekenhuizen – en dat leunt dicht aan bij de bezorgdheid die naar voren werd gebracht in de Schrikkelnota – ervoor zorgt dat het vorig jaar afgesloten taalakkoord in het dagelijks leven in Brussel en op het lokale vlak wordt uitgevoerd.

Men had dit natuurlijk beter eerder gedaan en het onmiddellijk uitgevoerd. Op deze wijze zullen ook de contractuelen van de Brusselse lokale besturen worden onderworpen aan de taalwetgeving. Het ware wellicht beter geweest om dat op een stringenter wijze te regelen.

Toch denk ik dat het akkoord positief moet worden beoordeeld. De toetssteen moet de concrete uitvoering op het terrein zijn. De heer Vandebosche, maar ook anderen, hebben dat hier ook benadrukt. Het kon misschien allemaal wel wat concreter en wat vlugger. Maar als we zelfs in Vlaanderen het al moeilijk hebben om het ideaal te bereiken, dan is dat wellicht nog meer het geval in Brussel zelf.

De concrete uitvoering moet op een eerlijke wijze gebeuren. De daadwerkelijke en integrale toepassing van de taalwetgeving op lokaal vlak moet onze maatstaf zijn. Dat heeft niets te maken met extremisme. We mogen die toepassing evenmin als een gunst opvatten. De tweetaligheid van Brussel moet zichtbaar worden. Vlamingen maken dikwijls de

fout Brussel op te vatten als een Franstalige stad. Het is echt niet zo moeilijk om in Brussel consequent Nederlands te praten. Dat geldt niet enkel voor de politici, maar voor iedereen die in Brussel leeft en werkt.

Het actuele probleem van de Brusselse instellingen is een gevolg van het feit dat de kleinste regeringspartner zich uit de meerderheidscoalitie heeft teruggetrokken. Daardoor bestaat er binnen de Nederlandse taalgroep geen meerderheid meer. In theorie kan dus de werking van zowel de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie als van de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden lamgelegd.

Alhoewel de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest theoretisch gewoon verder kan werken, rijst op termijn onbetwistbaar een ernstig politiek probleem. Dit is niet enkel het gevolg van het ontbreken van een werkbare meerderheid in beide taalgroepen. Het gaat eigenlijk om een kneuzing van de dubbele evenwichten die nu en in de toekomst een basis moeten vormen voor een goede Brusselse werking. Op korte termijn is dit probleem beheersbaar, op langere termijn is het onhoudbaar. Als hier geen verantwoordelijkheden worden opgenomen, dan vrees ik voor blokkeringen.

De werking van de Brusselse instellingen is natuurlijk in de eerste plaats een zaak van de beleidsverantwoordelijken van het Brussels niveau. De Vlaamse regering rekent er derhalve op dat de Brusselse politici in staat zijn om zelf zo spoedig mogelijk stabiele oplossingen te vinden. We hebben immers belang bij het goed functioneren van de instellingen van onze eigen hoofdstad.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie speelt een essentiële rol voor de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn gegrondvest op een gelijkwaardig gemeenschappelijk beheer. Een en ander illustreert de broosheid van het huidige bestaande institutionele kader. Het evenwicht op Brussels niveau moet een weerspiegeling vormen van het evenwicht op federaal niveau. Er is geen enkele andere parallel mogelijk. Al degenen die refereren aan evenwichten tussen Brussel en de rand, dwalen niet enkel, maar zijn bovendien niet loyaal, vertekenen de werkelijkheid en schenden de afspraken. We wensen dus dat dit afgesproken dubbel evenwicht voldoende gewaarborgd is.

Van den Brande

Ik ben van mening dat het Brussels model in de toekomst moet worden verfijnd. Indien door een gebrek aan evenwicht tussen de gemeenschappen op Brussels niveau, het goed functioneren van de Brusselse instellingen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt gehypothekeerd, dan is dit vanzelfsprekend een fundamenteel institutioneel probleem waarvoor een oplossing moet worden gevonden.

De discussienota over de verdere staatshervorming geeft de uitgangspunten van de Vlaamse regering weer met betrekking tot de plaats van Brussel binnen het Belgische institutionele kader. Het algemeen uitgangspunt blijft de tweeledigheid. Brussel bekleedt een bijzondere herkenbare positie als hoofdstad en als internationaal knooppunt, waarbij de gemeenschappen gelijkwaardige partners zijn.

Ook op institutioneel vlak blijft Vlaanderen vasthouden aan de band met zijn hoofdstad. In het bestek van de verdere staatshervorming moet de Vlaamse Gemeenschap samen met de Brusselse Vlamingen bijkomende waarborgen verwerven voor het volwaardig medebestuur van de hoofdstad, ook op lokaal vlak. Dit prioritair aandachtspunt zal worden uitgewerkt bij de bespreking van de zogenaamde Schrikkelnota door de commissie voor Staatshervorming.

Ten derde willen we de Vlaamse participatie in Brussel versterken. De heer Suykerbuyk heeft in dat opzicht groot gelijk. Er schijnt een wiskundige zekerheid te bestaan : hoe verder men van Brussel woont, hoe minder men zich voor die stad interesseert. Gekoppeld aan een flexibele en selectieve interesse betekent dit dat wij allen, als Vlamingen, een grotere verantwoordelijkheid moeten opnemen.

We beschikken over een degelijk beleidsplan voor de hoofdstad. Er zijn zeven sporen die we gecoördineerd willen invullen. Zoals in de Septemberverklaring is meegedeeld, engageert de Vlaamse regering zich om dit plan actief uit te voeren. Ik stel vast dat dit volgens sommigen nog sneller en krachtiger moet gebeuren. Laten we het echter in de eerste plaats eens zijn over de hoofdlijnen. De zes, zeven of acht sporen zijn eigenlijk de ontwikkelingsassen van een versterkt engagement voor Brussel. De ingediende begroting maakt duidelijk dat Vlaanderen het belangrijk vindt om intensief te investeren in zijn hoofdstad. Vlaanderen wil de Brusselse uitdagingen aanpakken met de nodige assertiviteit, en niet met agressiviteit.

Er wordt werk gemaakt van de uitbouw van Nederlandstalige sociale voorzieningen. Belangrijke investeringen voor de culturele infrastructuur en voor Brussel 2000 staan op stapel. Er wordt een extra impuls gegeven om in te spelen op de grote vraag naar cursussen Nederlands voor anderstaligen. De aantrekkingskracht van de hoofdstad voor de jeugd en voor jonge gezinnen wordt vergroot door een versterkt beleid op het vlak van onthaal en informatie, cultuur en welzijn en door een meerjarenprogramma voor de sportbeoefening van de Brusselse Vlamingen.

Ik wil heel duidelijk vooropstellen dat we niet enkel onze bezorgdheid moeten tonen, maar ook rekening moeten houden met de specificiteit van Brussel en met wie er leeft en wil samenleven. We willen niet enkel de Vlaamse aanwezigheid versterken, maar ook een actieve inbreng leveren voor de hele Brusselse samenleving. Om aan de sociale uitdaging te beantwoorden, is zowel een Vlaamse als een Brusselse bezorgdheid nodig.

Ten vierde willen we een grotere Vlaamse aanwezigheid en participatie in Brussel. We willen ons op een onbevagen en assertieve wijze tot Brussel richten. Vlaanderen speelt immers een belangrijke rol in de positieve uitbouw van de Brusselse toekomst. De toekomst van Brussel en al zijn inwoners is van essentieel belang voor de hele Vlaamse gemeenschap. We kunnen ons dus geen aftocht uit Brussel veroorloven, ook al zou de verleiding soms groot zijn. Dat zou immers nefast zijn, in eerste instantie voor de Brusselse Vlamingen, maar ook voor alle Brusselaars en voor de hele Vlaamse gemeenschap. We moeten daarentegen op het terrein aantonen dat het ons menens is. Ik citeer iets dat onder meer in de Warande naar voren wordt gebracht : ' Een Vlaamse presentie en een participatie die versterkt is, is ons objectief '.

Ik wil hiermee duidelijk maken dat dit niet enkel een zaak is van politici, maar ook van de economische verantwoordelijken, van personen uit de verzorgingssector en van al wie in het dagelijkse leven een antwoord probeert te geven. Het is dus niet alleen een verantwoordelijkheid van de Brusselse Vlamingen en van de Vlaamse verkozenen in de Brusselse instellingen, maar ook van de Vlaamse overheid, het bedrijfsleven, de Vlaamse sociaal-culturele instellingen, de universiteiten, de verenigingen en de hele Vlaamse gemeenschap, zonder uitzonderingen. Allemaal samen hebben we zoveel aan Brussel te bieden, dat we onmisbaar zijn. Als grootste gemeenschap van dit land moeten we actief participeren in Brussel. De paradox is dat we het al wonderlijk zouden vinden als we in Brussel

Van den Brande

mochten deelnemen aan een gezamenlijk bestuur. We zijn echter de grootste gemeenschap in België en hebben dus ook de grootste verantwoordelijkheid.

Onze positie is er dus ten minste één van evenwaardigheid. Ik ben ervan overtuigd dat Brussel niet kan zonder zijn Vlamingen. Ze zijn een essentiële component in het evenwicht dat Brussel toelaat hoofdstad te zijn en/of te blijven van een federaal land. Ze zijn ook essentiële actoren in het sociaal-culturele en economische leven van Brussel, in welvaart en welzijn, de twee eenvoudige begrippen waarmee dit gewoonlijk wordt uitgedrukt.

Ik ben ervan overtuigd dat de Vlaamse aanwezigheid in Brussel aan versterking toe is. Die kan slechts plaatsgrijpen door een grotere participatie van de hele Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Zoals gezegd vormt het beleidsplan Brussel een uitstekend vertrekpunt. Laten we dus vooral onze verantwoordelijkheid niet ontvluchten, maar ze integendeel ten volle opnemen. Ik deel volledig de mening van de heer Suykerbuyk dat we elkaar gewoon nodig hebben.

We moeten wellicht wat meer vertrouwen hebben in de Brusselse Vlamingen. Maar hen zou ik ook rustig durven zeggen : heb ook vertrouwen in alle Vlamingen die niet in Brussel wonen. Laten we niet in afzondering van elkaar de zaken bekijken, maar trachten dit samen te doen. Dan ben ik ervan overtuigd dat in deze zaak een plus een niet twee is, maar wellicht drie.

Mijnheer de voorzitter, dames en heren, Brussel zal herkenbaar en tastbaar tweetalig moeten zijn en blijven. Dat moet niet louter gewogen op de weegschaal, in termen van quasi-pariteit zo zijn : de stad moet ook mee de Vlaamse cultuur ademen en uitademen. Sprekers hier hebben vermeld dat men ook aan Franstalige kant uitdrukkelijk zegt dat Brussel slechts een toekomst heeft wanneer het niet enkel een gewaarborgde, maar ook een eerlijke tweetalige benadering heeft, in gedeelde verantwoordelijkheid. Als we de aanleiding en de oorzaak samen nemen, dan is het gewoon onze plicht het gesprek goed en open voor te bereiden, om die ene gemeenschap in Brussel tastbaar aanwezig te houden en te versterken. (*Applaus bij de CVP en de VLD*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

Het debat is gesloten.

Zoals werd afgesproken in het Bureau, kan men over dit debat een resolutie indienen. Daartoe beschikt men over vijf dagen. Deze resoluties zullen de eerstkomende plenaire vergadering worden besproken, samen met de resoluties betreffende de vorige debatten.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, moeten deze resoluties ook worden aangekondigd ?

De voorzitter : Ze moeten niet worden aangekondigd, maar ze moeten wel binnen de termijn van vijf dagen na het verstrijken van dit debat worden ingediend.

MOTIE VAN ORDE**Voorstel tot spoedbehandeling**

De voorzitter : Met toepassing van artikel 44 van ons Reglement heeft de heer Van Vaerenbergh bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, bij motie van orde wil ik de spoedbehandeling vragen van het voorstel van resolutie betreffende de institutionele situatie in de Brusselse instellingen (stuk 835) dat ik deze week samen met de heer Denys heb ingediend.

De voorzitter : We zullen morgen vóór de stemmingen hierover beslissen.

Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende goedkeuring van de interregionale kaderovereenkomst voor samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de Mercado Común del Sur (MERCOSUR) en zijn deelnemende sta-

ten, anderzijds, ondertekend in Madrid op 15 december 1995

– 745 (1996-1997) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de interregionale kaderovereenkomst voor samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de Mercado Común del Sur (MERCOSUR) en zijn deelnemende staten, anderzijds, ondertekend in Madrid op 15 december 1995.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Laverge, verslaggever, heeft het woord.

De heer Jacques Laverge, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, dit ontwerp van decreet is niet onbelangrijk. Het gaat om een associatie tussen een deel van Zuid-Amerika en de Europese Unie. De Mercosur is een in 1991 gestichte handelsassociatie tussen verschillende landen, waaronder Brazilië, Argentinië, Uruguay en Paraguay. Deze handelsassociatie werd in 1996 aangevuld met Chili.

De Europese Unie is een van de belangrijkste handelspartners van de Mercosur. Het akkoord heeft als basisdoelstelling de banden tussen de Europese Unie en de Mercosur te verstevigen met als doel de totstandbrenging van een interregionale associatie. De eerbiediging van de democratische beginselen en van de fundamentele mensenrechten is een essentieel onderdeel van deze overeenkomst. Ook zullen de regels van de vrije handel worden nageleefd.

De geplande samenwerking omvat de volgende aspecten : economische samenwerking, samenwerking op het gebied van handel, institutionele samenwerking en samenwerking op het gebied van onderwijs, opvoeding, vorming, communicatie, informatie, cultuur en strijd tegen drugs. Tijdens de bespreking werden er vragen gesteld over het samengaan met de kaderovereenkomst met Chili, het inter-Belgische samenwerkingsakkoordprincipe, de sociale en ecologische correcties, het belang van deze handelsrelatie, de mensenrechten, de problematiek van de inheemse volkeren, de culturele verbondenheid van Zuid-Amerika met Europa en de drugsproblematiek.

Het ontwerp van decreet werd goedgekeurd met negen stemmen voor en één onthouding. (*Applaus bij de CVP en de VLD*)

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, als wereldburgers zijn we uiteraard voorstander van samenwerkingsovereenkomsten tussen landen en landengroepen. De voorwaarde is evenwel dat de mensen, en vooral de zwaksten, er beter van worden. Collega's, dit is niet het geval met de voorliggende overeenkomst, die duidelijk op maat is gesneden van de multinationale ondernemingen.

De driehoek Chili-Mercosur-EU zal de grootse vrijhandelszone ter wereld worden. Wie zal de handelsvrijheid van deze vrijhandelaars controleren ? Het akkoord biedt allerminst garanties op democratische controle. De clausules over mensenrechten, respect voor de inheemse bevolking, hulp aan de armsten, sociale maatregelen en milieubescherming zijn louter opsmuk of klatergoud.

Dit komt nu al duidelijk tot uiting in de briefwisseling die bij de overeenkomst werd gevoegd. In afwachting van de inwerkingtreding van deze overeenkomst stellen de EU en de Mercosur voor om alvast de bepalingen over de handelssamenwerking toe te passen. Dit impliceert dat de sociaal-economische en ecologische artikelen voorlopig – we weten niet hoelang – in de koelkast belanden.

De minister heeft deze zorg in de commissie gereleveerd met de stelling dat de EU ook als een economische groepering is begonnen. De situatie in de Zuid-Amerikaanse landen is wel enigszins verschillend van deze in de Europese landen. In de landen van de Mercosur bestaan er immense tegenstellingen tussen arm en rijk.

– *De heer Francis Vermeiren, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

Ook tussen de landen onderling zijn er grote tegenstellingen. Er is een onevenwicht tussen de grote en kleine landen. Export vanuit Brazilië verdringt bijna volledig de lokale productie in de kleine landen.

De voorliggende overeenkomst bevat ook helemaal geen garanties om deze verdringing tegen te gaan ten voordele van de gewone Zuid-Amerikaan. Wij zullen morgen deze overeenkomst dan ook niet goedkeuren.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, collega's, democratie is uiteraard dynamisch. Het is altijd een kwestie van hoe we een bijdrage kunnen leveren. Ik heb dat ook nog op andere momenten gezegd en het is de mening van velen, over de grenzen van meerderheid en oppositie heen. Met de leden van de commissie geloven we dat het niet alleen een proces is dat op zichzelf nuttig is om een sterkere economische en commerciële interactie tot stand te brengen, maar ook dat het een democratische bijdrage inhoudt.

Ten tweede moet u geloven in de instellingen die er zijn. Democratie heeft vele meanders en wordt niet eenduidig opgebouwd. Als er zich flagrante problemen voordoen, kunnen de commissie, het Europees Parlement, de parlementen van de lidstaten en wij, die ook ons fiat moeten geven, onze morele en democratische stem laten horen. Het is een goede zaak om dergelijke overeenkomsten te sluiten, niet enkel omwille van de specifieke doelstelling van de kaderovereenkomst, maar ook als democratische bijdrage.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van de interregionale kaderovereenkomst voor samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de Mercado Común del Sur (MERCOSUR) en zijn deelnemende staten, anderzijds, ondertekend in Madrid op 15 december 1995.

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

De interregionale kaderovereenkomst voor samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar

lidstaten enerzijds, en de Mercado Común del Sur (MERCOSUR) en zijn deelnemende staten, anderzijds, ondertekend in Madrid op 15 december 1995, zal volkomen uitwerking hebben.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn – 751 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Ceysens, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens, verslaggever : Mijnheer de voorzitter, ik wil verwijzen naar het schriftelijk verslag. Het gaat hier om een vrij technisch ontwerp van decreet dat daarenboven door de commissie unaniem werd aanvaard.

Ik moet alleen wijzen op een amendement dat nog op de banken werd rondgedeeld en werd ondertekend door meerdere partijen. Het initiatief daartoe werd genomen door de heer Platteau.

De voorzitter : De heer Vandendriessche heeft het woord.

De heer Bart Vandendriessche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou toch een aantal opmerkingen willen maken over het voorliggend ontwerp.

Dit ontwerp van decreet is ons inziens een belangrijke stap in de modernisering van de OCMW's. Zoals ook terecht is gezegd door de verslaggever, zijn zowel de deskundigen als de mensen uit het veld het erover eens dat het een zeer belangrijke

Vandendriessche

stap is. Over de inhoud is er heel wat overeenstemming. Bij de opmaak van dit ontwerp hebben de ontvangers van de OCMW's een bijzonder actieve inbreng gehad. Het uiteindelijke uitgangspunt van het OCMW bij het begin van volgende eeuw blijft het garanderen van een menswaardig bestaan voor iedereen door een kwaliteitsvolle dienstverlening. In deze maatschappelijke opdracht moet de cliënt centraal staan.

Het OCMW zal zich meer dan ooit slagvaardig moeten opstellen in de strijd tegen armoede en uitsluiting. Het OCMW-beleid zal het zich niet kunnen permitteren te blijven steken in casuïstiek of in energieverblindende, oubollige formaliteiten of in controles waarvan de bestaansgrond is weggevalen. Met dit decreet neemt het OCMW alleszins het voortouw in het voeren van een modern openbaar management.

In normale omstandigheden hadden de OCMW's de nieuwe gemeentelijke boekhouding moeten toepassen vanaf 1 januari 1995. De federale minister had echter nagelaten de aanpassingen in de OCMW-regelgeving om te zetten. Dit was misschien een geluk voor de Vlaamse Gemeenschap. De voorgestelde OCMW-boekhouding is ongetwijfeld beter geslaagd : ze bestaat uit één geïntegreerd systeem en het is een kosten-analytische boekhouding die de klemtoon legt op nieuw overheidsmanagement en op responsabilisering.

Het zou echter onjuist zijn dit ontwerp van decreet louter als van technische aard te beschouwen. Integendeel, dit decreet is de vertaling van een nieuwe politieke en ambtelijke cultuur op lokaal vlak. Het gaat om de vernieuwde relatie tussen provincie en OCMW, tussen gemeente en OCMW, tussen bestuur en ambtenaren en tussen de ambtenaren onderling. In dit opzicht is het sterk vernieuwend doch ook consequent met het invullen van een nieuw type overheidsadministratie. Een aantal begrippen klinken dan ook vertrouwd vanuit een andere recente regelgeving, zoals strategisch management, prestatiebegroting, doelgerichtheid en meerjarenplanning.

De verhouding tussen bestuur en ambtenaar wordt ingevuld vanuit een nieuwe ambtelijke en politieke cultuur. Een bestuur wordt geschapen, in casu een OCMW-raad, dat strategisch denkt, beleidslijnen trekt op termijn, een kader schept, maar zich niet verliest in details en niet rechtstreeks tussenbeide komt in het uitvoeringsproces. Daarnaast wordt de ambtenaar via een budgethouderschap geresponsa-

biliseerd. Hij draagt verantwoordelijkheden in uitvoerende taken en doet ook beleidsvoorbereidend werk. Overleg en evaluatiemomenten worden ingebouwd tussen de twee niveaus, onder meer in de budgetcommissie. Gezamenlijke sturing kan ook gebeuren via de budgetcommissie en de op te richten auditcommissie. Het dagelijks administratief beleid gebeurt door de topambtenaren.

Er komt een vernieuwde verhouding tussen gemeente en OCMW. De gemeente oefent nog wel een administratief toezicht uit maar focust zich daarbij op het meerjarenplan. Dit wordt geaccentueerd door het amendement van de heer Platteau, dat we volledig kunnen steunen. De gemeente gedraagt zich daarbij als een moderne schoonmoeder met oog voor de zaken waarover het echt gaat, zonder bevoogdende relatie. Ook bij de provincie zal het eerder gaan om kwaliteitsbegeleiding door middel van externe audit, eerder dan om bevoogding.

De taken en bevoegdheden van de OCMW-topambtenaren worden duidelijk uitgeklaard en de opdrachten en verantwoordelijkheden worden geherformuleerd en vernieuwd. De ontvanger krijgt de rol van financieel manager in de plaats van een kassiersfunctie.

Niet in het minst introduceert dit decreet een nieuwe boekhouding die een modern publiek management moet ondersteunen. De boekhouding is gebaseerd op het model dat ondernemingen reeds sinds 1975 aanhouden en dat een sterk analytisch karakter heeft. Dat maakt balans en resultatenrekening per activiteitscentrum mogelijk. De OCMW-ziekenhuizen zijn trouwens reeds vertrouwd met dit Minimum Genormaliseerd Stelsel. Daardoor is een betere kostprijsberekening mogelijk en zijn de financiële ratio's onderling vergelijkbaar. Accuraat cijfermateriaal is het fundament van elk eigentijds beleid.

Mijnheer de voorzitter, met dit decreet is een belangrijke stap gezet in de richting van wat in uw OCMW-beleidsbrief 'het evolueren van een bevels- naar een onderhandelingshuishouding' werd genoemd. Het regeerakkoord noemde het 'via strategisch management naar een nieuw type overheidsadministratie'. We zullen dit decreet dan ook goedkeuren. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau (*Op de tribune*) : Geachte collega's, in 1993 heb ik een voorstel van decreet ingediend tot invoering van het meerjarenplan in

Platteau

de OCMW-wetgeving. Dit voorstel werd echter doorkruist door een ontwerp van decreet van de regering dat buitengewoon belangrijk is en een historische stap betekent in de OCMW-boekhouding. Deze opmerking was ook terug te vinden in het betoog van de heer Vandendriessche en het verslag van mevrouw Ceysens, waarvoor ik haar feliciteer.

In 1995 kregen we een nieuwe gemeenteboekhouding. Gelukkig is dit niet aan de regeling voor de OCMW's gekoppeld, want wat hier nu voorligt, is veel beter. Het kan worden vergeleken met de boekhouding van privé-ondernemingen en die weten uiteraard wel wat ze doen wanneer ze moeten cijferen en planmatig werken.

Wat het meerjarenplan betreft, moet ik zeggen dat ik genade heb gevonden bij de minister. Ik wens hem daarvoor nogmaals publiek te danken. De algemene vernieuwing zou ingaan in 2001. De facto wordt dit dus 2002. Mijnheer de minister, dit meerjarenplan is in uw ontwerp van decreet zeer netjes uitgewerkt. Het is werkelijk een boekhoudkundig juweeltje. Het wordt hierdoor een fantastisch instrument om de begroting onder de loep te nemen en het OCMW te enten op de gemeente en haar bestuur. Op dit vlak bestaan nog heel wat wrijvingen. Ik ben er echter stellig van overtuigd dat dit ontwerp van decreet een toenadering zal teweegbrengen tussen beide, en dat het gemakkelijker zal worden voor de overlegcomités om een begroting en een consensus te bereiken en vooral om de boekhouding ook voor niet-ingewijden doorzichtiger te maken.

De evolutie van deze zaak kan mij dus alleen maar gelukkig maken. Zoals de verslaggever al zei, zullen wij dit ontwerp van decreet met zeer veel enthousiasme goedkeuren. (*Applaus bij de CVP en de VLD*)

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, ik kan bijzonder kort antwoorden om de eenvoudige reden dat het verslag en de interventies zeer duidelijk waren.

Het ontwerp van decreet houdt een echte ommekeer van het financieel en budgettair beleid van de OCMW's in, en zal voor nieuwe mogelijkheden zorgen om zeer resultaatgericht te werk te gaan. Het decreet voorziet in een goede taakverdeling. Het amendement van de heer Platteau zorgt ervoor dat degenen die niet meteen in het nieuwe

systeem kunnen worden opgenomen, al een vinger-oefening kunnen doen.

Ik bedank iedereen voor de constructieve houding tijdens de bespreking van dit belangrijk ontwerp van decreet.

De voorzitter : Mijnheer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens de besprekingen in de commissie heb ik mijn bezorgdheid over de technische kant van de nieuwe OCMW-begroting geuit. Deze zal immers een grote belasting voor de kleinere OCMW's tot gevolg hebben. De minister heeft toen gezegd dat hij mijn bezorgdheid deelde, maar dat de ingelaste overgangperiode ruim voldoende zou zijn om dit probleem te overbruggen. Nu wordt een amendement ingediend waardoor een aantal bepalingen van het decreet sneller ingang zullen vinden. De eventuele goedkeuring van dit amendement zal een weerslag hebben op onze houding ten opzichte van het geheel. We willen hiervoor verder beraadslagen.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Artikel 26bis van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 5 augustus

Voorzitter**Artikel 4**

1992 en de wet van 12 januari 1993, wordt gewijzigd als volgt :

1° in § 1 worden 1° en 7° respectievelijk vervangen door wat volgt :

"1° het meerjarenplan en de budgetten van het centrum, alsook het budget van de ziekenhuizen die onder het centrum ressorteren ;

7° de budgetwijzigingen zodra deze van dien aard zijn dat ze de gemeentelijke bijdrage verhogen of verminderen, alsook de beslissingen met betrekking tot de ziekenhuizen waardoor hun tekort toeneemt." ;

2° in § 2 wordt 1° vervangen door wat volgt :

"1° het vaststellen of wijzigen van het administratieve en geldelijke statuut van het personeel, voor zover deze beslissingen een weerslag kunnen hebben op de budgetten en het beheer van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn ;"

3° § 5 wordt opgeheven.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

In artikel 27 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 16 juni 1989, de wet van 5 augustus 1992 en de wet van 12 januari 1993, wordt § 1 gewijzigd als volgt :

1° tussen het tweede en het derde lid wordt het volgende lid ingevoegd :

"Onverminderd de toepassing van de artikelen 28, § 3 en 84, § 2 kan de raad, het vast bureau of de bijzondere comités eveneens wel omschreven bevoegdheden tot het beheer van een budget overdragen aan budgethouders. De budgethouder keurt de facturen goed die betrekking hebben op het krediet dat hij beheert." ;

2° in het derde lid worden de woorden "aan het vast bureau of aan de bijzondere comités" geschrapt ;

3° het derde lid, 4° en het vierde lid worden opgeheven.

– *Aangenomen.*

In artikel 28 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992 en de wet van 12 januari 1993, wordt § 2 vervangen door wat volgt :

"§ 2. Alle beslissingen van de raad voor maatschappelijk welzijn, van het vast bureau en van de bijzondere comités, alsook alle akten en bekendmakingen van het centrum worden ondertekend door de voorzitter en medeondertekend door de secretaris. De voorzitter kan de ondertekening van die documenten opdragen aan één of meer leden van de raad voor maatschappelijk welzijn. De secretaris kan de medeondertekening van die beslissingen opdragen aan één of meer ambtenaren van het centrum, voor zover de raad voor maatschappelijk welzijn hem daartoe machtigt.

In afwijking van het eerste lid worden de beslissingen genomen in het kader van de in artikel 84, § 2 overgedragen bevoegdheden, en de ermee verband houdende documenten, ondertekend door de ambtenaren die budgethouder zijn.

De documenten van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn die niet vermeld zijn in het eerste en het tweede lid, worden ondertekend overeenkomstig de door de raad voor maatschappelijk welzijn vastgestelde modaliteiten. Voor zover hij de medeondertekening noodzakelijk acht, stelt de raad eveneens de modaliteiten van medeondertekening van deze documenten vast

De door de raad vastgestelde modaliteiten inzake ondertekening en medeondertekening worden vermeld in het huishoudelijk reglement. Bij gebreke aan door de raad vastgestelde modaliteiten geschiedt de ondertekening en medeondertekening overeenkomstig het eerste lid.

Diegenen die bevoegd zijn stukken te ondertekenen dienen boven hun handtekening hun naam en functie te vermelden en, in voorkomend geval, melding te maken van de opdracht.

De opdrachten tot ondertekenen of medeondertekenen geschieden schriftelijk en zijn te allen tijde herroepbaar. De raad voor maatschappelijk welzijn wordt daarvan op de hoogte gebracht tijdens zijn eerstvolgende vergadering."

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 5

In artikel 40 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, worden het tweede en derde lid opgeheven.

– *Aangenomen.*

Artikel 6

Aan artikel 42 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 31 juli 1984, het koninklijk besluit nr. 430 van 5 augustus 1986 en de wet van 5 augustus 1992, wordt een elfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"De raad stelt de secretaris, de ontvanger en alle personeelsleden de middelen ter beschikking die noodzakelijk zijn om hun bevoegdheden uit te oefenen."

– *Aangenomen.*

Artikel 7

In artikel 43 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt het derde lid vervangen door wat volgt :

"Op deze regels wordt echter volgende uitzondering gemaakt : in de openbare centra voor maatschappelijk welzijn waar het uitoefenen van het ambt van ontvanger geen volledige dagtaak vereist, wordt dit ambt aan een gewestelijk of een deeltijds ontvanger gegeven, onverminderd de toepassing van artikel 52, § 2, van de nieuwe gemeentewet. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en de modaliteiten waaronder dit ambt aan deze ontvangers wordt gegeven."

– *Aangenomen.*

Artikel 8

In artikel 45 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt § 1 vervangen door wat volgt :

"§ 1. De secretaris woont zonder beraadslagende stem de vergaderingen bij van de raad en het vast bureau. Hij is in het bijzonder belast met het

opmaken van de notulen van de vergaderingen. Hij herinnert in voorkomend geval aan de geldende rechtsregels, vermeldt de feitelijke gegevens waarvan hij kennis heeft en zorgt ervoor dat de door de wet voorgeschreven vermeldingen in de beslissing worden opgenomen.

Hij is verantwoordelijk voor het overbrengen van de notulen van die vergaderingen en van de beslissingen van die organen in de daartoe bestemde registers. De notulen en de beslissingen worden ondertekend door de voorzitter en de secretaris.

De secretaris kan de vergaderingen bijwonen van alle bijzondere comités.

Onder het gezag van de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn onderzoekt de secretaris de zaken, leidt hij de administratie en is hij hoofd van het personeel. De secretaris is verantwoordelijk voor de administratieve organisatie en het opzetten van interne controleprocedures aangaande de materies die tot zijn bevoegdheid behoren.

Hij bewaart het archief.

De secretaris maakt het voorontwerp van het meerjarenplan, van de budgetten, en van de budgetwijzigingen op. Hij legt deze voorontwerpen en de lijst van de interne kredietaanpassingen voor aan de budgetcommissie

De secretaris is verantwoordelijk voor het opmaken van de uitgaande facturen en het registreren hiervan. Hij is tevens verantwoordelijk voor het registreren van de bestellingen.

De secretaris is verplicht de richtlijnen te volgen die hij van de voorzitter, de raad en het vast bureau krijgt."

– *Aangenomen.*

Artikel 9

Artikel 46 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 46

§ 1. Onder het gezag van de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn leidt de ontvanger de

Voorzitter

financiële dienst van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn met uitzondering van de bevoegdheden van de secretaris in dit verband. De ontvanger is verantwoordelijk voor de administratieve organisatie en het opzetten van interne controleprocedures aangaande de materies waarvoor hij bevoegd is.

§ 2. De ontvanger heeft tot taak om, onder zijn verantwoordelijkheid :

- de geregistreerde uitgaande facturen te innen ;
- elke andere ontvangst te registreren ;
- de bestellingen te viseren, binnen de perken bepaald in dit artikel ;
- uitgaven te betalen die door de budgethouders zijn goedgekeurd, op voorwaarde dat ze wettelijk en regelmatig zijn.

De ontvanger of een door hem daartoe gemachtigd persoon viseert, binnen de perken in dit artikel bepaald, de bestellingen voor opdrachten van aanneming van werken, leveringen en diensten en elk stuk dat aanleiding geeft tot een uitgave, die regelmatig en in overeenstemming met de wet zijn opgesteld, ondertekend zijn door een daartoe gemachtigd persoon, en die niet leiden tot overschrijding, hetzij van het bedrag bepaald in de daartoe vastgestelde enveloppe van het budget waarvan de gemeenteraad kennis genomen heeft of dat hij goedgekeurd heeft, hetzij van een bijzonder krediet of een voorlopig krediet.

De visering van de ontvanger is verplicht in geval van investeringsuitgaven. De voorafgaande visering door de ontvanger is niet vereist in het kader van artikel 84, § 3.

Indien de ontvanger, bij gemotiveerde beslissing, een door de budgethouder goedgekeurde bestelling waarvoor er nog voldoende kredieten zijn, weigert te viseren, beslist de raad op eigen verantwoordelijkheid. De beslissing van de raad vervangt de visering door de ontvanger.

Indien de ontvanger bij gemotiveerde beslissing een door de budgethouder goedgekeurde uitgave waarvoor er nog voldoende kredieten zijn, weigert te betalen, kan de raad de betaling bevelen.

Indien de ontvanger, na beslissing van de raad, een uitgave weigert te betalen, wordt de betaling ervan vervolgd zoals inzake directe belastingen, door de rijksontvanger, nadat de Vlaamse regering, de ontvanger vooraf gehoord, de bevelschriften uitvoer-

baar heeft verklaard. De beslissing van de Vlaamse regering geldt als een regelmatig en door de ontvanger ambtshalve uit te voeren bevelschrift.

De beslissingen vermeld in het vierde en het vijfde lid worden bij de rekening gevoegd.

§ 3. De ontvanger is verantwoordelijk voor het voeren en afsluiten van de boekhouding en bereidt de jaarrekening voor.

Hij dient alle handelingen tot stuiting van verjaring en verval te verrichten, tot alle beslagleggingen te doen overgaan, de inschrijving, de herinschrijving, de vernieuwing, de doorhaling of de rangafstand van elke titel die daarvoor vatbaar is ten kantore der hypotheeken te vorderen, aan de leden van de raad kennis te geven van het vervallen van de huurovereenkomsten, van de achterstallen en van elk feit dat de rechten van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn schaadt.

De ontvanger is verantwoordelijk voor het thesauriebeheer van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. Hij wordt voor de instellingen met afzonderlijk beheer die onder het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn ressorteren, van deze verantwoordelijkheid ontslagen indien er voor deze instellingen een bijzondere ontvanger wordt aangesteld.

De beschikbare kasmiddelen worden gestort op de lopende rekeningen geopend bij in België gevestigde en erkende kredietinstellingen, of worden bij of via die instellingen op minder dan een jaar belegd.

§ 4. Elk kwartaal overhandigt de ontvanger een financieel rapport aan de raad voor maatschappelijk welzijn. Dit rapport omvat minstens een overzicht van de thesaurietoestand, de liquiditeitsprognose alsook de evolutie van de budgetten en de uitvoering van het budgethouderschap zoals bepaald door de raad.

De ontvanger krijgt de agenda en de notulen van de vergaderingen van de raad, het vast bureau en de bijzondere comités. Hij kan bovendien uitgenodigd worden om met raadgevende stem deel te nemen aan de besprekingen van de raad, van het vast bureau en van de bijzondere comités, telkens als over problemen gehandeld wordt die de organisatie van de financiële dienst aanbelangen of die een belangrijke invloed hebben op de financiën van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Voorzitter

Op gemotiveerd verzoek van de ontvanger, neemt de raad, het vast bureau of het bijzonder comité niet eerder een beslissing dan na de ontvanger gehoord te hebben.

§ 5. De plaatselijk ontvanger is verplicht tot waarborg van zijn beheer, een zekerheid in geld, in effecten of in de vorm van één of meerdere hypotheeken te stellen.

De Vlaamse regering bepaalt het minimum- en het maximumbedrag van de zekerheid, volgens de categorie van gemeenten bedoeld in artikel 28, § 1, van de nieuwe gemeentewet.

De raad voor maatschappelijk welzijn stelt, op de eerste vergadering na de eedaflegging en binnen de grenzen bepaald met toepassing van vorig lid, het bedrag vast van de zekerheid die de ontvanger moet stellen, alsmede de termijn waarover hij daartoe beschikt.

De zekerheid wordt bij de deposito- en consignatiekas gedeponneerd ; de rente die ze opbrengt komt aan de ontvanger toe.

De akten van zekerheidsstelling worden zonder kosten voor het centrum, voor de burgemeester van de gemeente waar het centrum is gelegen, verleden.

Indien er registratiekosten verschuldigd zijn, worden deze teruggebracht tot het algemeen vast recht.

De ontvanger mag de zekerheidsstelling vervangen door hetzij een bankwaarborg of verzekering die beantwoordt aan de modaliteiten door de Vlaamse regering bepaald, hetzij de hoofdelijke borgstelling van een vereniging die door de Vlaamse regering erkend is.

Deze erkende vereniging moet de vorm van een coöperatieve vennootschap aannemen en de voorschriften van boek I, titel IX, afdeling 7, van het wetboek van koophandel naleven ; ze behoudt niettemin haar burgerlijk karakter. Het besluit tot erkenning van de vereniging alsmede de goedgekeurde statuten worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. De vereniging kan de kas en de boekhouding controleren van de ontvanger voor wie ze zich borg heeft gesteld, mits de raad voor maatschappelijk welzijn instemt met de contractuele bepalingen waarbij dit recht wordt gevestigd en met de wijze waarop dit recht wordt uitgeoefend.

De voorzitter zorgt dat de zekerheid van de ontvanger werkelijk gesteld en te bekwamer tijd vernieuwd wordt.

De ontvanger die zijn zekerheid niet binnen de voorgeschreven termijn verschaft en dit verzuim niet voldoende verantwoordt, is ambtshalve ontslagen en wordt vervangen.

Alle kosten betreffende de vestiging der zekerheid komen ten laste van de ontvanger.

Is er een tekort in de kas van het centrum, dan heeft het centrum een voorrecht op de zekerheid van de ontvanger.

§ 6. In geval van gewettigde afwezigheid kan de plaatselijk ontvanger, onder zijn eigen verantwoordelijkheid, binnen drie dagen voorzien in zijn vervanging en te dien einde, voor een periode van maximum dertig dagen, een door de raad voor maatschappelijk welzijn erkende plaatsvervanger aanstellen. Die maatregel kan voor eenzelfde afwezigheid tweemaal worden verlengd.

In alle andere gevallen kan de raad voor maatschappelijk welzijn een waarnemend plaatselijk ontvanger aanstellen. Hij is daartoe verplicht wanneer de afwezigheid een termijn van drie maanden overschrijdt

De waarnemend plaatselijk ontvanger moet voldoen aan de voorwaarden vereist voor het uitoefenen van het ambt van plaatselijk ontvanger. De bepalingen van § 5 en van artikel 44, eerste lid, zijn ook op hem van toepassing.

De waarnemend plaatselijk ontvanger oefent alle bevoegdheden uit van de plaatselijk ontvanger.

Bij zijn ambtsaanvaarding en zijn ambtsneerlegging wordt een eindrekening opgemaakt en worden de kas en de boeken overgedragen, onder toezicht van de raad voor maatschappelijk welzijn. "

– *Aangenomen.*

Artikel 10

In artikel 79 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, worden de woorden "het kapitaal" vervangen door de woorden "de middelen".

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 11

Artikel 84 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 84

§ 1. De raad voor maatschappelijk welzijn kiest de wijze waarop de opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten worden toegewezen en stelt de voorwaarden ervan vast. Hij zet de procedure in en wijst de opdracht toe.

§ 2. De raad voor maatschappelijk welzijn kan de in § 1 bedoelde bevoegdheden overdragen aan budgethouders.

Voor wat betreft de investeringen kan de raad voor maatschappelijk welzijn die bevoegdheden, onder zijn verantwoordelijkheid en binnen de perken van de daartoe op het investeringsbudget ingeschreven kredieten, overdragen aan het vast bureau en/of een bijzonder comité.

Voor wat betreft de exploitatie kan de raad voor maatschappelijk welzijn die bevoegdheden, onder zijn verantwoordelijkheid en binnen de perken van de daartoe op het exploitatiebudget ingeschreven kredieten, overdragen aan het vast bureau en/of een bijzonder comité alsook aan de secretaris en/of, na advies van de secretaris, aan andere ambtenaren.

De raad kan eveneens beslissen dat het vast bureau en het bijzonder comité de hun toegewezen bevoegdheden inzake opdrachten die betrekking hebben op de exploitatie, onder hun verantwoordelijkheid en binnen de perken van de daartoe op het exploitatiebudget ingeschreven kredieten, kunnen delegeren aan de secretaris, en/of na advies van de secretaris, aan andere ambtenaren.

§ 3. In gevallen van dringende spoed die voortvloeien uit niet te voorziene omstandigheden, kan het vast bureau op eigen initiatief de in § 1 bedoelde bevoegdheden uitoefenen. Zijn besluit wordt meegedeeld aan de raad voor maatschappelijk welzijn die er op zijn eerstvolgende vergadering akte van neemt.

§ 4. De wijze waarop de opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten worden gegund, en het vaststellen van de voorwaarden

ervan alsook het inzetten van de procedure en de toewijzing ervan, blijft wat investeringen betreft aan de raad voorbehouden wanneer het om opdrachten gaat voor rekening van andere overheden of die door andere overheden worden gesubsidieerd."

– *Aangenomen.*

Artikel 12

Artikel 86 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 86

Het boekjaar van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn begint op 1 januari en eindigt op 31 december van hetzelfde jaar."

– *Aangenomen.*

Artikel 13

Artikel 87 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 87

§ 1. Elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn voert een voor de aard en de omvang van zijn activiteiten passende boekhouding en volgt daarbij de methode van het dubbel boekhouden.

De boekhouding van elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn omvat al zijn transacties, bezittingen, vorderingen, schulden en verplichtingen, van welke aard ook.

§ 2. Elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt beheerd met behulp van onder meer de volgende instrumenten :

1° budgethouderschap : de aan een ambtenaar, die deze heeft aanvaard, of orgaan toegekende bevoegdheid tot beheer van een budget dat taakstellend is in die zin dat het een norm inhoudt waarvan de budgethouder de realisatie nastreeft ;

Voorzitter

2° activiteitencentrum : een entiteit binnen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn die instaat voor een verzameling van afzonderbare taken of activiteiten ;

3° meerjarenplan : het jaarlijks geactualiseerd plan dat steeds een periode van minimum drie en maximum zes boekjaren bestrijkt ;

4° budget : een financieel plan dat een wel omschreven periode bestrijkt ;

5° investeringsbudget : het budget van uitgaven en ontvangsten, en kosten en opbrengsten verbonden aan de aanschaf en vervreemding van duurzame middelen ;

6° exploitatiebudget : het budget van kosten en opbrengsten van het centrum in zijn geheel en van ieder van zijn activiteitencentra ;

7° liquiditeitsbudget : het budget van de geldstromen.

§ 3. De Vlaamse regering stelt de nadere voorschriften vast inzake het budgettair en financieel beheer van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. "

– *Aangenomen.*

Artikel 14

In dezelfde wet wordt een artikel 87bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 87bis

De budgetcommissie adviseert schriftelijk over het voorontwerp van het meerjarenplan, van de budgetten, en van de budgetwijzigingen en over de lijst van de interne kredietaanpassingen. Zij verleent haar advies vooraleer deze documenten aan enig orgaan worden voorgelegd.

De budgetcommissie bestaat minimaal uit de voorzitter, de secretaris en de ontvanger. De raad voor maatschappelijk welzijn bepaalt in zijn huishoudelijk reglement de nadere voorwaarden voor de samenstelling van de commissie.

De budgetcommissie komt samen op verzoek van de voorzitter of de secretaris. "

– *Aangenomen.*

Artikel 15

Artikel 88 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 244 van 31 december 1983, de wet van 29 december 1988 en de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 88

§ 1. Minstens in het jaar van zijn volledige vernieuwing stelt de raad voor maatschappelijk welzijn een meerjarenplan vast.

Voor zover het meerjarenplan werd gewijzigd, wordt het vóór 15 september aan de gemeenteraad overgezonden. De voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn licht het toe op de gemeenteraadsvergadering waarop het geagendeerd is. Indien de voorzitter geen deel uitmaakt van de gemeenteraad, wordt hij ten minste zeven vrije dagen voor de dag van die vergadering, door het college van burgemeester en schepenen hiervan verwittigd.

Indien het meerjarenplan zoals het door de raad wordt vastgesteld, in consensus positief werd geadviseerd in het overlegcomité bedoeld in artikel 26, § 2, neemt de gemeenteraad er kennis van. Indien het overlegcomité geen positief advies in consensus omtrent het meerjarenplan heeft uitgebracht, wordt het meerjarenplan ter goedkeuring voorgelegd aan de gemeenteraad ; in dit laatste geval kan de gemeenteraad het meerjarenplan aanpassen.

§ 2. Jaarlijks stelt de raad voor maatschappelijk welzijn de budgetten voor het volgend boekjaar vast van het centrum en van elk ziekenhuis dat onder zijn beheer staat.

De budgetten worden jaarlijks vóór 15 november aan de gemeenteraad overgezonden. De voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn licht ze toe op de gemeenteraadsvergadering waarop ze geagendeerd zijn. Indien de voorzitter geen deel uitmaakt van de gemeenteraad, wordt hij ten minste zeven vrije dagen voor de dag van die vergadering, door het college van burgemeester en schepenen hiervan verwittigd.

Voorzitter

Wanneer een budget binnen de grenzen blijft van de gemeentelijke bijdrage die opgenomen is in het meerjarenplan, neemt de gemeenteraad er kennis van. Wanneer een budget de grenzen van de gemeentelijke bijdrage die opgenomen is in het meerjarenplan te buiten gaat, kan de gemeenteraad deze afwijking vaststellen en op deze punten het budget aan het meerjarenplan aanpassen.

Indien de raad voor maatschappelijk welzijn geen meerjarenplan of budget heeft vastgesteld, stelt de gemeenteraad eenzijdig het budget vast.

Bij gebreke aan regelmatig vastgesteld budget kan de ontvanger betalen binnen de grenzen van een voorlopig krediet toegestaan onder de voorwaarden en binnen de grenzen die de Vlaamse regering bepaalt.

§ 3. Enkel een herziening van het totale bedrag van een activiteitencentrum of van een op een bepaald investeringsproject betrekking hebbende investeringsenveloppe of een wijziging in de financieringswijze van een investeringsproject wordt als een budgetwijziging aangezien. Dergelijke budgetwijziging volgt dezelfde procedure als bepaald in § 2, tweede en derde lid.

Interne kredietaanpassingen binnen de exploitatie-uitgaven van eenzelfde activiteitencentrum die de betreffende enveloppe voor het betreffende activiteitencentrum niet wijzigen of binnen een investeringsenveloppe, worden vastgesteld door het vast bureau en aan de raad voor maatschappelijk welzijn meegedeeld.

De interne kredietaanpassingen worden zonder verwijl aan de ontvanger bezorgd, die daarover driemaandelijks rapporteert in het verslag bepaald in artikel 46, § 4. De lijsten van de gedurende eenzelfde boekjaar gedane interne kredietaanpassingen worden ter verantwoording als bijlage opgenomen bij de jaarrekening van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Een investeringsenveloppe blijft als ze eenmaal in het budget werd goedgekeurd, drie jaar geldig wanneer de investering nog niet in uitvoering is. Eenmaal de investering in uitvoering is, blijft het budget geldig tot 31 december van het boekjaar na dat waarin de investering definitief opgeleverd wordt. Verlenging van deze termijnen is mogelijk voor zover de raad voor maatschappelijk welzijn die goedkeurt.

§ 4. In de gevallen waar de geringste vertraging onbetwistbaar schade zou berokkenen en slechts na budgetwijziging in de uitgave kan worden voorzien, kan de raad voor maatschappelijk welzijn met toestemming van het college van burgemeester en schepenen, in de uitgave voorzien onder verplichting om zonder verwijl de nodige kredieten door een budgetwijziging in te schrijven. In dat geval zal de ontvanger onverwijld de betaling doen zonder de budgetwijziging af te wachten.

§ 5. De gemeenteraad neemt de beslissingen bedoeld in dit artikel binnen een termijn van zestig dagen, ingaande de dag na het inkomen van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn bij het gemeentebestuur. Het gemeentebestuur verstuurt zijn besluit naar het centrum uiterlijk de laatste dag van deze termijn. Indien binnen die termijn geen beslissing naar het centrum is verstuurd, wordt de gemeenteraad geacht, naargelang het geval, kennis te hebben genomen van het meerjarenplan of het budget of er zijn goedkeuring te hebben aan verleend."

– *Aangenomen.*

Artikel 16

Artikel 89 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 244 van 31 december 1983, de wet van 29 december 1988, de wet van 5 augustus 1992 en de wet van 12 januari 1993, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 89

§ 1. Elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn verricht, omzichtig en te goeder trouw, op 31 december van ieder jaar de nodige opnemingen, verificaties, opzoekingen en waarderingen om de inventaris op te maken van al zijn bezittingen, vorderingen, schulden en verplichtingen van welke aard ook.

Nadat de rekeningen in overeenstemming zijn gebracht met de gegevens van de inventaris worden ze samengevat en beschreven in een staat, zijnde de jaarrekening.

De raad voor maatschappelijk welzijn stelt elk jaar de jaarrekening van het voorgaande boekjaar vast van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en van elk ziekenhuis dat onder zijn beheer valt.

Voorzitter

Tijdens de vergadering waarop de raad voor maatschappelijk welzijn deze jaarrekeningen vaststelt, brengt de voorzitter verslag uit over de toestand van het centrum en over het gevoerde beheer tijdens het voorafgaande boekjaar, inzake de uitvoering van het budget alsook wat betreft de ontvangsten en het gebruik van de toelagen toegekend door de Staat in het kader van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum en de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het ontwerp van de jaarrekening wordt ten minste zeven vrije dagen vóór de vergadering aan elk lid meegedeeld.

§ 2. De door de raad voor maatschappelijk welzijn vastgestelde jaarrekeningen worden vóór 1 mei volgend op het sluiten van het boekjaar ter goedkeuring aan de provinciegouverneur overgezonden. Zij worden terzelfder tijd overgezonden aan de gemeenteraad, die binnen vijftig dagen na de overzending zijn opmerkingen ter kennis kan brengen van de provinciegouverneur.

Binnen driehonderd dagen na ontvangst van de jaarrekeningen spreekt de provinciegouverneur zich uit over de goedkeuring en stelt hij de bedragen ervan vast. Hij verstuurt zijn besluit uiterlijk de laatste dag van deze termijn. Indien binnen de voormelde termijn geen besluit naar het centrum is verstuurd wordt de provinciegouverneur geacht zijn goedkeuring te hebben verleend. Hij deelt zijn beslissing samen met zijn eventuele opmerkingen en met het verslag van de externe auditcommissie mee aan de gemeenteraad, de raad voor maatschappelijk welzijn en de ontvanger. De raad voor maatschappelijk welzijn verleent in de eerstvolgende vergadering na het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 90, § 2, kwijting aan de ontvanger over de afgelegde rekening. De kwijting is rechtsgeldig voor zover de ware toestand niet werd verborgen door enige weglating of onjuiste opgave in de jaarrekening.

Het niet-verlenen van kwijting aan de ontvanger kan alleen bij gemotiveerd besluit. De ontvanger en de provinciegouverneur worden zonder verwijl en gelijktijdig van deze beslissing in kennis gesteld.

Is er blijkens een definitief geworden beslissing inzake de kwijting een tekort vastgesteld, dan verzoekt de raad voor maatschappelijk welzijn de ontvanger, bij een ter post aangetekende brief, een

gelijkwaardig bedrag in de kas van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te storten.

§ 3. De plaatselijke ontvanger brengt de raad voor maatschappelijk welzijn zonder verwijl op de hoogte van elk tekort dat toe te schrijven is aan diefstal of verlies.

Er worden zonder verwijl de nodige opnemingen gedaan teneinde het bedrag van het tekort vast te stellen. Hiervan wordt proces-verbaal opgesteld met een toelichting van de omstandigheden en de bewarende maatregelen die de ontvanger heeft genomen. Dit proces-verbaal wordt ondertekend door de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn en de ontvanger. Het wordt zonder verwijl aan de raad voor maatschappelijk welzijn overgelegd.

In zijn eerstvolgende vergadering na de overlegging van het proces-verbaal stelt de raad voor maatschappelijk welzijn vast of en in hoeverre de ontvanger voor de diefstal of het verlies aansprakelijk gesteld moet worden en waarin het bedrag van het daaruit volgende tekort wordt bepaald dat hij moet vereffenen.

De ontvanger en de provinciegouverneur worden zonder verwijl en gelijktijdig van deze beslissing in kennis gesteld.

§ 4. Wanneer de functie van ontvanger eindigt, wordt een eindrekening opgesteld. Na vaststelling door de raad voor maatschappelijk welzijn, wordt de eindrekening ter goedkeuring aan de provinciegouverneur gezonden en wordt de in § 2, tweede tot vierde lid, bedoelde procedure gevolgd.

De beslissing waarbij de eindrekening wordt afgesloten en kwijting wordt verleend, brengt van rechtswege de teruggave van de zekerheid mee."

– *Aangenomen.*

Artikel 17

Artikel 90 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

" Artikel 90

§ 1. De raad voor maatschappelijk welzijn en de gemeenteraad kunnen bij de provinciegouverneur

Voorzitter

gemotiveerd beroep instellen tegen de besluiten van respectievelijk de gemeenteraad en de raad voor maatschappelijk welzijn genomen met toepassing van artikel 88. Een afschrift van dit beroep wordt zonder verwijl en gelijktijdig aan respectievelijk het gemeentebestuur of het centrum verzonden.

Het beroep moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen ingaande de dag na het versturen van het betwiste besluit.

De provinciegouverneur spreekt zich over het ingesteld beroep uit binnen een termijn van vijftig dagen ingaande de dag na het inkomen ervan. Indien de provinciegouverneur binnen die termijn geen uitspraak heeft gedaan, wordt het betwiste besluit uitvoerbaar.

Een afschrift van het meerjarenplan en de budgetten wordt aan de gouverneur gezonden binnen vijftien dagen.

§ 2. De raad voor maatschappelijk welzijn, de gemeenteraad en de ontvanger kunnen bij de Vlaamse regering beroep instellen tegen de in artikel 89, § 2, bedoelde besluiten van de provinciegouverneur.

Het beroep moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen ingaande de dag na het versturen van het betwiste besluit.

De Vlaamse regering spreekt zich over het ingesteld beroep uit binnen een termijn van vijftig dagen ingaande de dag na het inkomen ervan en stelt de bedragen van de jaarrekeningen vast.

§ 3. De ontvanger kan beroep instellen bij de bestendige deputatie tegen de in artikel 89, §§ 2, 3 en 4, bedoelde besluiten inzake het verlenen van kwijting en inzake het tekort dat toe te schrijven is aan diefstal of verlies.

Het beroep moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen ingaande de dag na het versturen van het betwiste besluit. Het beroep schorst de tenuitvoerlegging.

De bestendige deputatie doet als administratief rechtscollege uitspraak over de aansprakelijkheid van de ontvanger, en bepaalt het bedrag van het tekort dat dientengevolge te zijnen laste wordt gelegd of verleent definitief kwijting.

De ontvanger wordt van elke aansprakelijkheid ontheven wanneer het tekort ontstaan is door het afwijzen van uitgaven bij het definitief goedkeuren van de rekeningen, indien hij die vereffend heeft overeenkomstig artikel 46, § 2.

Indien het tekort toe te schrijven is aan het definitief afwijzen van bepaalde uitgaven, kan de ontvanger de personen die op onregelmatige wijze deze uitgaven goedgekeurd of bevolen hebben, ter verantwoording roepen teneinde de beslissing voor hen bindend en tegenstelbaar te laten verklaren. In dat geval doet de bestendige deputatie ook uitspraak over de aansprakelijkheid van de ter verantwoording geroepen personen.

De beslissing van de bestendige deputatie wordt hoe dan ook eerst ten uitvoer gelegd na het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; indien de ontvanger op dat ogenblik niet tot vrijwillige uitvoering is overgegaan, wordt de beslissing ten uitvoer gelegd op de zekerheid en, voor het eventueel resterend gedeelte, op de persoonlijke goederen van de ontvanger, op voorwaarde evenwel dat tegen de beslissing geen beroep is ingesteld, zoals bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Wanneer de ontvanger geen beroep instelt bij de bestendige deputatie en bij het verstrijken van de daartoe vastgestelde termijn niet heeft voldaan aan het verzoek om te betalen, wordt op dezelfde wijze overgegaan tot de tenuitvoerlegging, door de rijksontvanger, bij door de bestendige deputatie uitvoerbaar verklaard dwangbevel."

– *Aangenomen.*

Artikel 18

Artikel 91 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 91

Geen betaling uit de kas van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn mag geschieden dan op grond van een behoorlijk goedgekeurde op het budget voorkomende post of op grond van een bijzonder krediet of een voorlopig krediet.

Voorzitter

Binnen eenzelfde activiteitencentrum mag de enveloppe voor de uitgaven niet overschreden worden, met uitzondering van de ambtshalve uitgaven en de door de Vlaamse regering bepaalde uitgaven.

Ambtshalve uitgaven behoeven geen visering van de ontvanger of goedkeuring van de budgethouder."

– *Aangenomen.*

Artikel 19

Artikel 92 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 92

Bij weigering of onverschoonbare vertraging door de budgethouder of door de raad om een factuur goed te keuren, kan de ontvanger niet betalen. In zulk geval kan de gouverneur de betaling bevelen, na de budgethouder en/of de raad te hebben gehoord. Dit bevel geldt als visum en beveldschrift tot betalen voor de ontvanger van het centrum. Indien de ontvanger na dit bevel weigert te betalen, kan hij persoonlijk verantwoordelijk worden gesteld en kan tegen hem worden opgetreden door middel van een dwangbevel overeenkomstig artikel 46, § 2, voorlaatste lid."

– *Aangenomen.*

Artikel 20

Artikel 93 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 93

§ 1. In elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt een interne audit georganiseerd, bestaande uit een nakomingsaudit en een operationele audit.

§ 2. De ontvanger zorgt voor de nakomingsaudit.

Onder nakomingsaudit wordt verstaan de controle op :

- de wettelijkheid en de regelmatigheid van de uitgaven ;
- de procedures van interne controle ;
- de uitgaande facturatie ;
- de inventarislijsten van de activa ;
- de betrouwbaarheid van de informatica.

De ontvanger brengt hierover ten minste eenmaal per jaar schriftelijk verslag uit bij de raad.

§ 3. De operationele audit wordt uitgevoerd door een interne auditcommissie die minimaal bestaat uit de voorzitter, de secretaris en de ontvanger.

Onder operationele audit wordt verstaan :

- het beoordelen van de mate waarin de uitoefening van de activiteiten of bestaande toestanden in overeenstemming is met de vastgestelde doelstellingen of met andere vastgestelde criteria ;
- het identificeren van mogelijkheden tot verbetering van de effectiviteit en de efficiëntie van de werking van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

De secretaris brengt hierover ten minste eenmaal per jaar schriftelijk verslag uit bij de raad."

– *Aangenomen.*

Artikel 21

In dezelfde wet wordt een artikel 93bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 93bis

§ 1. Per openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt door de gouverneur een uit ambtenaren bestaande externe auditcommissie opgericht.

Deze oefent controle uit op de getrouwheid van de boekhouding van het centrum, inzonderheid op de jaarrekening en op de driemaandelijke rapportage.

§ 2. De auditcommissie kan te allen tijde ter plaatse inzage nemen van de boeken, brieven, notulen en in het algemeen van alle documenten en

Voorzitter

geschriften van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. Ze kan van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle ophelderingen en inlichtingen vorderen en alle verificaties verrichten die het nodig acht.

De auditcommissie kan vorderen in de zetel van de instelling in het bezit te worden gesteld van inlichtingen betreffende verbonden instellingen, voor zover ze deze inlichtingen nodig acht om de financiële toestand te controleren."

– *Aangenomen.*

Artikel 22

In artikel 94 van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 244 van 31 december 1983, het koninklijk besluit nr. 430 van 5 augustus 1986, de wet van 29 december 1988 en de wet van 30 december 1988, wordt het derde lid van § 6 opgeheven en worden in het tweede lid van § 6 de woorden "de algemene beleidsnota en de verklarende en stavende nota waarvan sprake is in artikel 88, par. 1 en 3," geschrapt.

– *Aangenomen.*

Artikel 23

Artikel 96 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 96

Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn kan een bijzondere ontvanger benoemen voor diensten en inrichtingen met afzonderlijk beheer.

De bijzondere ontvanger staat onder het gezag van de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn.

De bepalingen van artikel 46, § 2, met uitzondering van de bepalingen betreffende de visering, artikel 46, § 3, behalve het eerste lid, artikel 46, § 4, behalve de bepalingen inzake de evolutie van de budgetten en de uitvoering van het budgethouderschap en artikel 46, §§ 5 en 6, zijn op hem van toepassing."

– *Aangenomen.*

Artikel 24

Artikel 106 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 5 augustus 1992, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 106

Wanneer het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn niet over voldoende middelen beschikt om de uitgaven te dekken die voortkomen uit de vervulling van zijn opdracht, wordt het verschil gedragen door de gemeente.

Deze gemeentelijke bijdrage wordt in de uitgaven van de gemeentebegroting ingeschreven. Maandelijks wordt minstens een twaalfde van de bijdrage aan het centrum uitbetaald.

De Vlaamse regering bepaalt hoe deze bijdrage geraamd en verrekend wordt."

– *Aangenomen.*

Artikel 25

Artikel 107 van dezelfde wet wordt opgeheven.

– *Aangenomen.*

Artikel 26

Aan dezelfde wet wordt een artikel 152 toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 152

De kwijting verleend voor de eerste jaarrekening afgelegd onder toepassing van het decreet van [...] houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, geldt tevens als kwijting voor alle voorgaande door de bevoegde organen goedgekeurde jaarrekeningen."

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 27

§ 1. Dit decreet treedt in werking op een door de Vlaamse regering vast te stellen datum die niet vroeger kan zijn dan 1 januari 2001 onverminderd :

1° de eventuele toepassing van zijn bepalingen in het kader van de budgettaire maatregelen genomen voor de inwerkingtreding ervan, maar behorend tot het jaar van zijn inwerkingtreding ;

2° de toepassing van de bepalingen die het decreet wijzigt of opheft inzake boekhoudkundige transacties volgend op zijn inwerkingtreding, maar behorend tot een van de voorafgaande dienstjaren.

§ 2. Indien de betrokken raden voor maatschappelijk welzijn daarmee instemmen, kan de Vlaamse regering voor een beperkt aantal centra een datum van inwerkingtreding vaststellen voor het geheel of een gedeelte van de bepalingen van dit decreet. Deze datum kan uitwerking hebben met ingang van 1 januari 1998.

Op dit artikel is er een amendement van de heren Platteau, De Ridder, Van Vaerenbergh, mevrouw Merckx en mevrouw Van Den Heuvel dat luidt als volgt :

Aan § 1 een 3° toevoegen, dat luidt als volgt :

"3° de inwerkingtreding van artikel 15 van dit decreet, wat de vervanging van het in dit artikel bedoelde artikel 88, § 1 en § 2, betreft, met betrekking tot het dienstjaar 1999 en volgende, waarbij "budget" desgevallend dient te worden gelezen als "begroting", op de dag van de bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad."

De stemmingen over het amendement en het artikel worden aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET betreffende de rustpensioenen toegekend aan de vastbenoemde en tot de stage toegelaten personeelsleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en betreffende de overlevingspensioenen toegekend aan de rechtverkrijgenden van die personeelsleden – 752 (1996-1997) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet betreffende de rustpensioenen toegekend aan de vastbenoemde en tot de stage toegelaten personeelsleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en betreffende de overlevingspensioenen toegekend aan de rechtverkrijgenden van die personeelsleden.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Vilder, verslaggever, verwijst naar het verslag.

Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, ik heb begrepen dat er geen echte problemen omtrent dit ontwerp van decreet bestaan.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet betreffende de rustpensioenen toegekend aan de vastbenoemde en tot de stage toegelaten personeelsleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening en betreffende de overlevingspensioenen toegekend aan de rechtverkrijgenden van die personeelsleden.

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

HOOFDSTUK II

Organieke regeling

Artikel 2

De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening verleent een rustpensioen aan haar vastbenoemde en tot de stage toegelaten personeelsleden en een overlevingspensioen aan de rechtverkrijgenden van die personeelsleden.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

De in artikel 2 bedoelde pensioenen worden toegekend onder de voorwaarden en op de wijze bepaald in de pensioenregeling die van toepassing is en zal zijn op de ambtenaren van het federale bestuur van de Staat, behoudens de afwijkingen opgenomen in dit decreet.

– *Aangenomen.*

Artikel 4

Voor de berekening van het rustpensioen worden de diensten en de ermee gelijkgestelde perioden bij de vroegere Nationale Maatschappij der Waterleidingen, de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening of een door hen overgenomen waterleidingsdienst in aanmerking genomen voor 1/55ste per jaar.

De bevoegdheden die in de pensioenregeling voor de ambtenaren van het federale bestuur van de Staat toegewezen zijn aan de Administratieve Gezondheidsdienst worden ten aanzien van het personeel van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening uitgeoefend door een geneeskundige dienst, aangesteld door de raad van bestuur van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III

Financiering van de pensioenen

Artikel 5

§ 1. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening waarborgt de uitbetaling van de in artikel 2 bedoelde pensioenen.

§ 2. Ter nakoming van het bepaalde in § 1, reserveert de Maatschappij als volgt de nodige financiële middelen :

- 1° een persoonlijke bijdrage van de vastbenoemde of tot de stage toegelaten personeelsleden van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, die ingehouden wordt op de bezoldiging ten belope van de wettelijk vastgestelde bijdragevoet ;
- 2° een bijdrage ten laste van de werkingskosten van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening. Deze bijdrage wordt berekend op de bezoldiging en de bijdragevoet ervan wordt door de raad van bestuur van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening vastgesteld aan de hand van actuariële berekeningen, derwijze dat de gereserveerde middelen steeds in een voldoende dekkingsgraad voorzien van de lopende en toekomstige pensioenen ;
- 3° de persoonlijke stortingen van personeelsleden ter uitvoering van door hen aangegane verbintenissen ;
- 4° diverse ontvangsten.

§ 3. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening staat eveneens in voor het beheer van de financiële middelen, inclusief de uitbetaling van de in artikel 2 bedoelde pensioenen.

§ 4. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening wordt gemachtigd om deel te nemen aan de door de wet van 14 april 1965 ingestelde regeling tot vaststelling van een zeker verband tussen de onderscheiden pensioenregelingen van de openbare sector.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 6

De raad van bestuur van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening kan het beheer van de financiële middelen en de uitbetaling van de in artikel 2 bedoelde pensioenen toevertrouwen aan een verzorgingsinstelling.

– *Aangenomen.*

Artikel 7

Bij de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening wordt een commissie opgericht met adviseerende bevoegdheden inzake de reservatie en het beheer van de in artikel 5, § 2, bedoelde financiële middelen, hierna te noemen "de consultatieve commissie". Dit advies is verplicht.

– *Aangenomen.*

Artikel 8

De consultatieve commissie is paritair samengesteld uit twee afgevaardigden per representatieve vakorganisatie en evenveel afgevaardigden aangewezen door de raad van bestuur van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening. De raad van bestuur wijst onder haar afgevaardigden de voorzitter aan.

De raad van bestuur van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening wijst een personeelslid van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening aan als secretaris.

De leidend ambtenaar van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening woont de vergaderingen van de consultatieve commissie ambtshalve bij met raadgevende stem.

– *Aangenomen.*

Artikel 9

De consultatieve commissie vergadert minstens tweemaal per jaar op uitnodiging van de voorzitter, die tevens de agenda bepaalt.

Op verzoek van minstens twee afgevaardigden moet de voorzitter binnen de vijftien dagen een bijzondere vergadering beleggen.

– *Aangenomen.*

Artikel 10

De consultatieve commissie kan maar geldig beraadslagen als de meerderheid van de leden aanwezig is.

Als na een tweede regelmatige oproeping het quorum nog niet is bereikt, beraadslaagt ze geldig, ongeacht het aantal aanwezige leden, over de punten die tweemaal na elkaar op de agenda stonden.

– *Aangenomen.*

Artikel 11

De adviezen van de consultatieve commissie worden uitgebracht bij meerderheid van stemmen van de aanwezige leden; bij staking van stemmen is het voorstel verworpen.

– *Aangenomen.*

Artikel 12

De consultatieve commissie stelt haar huishoudelijk reglement op dat ter goedkeuring aan de raad van bestuur van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening wordt voorgelegd.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK IV

Inwerkingtreding

Artikel 13

Dit decreet heeft uitwerking met ingang op 1 januari 1987, met uitzondering van artikel 4, 2° lid dat in werking treedt op 1 januari 1996.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 10 uur en 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 17.05 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marc Olivier tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de verbreding van de autosnelweg E17 tussen Kortrijk en Waregem

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De reden voor deze mondelinge vraag situeert spreker in zijn bekommernis voor de veiligheid van de weggebruiker, tegen de achtergrond van een verwachte groei van het vrachtverkeer. De autosnelweg E17 vormt voor wat de regio Zuid-West-Vlaanderen betreft een knelpunt in de infrastructuur. In de rijrichting Franse grens-Waregem zijn er momenteel slechts twee rijstroken ter beschikking. In de omgekeerde richting zijn er drie rijstroken beschikbaar. In de omgeving van de Franse grens telt de autosnelweg in beide rijrichtingen slechts twee rijstroken.

Ruim één derde van het verkeer op de E17 bestaat uit vrachtvervoer. Op basis van tellingen uitgevoerd in oktober 1995 werd vastgesteld dat tijdens de wekdagen tussen 7 uur en 19 uur de rechterrijstrook voor 55 % en de linkerrijstrook voor 85 % bezet was door vrachtwagens. Sinds oktober 1995 is er daarenboven een duidelijke toename van het vrachtvervoer tussen de twee economische groeipolen Nord-Pas-de-Calais en de regio Zuid-West-Vlaanderen.

Sinds de invoering van de snelheidsbegrenzers bij vrachtwagens vormt de aanwezigheid van slechts twee rijstroken een onmiskenbaar probleem op vermeld traject. De inhaalmanoeuvres van vrachtwagens hinderen niet alleen het achterliggend verkeer maar creëren een onmiskenbare verkeersonveilige toestand die kan leiden tot zware ongevallen.

In een schriftelijke parlementaire vraag heeft vraagsteller verzocht een inhaalverbod op vermeld traject in te voeren. Het is echter duidelijk dat een dergelijk verbod slechts tijdelijk kan zijn en dat zich op lange termijn meer ingrijpende maatregelen opdringen, met name de aanleg van een derde

rijstrook. Volgens de administratie wordt de kostprijs van deze verbreding van het wegvak geraamd op 150 miljoen frank.

In een brief van 15 januari van dit jaar heeft de minister aan vraagsteller gemeld dat hij deze verbreding niet als prioritair aanziet en pas na 1999 in overweging wenst te nemen. Deze opvatting staat in schril contrast met de eisen van alle socio-economische drukingsgroepen uit de regio. Zij staat ook haaks op het in de regeringsverklaring genomen engagement om te werken aan een beter omgevingsklimaat voor de economische ontwikkeling.

Graag had vraagsteller van de minister vernomen of hij in het belang van de verkeersveiligheid en de economische ontwikkeling van de regio vooralsnog prioriteit zal geven aan de uitvoering van deze werken.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister bevestigt zijn antwoord van 15 januari 1997, waarbij meegedeeld werd dat op basis van metingen uitgevoerd in oktober 1995 tijdens de wekdagen de rechterrijstrook voor ongeveer 55% en de linkerrijstrook voor 85% bezet was tussen 7.00 uur en 19.00 uur. De bezettingsgraad slaat echter op voertuigen en niet alleen op vrachtwagens.

Als gevolg van de gemiddelde intensiteitstoename van 2,5% per jaar op de autosnelwegen mag aangenomen worden dat de bezetting op de rechterrijstrook met 2% en op de linkerrijstrook met 3% is toegenomen en dat er een theoretische reservecapaciteit van 27% beschikbaar blijft. In functie van de werkelijk gemeten intensiteiten in de loop van 1997 kan de aanleg van een derde rijstrook eventueel naar voor geschoven worden.

Hoe dan ook zal de aanleg van een derde rijstrook steeds afgewogen worden ten opzichte van projecten die erop gericht zijn om de verkeersafwikkeling rond Antwerpen en Brussel te verbeteren. Objectief gezien zijn dit de grootste knelpunten, zo verduidelijkt de minister.

De hinder op de linkerrijstrook die personenwagens ondervinden, kan maximaal leiden tot een vertraging van ongeveer 3,5 minuten over het volledige twee-rijstrooktraject. Dit heeft gedurende 1997 niet geleid tot een grotere objectieve onveiligheid.

Dit sluit volgens de minister niet uit dat de metingen van het hele jaar 1997 moeten bekeken worden om na te gaan of een derde rijstrook kan overwogen worden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Didier Ramoudt tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de invloed van het tracé van de kusttram op de mobiliteitsproblematiek in de kustgemeenten

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Op 29 oktober 1996 ontspoorde een tramstel in het centrum van Oostende met aanzienlijke verkeershinder tot gevolg. Op deze plaats heeft de tram geen eigen bedding. In tal van andere kustgemeenten is dit eveneens het geval en loopt het tracé door de drukste straten van de badplaatsen.

De tramstellen aan de kust zijn van een oudere generatie en ze zullen binnen een tiental jaar aan vervanging toe zijn. Dit schept ruimte om het volledige concept van de kusttram aan een evaluatie te onderwerpen en in de toekomst hierover een andere visie te ontwikkelen. De spreker verwijst hierbij naar het vervangen van het tracé door een monorail zoals die reeds operationeel is in tal van wereldsteden in de Verenigde Staten en Japan of op kleinere schaal in sommige middelgrote steden in Duitsland. Een monorail heeft naast de voordelen op het gebied van mobiliteit en veiligheid, tevens een zeer grote toegevoegde waarde op toeristisch vlak. Spreker is ervan overtuigd dat de monorail een meerwaarde zou betekenen voor de kust, die onder druk staat van het buitenland.

Graag vernam de vraagsteller van de minister :

1. Wanneer worden de huidige tramstellen vervangen ? Wat is hiervoor de investeringsplanning ?

2. Beschikt de minister over studie- en/of cijfergegevens met betrekking tot het bouwen, exploiteren, exploitatiekosten, toeristische meerwaarde, gebruiksvriendelijkheid voor gehandicapten, enzovoort van alternatieve mogelijkheden voor de huidige kusttram, zoals bijvoorbeeld een monorail ?

3. Indien niet, zijn er in het kader van De Lijn opdrachten gegeven om ter verbetering van de veiligheid en ter bevordering van de mobiliteit aan de kust, dergelijke informatie in te winnen en er een sluitende marktstudie mee te laten uitvoeren, gekoppeld aan een investeringsplan met betrekking tot de haalbaarheid van alternatieven zoals de monorail aan de kust ? Zo niet, waarom niet ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De vervanging van de huidige tramstellen kadert, zo verduidelijkt de minister, in het geheel van het investeringsplan van De Lijn voor spooarmaterieel. Dit plan voorziet in een geleidelijke en gespreide vernieuwing van het trampark van de drie tramexploitaties : Gent, Antwerpen en de Kust.

De levensduur van de kusttram bedraagt normaal dertig jaar. De huidige tramstellen zijn momenteel ongeveer halverwege hun levensduur. Aldus is in dit plan voorzien dat de vervanging van de kusttram aanvangt in het jaar 2010 en loopt tot 2046.

De Lijn beschikt niet over studie- en/of cijfergegevens m.b.t. het exploiteren van een monorail. De Lijn bestudeert momenteel geen alternatieven, zoals een monorail, vermits zij de exploitatie van trams als het meest aangewezen beschouwt. Hieruit volgt dat er ook geen plannen voor plaatsstudie van reeds operationele systemen bestaan. Eveneens volgt hieruit dat er nog geen contacten werden genomen met constructeurs.

Voor de volledigheid deelt de minister mee dat de oppervlakte van de eigen bedding van de kusttram ongeveer 36 ha bedraagt.

3. Repliek

De vraagsteller dringt erop aan dat De Lijn zich de moeite zou getroosten om de mogelijkheden van een monorail aan een onderzoek te onderwerpen, omdat dit volgens hem een toegevoegde waarde biedt voor het openbaar vervoer én voor de attractiviteit van de kust. De minister antwoordt dat hij De Lijn zal vragen dit te onderzoeken.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Didier Ramoudt tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de veiligheid van de kusttram

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Net zoals de vorige zomerseizoenen deden zich aan de kust opnieuw tal van ongevallen voor met de kusttram, waarvan een aantal met dodelijke slachtoffers en zwaargewonden. Dit ondanks de maatregelen die de minister herhaaldelijk heeft aangekondigd.

Graag vernam de vraagsteller dan ook van de minister :

1. Wat zal de minister op korte termijn, aanvullend bij de reeds genomen maatregelen, doen om de veiligheid van de andere weggebruikers ten opzichte van de kusttram te verhogen ?

2. Hoeveel is er in de afgelopen drie jaar reeds besteed aan maatregelen ter bevordering van de veiligheid van de kusttram ?

3. In hoeveel voorziet de minister op korte termijn voor aanvullende maatregelen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister deelt de bezorgdheid van de vraagsteller en merkt op dat er al heel wat initiatieven zijn genomen om de veiligheid te verhogen. De minister geeft een overzicht :

– na een analyse van lokalisatie en gebruik van de weg werd beslist 31 doorsteken te sluiten ;

– waarschuwingslichten zullen geplaatst worden op de 46 doorsteken van de kusttramlijn met de N34, die er nog niet mee uitgerust waren ;

– een studie is aan de gang om na te gaan welke doorsteken voor voetgangers dienen behouden te worden en of de inplanting veilig is ;

– het effect van de bestaande afsluiting met paaltjes tussen de zeedijk en de trambaan van Maria-kerke tot Middelkerke is verhoogd door die paaltjes te verbinden met een roestvrije ketting. Men kan over de afsluiting heen stappen. Op de perrons wordt stelselmatig overgeschakeld op een nieuw type afsluiting dat veiliger is ;

– de verlenging van de tramlijn Adinkerke-De Panne wordt uitgevoerd met overwegsignalisatie en extra beveiliging van de spoorovergangen.

– jaarlijks organiseert De Lijn voor zijn chauffeurs een opfrissingscursus "defensief rijden".

In totaal werden sinds 1993 reeds voor 24,3 miljoen beveiligingswerken uitgevoerd. In de toekomst worden de veiligheidsinspanningen verdergezet : op korte termijn wordt voor 64,6 miljoen in aanvullende veiligheidsmaatregelen voorzien.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het bijkomend onderzoek door de GIMV van de luchthaven van Deurne*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Op 1 oktober 1996 besliste de Vlaamse regering de GIMV opdracht te geven binnen zes maanden een bijkomend onderzoek te voeren – op basis van de resultaten van een eerste onderzoek door de administratie – waarbij diverse mogelijke scenario's inzake privatisering en valorisering van de luchthaven Deurne worden onderzocht.

De spreker wijst op het belang van het antwoord van de minister, al was het maar om de speculaties over de toekomst van de luchthaven de kop in te drukken. Zo verschenen in de pers berichten dat een onafhankelijk studie bureau zou onderzoeken of de luchthaven tot industrieterrein kan worden heringericht. Zo zou de Vlaamse regering bereid zijn terug te komen op haar beslissing tot verlenging van de startbaan.

Voor de investeerders is het levensnoodzakelijk op zeer korte termijn hierover uitsluitel te hebben.

De vraagsteller wil van de minister vernemen tot welke onderzoeksresultaten de GIMV is gekomen,

,en welke conclusies hij daaruit trekt in verband met het Vlaamse beleid ten aanzien van de regionale luchthaven Deurne.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister stelt dat op 31 maart 1997 de Vlaamse regering aan de Participatiemaatschappij Vlaanderen (PMV) de opdracht gegeven heeft om een onderzoek uit te voeren over het huidige beheer, de financiële impact van de luchthaven voor de Vlaamse overheid, de verder ontwikkelingsmogelijkheden en mogelijke vormen van privatisering van de luchthaven. Daarnaast maakt ook een studie van de milieu-impact, vooral wat de geluidshinder betreft, deel uit van de studie.

PMV heeft vervolgens een aantal deelopdrachten voor deze studie uitgeschreven. Deze opdrachten zijn thans in uitvoering.

De minister verwacht dat de hele studieopdracht in de loop van de maand maart 1998 zal zijn voltooid.

Op het vlak van de infrastructuur zijn de voorziene werken beperkt tot de vernieuwing van de vertrekzalen, de aanpassing van de naderingsverlichting en een aantal kleinere renovatie- en verfraaiingswerken aan de gebouwen en de omgeving van de luchthaven.

Wat het personeelsbeleid betreft werft de luchthaven voorlopig alleen nog contractueel personeel aan voor taken van onderhoud en bewaking. Dit personeel heeft hetzelfde statuut als de externe contractuele personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de bestrijding van vandalisme op het materiaal van De Lijn

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het materiaal van de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn is onderhevig aan vandalisme. Uit een antwoord op een eerdere vraag, vernam de vraagsteller dat De Lijn in 1996 ongeveer 13,7 miljoen frank aan herstellingskosten uitgaf. De Vlaamse Vervoermaatschappij voert zowel preventieve als curatieve acties in een constructieve sfeer zonder evenwel repressief op te treden.

Hierbij kan worden verwezen naar :

- a) een zo groot mogelijk aantal controlesystemen : controles door personen, radiosystemen, camera's in ondergrondse stations ;
- b) gebruik van speciale materialen : rugleuningen in inox, zetels bekleed met semi-anti-vandalismestof ;
- c) niet-materiële acties : opleiding van het personeel (aanleren van gepaste reacties in bepaalde situaties, sensibilisering met betrekking tot sociale controle, ...).

Ondanks deze acties onder impuls van de minister, is er ten opzichte van de voorgaande jaren geen substantiële daling van het vandalisme.

Daarom legt de vraagsteller de minister de volgende vragen voor :

- 1. Neemt de minister extra veiligheidsmaatregelen via de mobiliteitsconvenanten ?
- 2. Is de minister bereid om contacten te leggen met het federale niveau om, via de veiligheidscontracten, bijvoorbeeld stadswachten in te zetten voor de controle op bussen en trams ?

3. Zal De Lijn mensen met een PWA-statuut, dat nu door minister Smet vernieuwd wordt, inzetten tegen vandalisme ?

4. Welk beleid voert De Lijn om beschadigd materieel onmiddellijk te herstellen, om zo te vermijden dat beschadigde bushokjes nieuwe vandalenstreken uitlokken ? Kan er snel worden opgetreden ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister betreurt, net als de vraagsteller, het toegenomen vandalisme.

Binnen het kader van bijakte 9 van het mobiliteitsconvenant is nu reeds voorzien dat de gemeente zich kan engageren om bijkomend toezicht te organiseren. De VVM moet het alleen vragen, naar aanleiding van de onderhandelingen over de betrokken bijakte van het convenant.

Met het oog op een doeltreffender toezicht inzake veiligheid werd bij het besluit van de Vlaamse regering d.d. 5 september 1997 aan de stadswachten, aan de buurttoezichters, en in de tien Kustgemeenten aan de veiligheidsbeambten vrij vervoer op De Lijn toegekend.

Het is steeds het beleid van De Lijn geweest elke schade aan haar materiaal zo vlug mogelijk te (laten) herstellen, of het nu gaat om schade tengevolge van ongevallen, van normale slijtage, of van daden van vandalisme.

3. Repliek

De heer Carl Decaluwé dringt erop aan dat bijakte 9 veralgemeend moet worden toegepast. Voorts moet volgens hem het toezicht en de vrije rit van de veiligheidsbeambten ook buiten de Kust worden toegepast. Is de minister hiertoe bereid ? Graag verneemt hij het standpunt van de minister over de PWA's.

De minister wijst erop dat de bijakte deel uitmaakt van besprekingen tussen gelijke partners en dat hij de uitbreiding wel wil aankaarten. Ook het gebruik van het openbaar vervoer door de veiligheidsbeambten kan een onderdeel zijn van de onderhandelingen in het bestaande kader van een mobiliteitsconvenant. Wat de slotvraag betreft, is de minister de mening toegedaan dat het in de eerste plaats aan De Lijn toekomt om te evalueren of het PWA-stelsel past binnen haar personeelsbeleid, al

verklaart de minister zich bereid om de vraag van de heer Carl Decaluwé aan De Lijn te bezorgen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Patrick Lachaert tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de verantwoordelijkheden van gemeentelijke wegbeheerders

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Inzake het wegbeheer is de situatie in Vlaanderen op het eerste gezicht vrij duidelijk : het gewest staat in voor de gewestwegen, de provincies voor de provinciale wegen en de gemeentebesturen voor hun gemeentewegen.

Evenwel maken bepaalde dossiers duidelijk dat er toch nog heel wat conflicten kunnen ontstaan, met onverantwoorde toestanden op het vlak van de verkeersveiligheid tot gevolg. Zo weigeren sommige gemeentelijke wegbeheerders om de vereiste herstellingswerken aan openbare wegen uit te voeren. Ter illustratie verwijst de vraagsteller naar een conflict tussen de gemeenten Ichtegem en Oudenburg over de heraanleg van een gemeenteweg die door de werking van boomwortels in een slechte staat verkeert. De gemeente over wier grondgebied het grootste deel van de weg loopt, weigert die weg te verbeteren omdat die weinig direct nut heeft voor deze gemeente. Ondanks herhaalde vragen van de naburige gemeente, want het zijn bijna uitsluitend haar inwoners die deze weg gebruiken, is er geen oplossing in zicht voor deze onveilige patsituatie.

Om de nodige duidelijkheid over dergelijke dossiers te krijgen, de volgende vragen aan de minister :

1. Wat zijn de mogelijkheden van de minister om in dergelijke conflictsituaties en in het algemeen belang op het gebied van de verkeersveiligheid, de gemeentelijke wegbeheerders op hun verantwoordelijkheden te wijzen en maatregelen af te dwingen ?

2. Kan de minister, bij een pertinente weigering de vereiste maatregelen te treffen, optreden in plaats van de gemeentebesturen en daarbij de kosten doorrekenen aan het betrokken bestuur ?

3. In hoeverre kunnen wegbeheerders aansprakelijk worden gesteld in geval van ongevallen ten gevolge van de slechte staat van de wegen ? Kan een dergelijk niet-optreden van de overheid gecatalogiseerd worden als schuldig verzuim en in die zin aanleiding geven tot gebeurlijke schadevergoedingen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

Het Vlaams Gewest staat in voor de autosnelwegen en de gewestwegen. De gemeentebesturen staan in voor de gemeentewegen. Tevens hebben zij op basis van art. 135 van de nieuwe gemeentewet de algemene bevoegdheid te waken over de veiligheid en rust op de openbare wegen.

De minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening heeft niet de rechtsmiddelen om de gemeente te dwingen de nodige maatregelen te treffen i.v.m. de verkeersveiligheid op gemeentewegen.

Het Vlaams Gewest oefent wel een administratief toezicht uit op de gemeentelijke overheden. Dit administratief toezicht wordt uitgeoefend door de minister bevoegd voor binnenlandse aangelegenheden. Zodoende verwijst de minister de vraagsteller naar deze minister om verder geïnformeerd te worden over hoever dat administratief toezicht op deze problematiek reikt.

Aangezien de gewesten slechts een administratief toezicht uitoefenen op de gemeenten, is een indeplaatstelling van de minister niet mogelijk. Het administratief toezicht houdt in dat de toezichhoudende overheid de beslissing van de gemeente toetst aan de wettelijkheid en het algemeen belang. De toezichhoudende overheid kan zich, enkele zeer specifieke gevallen uitgezonderd, echter niet in de plaats stellen van de gemeente.

De wegbeheerder is aansprakelijk op basis van de algemene aansprakelijkheidsregels voorzien in het Burgerlijk Wetboek (artikelen 1382 en 1384 B.W.).

Of de wegbeheerder effectief aansprakelijk wordt gesteld door de rechtbank hangt af van de concrete situatie.

Tevens kunnen de gemeenten aansprakelijk worden gesteld op basis van artikel 135 van de Gemeentewet.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de herstellingswerken aan de kanaalbruggen van Riemst

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Sedert enkele jaren zijn de kanaalbruggen van Vroenhoven en Kanne in Riemst aangetast door betonkanker. Zij dateren dan ook van 1937, jaar van ingebruikname van het Albertkanaal. Door het betonrot brokkelen ze af en ligt het betonijzer op verschillende plaatsen bloot. Regelmatige inspectie- en onderhoudsbeurten zijn dus meer dan noodzakelijk.

Ondanks deze onderhoudsbeurten blijven er gevaren voor het scheepsverkeer en de vele wielertoe- risten die gebruik maken van de trekwegen. Naast het betonrot zijn er immers ook veel scheuren.

De betrokken bruggen, samen met de brug van Briegden te Lanaken, moesten evenwel reeds lang vervangen zijn in het kader van de in 1962 gestarte modernisering van het Albertkanaal. Dit is voor deze bruggen nog niet gebeurd en dit zal in de toekomst moeilijker worden, gezien de klassering van de brug van Vroenhoven als monument. Vraagsteller merkt op dat dit ook gevolgen heeft voor de mobiliteit, want deze bruggen betekenen flessenhalzen voor het verkeer op het Albertkanaal, waardoor het vervoer over het water als alternatieve vervoersmodus minder aantrekkelijk wordt.

Gelet op de gevaren op het vlak van de veiligheid en wegens het belang voor de mobiliteit, kreeg de vraagsteller graag een antwoord op de volgende vragen :

1. In welke mate kan de veiligheid op de bruggen van Vroenhoven en Kanne nog worden verzekerd ?

2. In geval van schade aan derden ten gevolge van het afbrokkelen van bruggen, wie zal aansprakelijk zijn voor eventuele schadebetalingen ?

3. Worden de betrokken bruggen, samen met de brug van Briegden te Lanaken, in het kader van de modernisering van het Albertkanaal alsnog vervan- gen door nieuwe constructies ?

4. Wat zijn de geraamde kosten voor het voortdu- rend onderhoud van de bruggen, meer bepaald de herstellingswerken die nodig zijn ten gevolge van het betonrot ? Wat is de kostprijs voor de vervan- ging van de bruggen door nieuwe ?

5. In welke mate staat het klasseringsbesluit voor de brug van Vroenhoven een modernisering en verzekering van de veiligheid in de weg ? In welke mate heeft de minister met zijn collega van monu- menten en landschappen hieromtrent al overleg gepleegd ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimte- lijke Ordening

Betonkanker aan bruggen is volgens de minister een algemene problematiek bij oude bruggen en treft dus niet alleen de bruggen van Kanne en Briegden. Dit fenomeen heeft permanent de aan- dacht van mijn administratie.

De bovenbouw van de vermelde bruggen, die zoals alle bruggen in het beheer door het Vlaams Gewest regelmatig worden geïnspecteerd, zijn in 1996 voor het laatst aan een inspectie onderwor- pen. Deze inspecties hebben geleid tot herstellings- werken (dit is een repetitief onderhoud dat niets met stabiliteit te maken heeft) met als oogmerk a) het afdekken van blootgekomen wapeningsijzer en b) het uitbreken en bijwerken van afgebrokkeld beton.

Er stelt zich op dit ogenblik echter geen probleem wat betreft de stabiliteit van deze bruggen. Na de winter zal er overigens opnieuw worden geïnspec- teerd. Voor zover de minister weet, heeft er zich overigens nog geen enkel ongeval voorgedaan, waarbij voetgangers of fietsers die onder deze bruggen doorkomen, gekwetst zouden zijn. Aan- sprakelijkheid bij ongevallen wordt geregeld door het Burgerlijk Wetboek, art. 1382 en volgende.

De drie bruggen waarvan sprake is, worden in het kader van de modernisering inderdaad herbouwd, vermits de huidige doorvaartbreedte voor de gewenste scheepvaart ruim onvoldoende is.

De minister verduidelijkt dat de kosten voor onderhoud van bruggen zo onderhevig zijn aan uit- eenlopende factoren dat er hiervoor moeilijk voor-

afgaandelijke en aparte ramingen kunnen worden gemaakt. Ze zijn van de orde grootte van enkele honderdduizenden tot een paar miljoen frank per brug en per herstelling. Ook de ramingsprijs voor de herbouw van deze bruggen is nog niet in detail opgemaakt. De orde grootte is evenwel van een paar honderd miljoen frank per brug.

De brug van Vroenhoven (en het oorlogsmonument aan de brug) werden inderdaad indertijd beschermd, tegen het advies in van de administratie Waterwegen en Zeewezen, en van de Dienst voor de Scheepvaart. De procedure voor de deklassering van deze brug zal alleszins ingezet worden van zodra meer zicht is over de aanbesteding van een nieuwe brug. Vanzelfsprekend zal de minister dan met zijn collega bevoegd voor monumenten en landschappen, hierover overleg plegen.

3. Repliek

De vraagsteller dankt de minister maar betreurt de vaagheid van het antwoord. De minister geeft immers geen enkele indicatie over timing of over de plaats van inplanting. Deze onduidelijkheid levert problemen op voor het gebruik van de gronden die onteigend zijn.

De minister wijst erop dat de timing afhangt van de timing die zal worden gehanteerd voor de hele modernisering van het Albertkanaal. De inspectie na de winter zal uitmaken of deze bruggen prioritair zullen worden aangepakt ; ook dit element speelt mee bij de timing van eventuele werkzaamheden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van dinsdag 4 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over een retributie voor het capteren van water uit de waterwegen in het Vlaamse Gewest door de watergebonden industrie

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Vraagsteller vermoedt dat de problematiek van de gevolgen van watercaptatie de minister niet onbekend is. Zeven jaar geleden werd bij decreet van 21/12/1990 een retributie ingevoerd voor het capteren van water uit de waterwegen in het Vlaams Gewest. Voor het aftappen van water ten behoeve van de visteelt, de land- en tuinbouw, de bosbouw en het beheer van de natuurgebieden heeft men uitdrukkelijk een forfaitaire heffing ingesteld, om deze sector te beveiligen. Oorspronkelijk bedroeg deze heffing 1.200 frank per jaar.

In het begrotingsdecreet van 20/12/1996 werd deze bijzondere regeling plots opgeheven. Dit zal ernstige gevolgen hebben voor de instandhouding van de aanplantingen en de natuurgebieden, bijzonder in de Kempen.

De twee Kempische kanalen zorgden niet alleen voor een goede bereikbaarheid van de regio, maar droegen bij tot de irrigatie van de zandgronden. In heel wat gevallen is de vergunningshouder van een watervang een eigenaar die in de onmiddellijke nabijheid van een waterweg is gevestigd, en die het water dat hij capteert en dat door zijn eigendom vloeit, stroomafwaarts naar eigendommen van derden leidt, waarmee deze op hun beurt beplantingen of natuurgebieden bevoeien. Het risico bestaat dat de betrokken eigenaars hun watervang, afsluiten wanneer men dit type watervang in plaats van op forfaitaire basis, gaat taxeren a rato van het aantal kubieke meter.

Op zeer korte termijn zal het afsluiten van de watervangen leiden tot vershraling en uitdroging en zal het werk van jaren zorgzaam natuurbeheer teloorgaan.

Vraagsteller legt volgende vragen aan de minister voor :

1. Is de minister op de hoogte van de gevolgen van de uitvoering van dit decreet voor wat de visteelt, land- en tuinbouw, bosbouw en natuurgebieden betreft ?

2. Kan de uitvoering van het decreet voor dit jaar voor de visteelt, land- en tuinbouw, bosbouw en natuurgebieden nog geneutraliseerd worden ?

3. Lijkt het niet evident het decreet van 20/12/1990 aan te passen en/of in zijn oorspronkelijke versie te herstellen om tegemoet te komen aan de boven gemaakte opmerkingen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister vestigt de aandacht van de vraagsteller op het gegeven dat het, in het kader van een integraal waterbeheer, noodzakelijk is dat het capteren uit waterlopen, kanalen en havens wordt beperkt tot het strikt noodzakelijke. De landbouw, de tuinbouw en de visteelt zijn economische activiteiten, waarvoor het dan ook normaal is dat een retributie betaald wordt in functie van de hoeveelheid gecapteerd water. Het instellen van forfaitaire vergoedingen is niet in overeenstemming met het rationeel gebruik, zodat hiervan werd afgestapt door aanpassing van de reglementering op de watervangen in het begrotingsdecreet van 20 december 1996.

Deze aanpassing heeft volgens de minister echter een particulier probleem gecreëerd in de Kempen, waar het risico van vershraling van de bodem niet uitgesloten is. Nadat dit probleem werd gesignaleerd, heeft de minister onmiddellijk aan de Dienst voor de Scheepvaart, die beheerder is van het Albertkanaal en de Kempische kanalen, gevraagd om dit probleem te onderzoeken en hem hierover te rapporteren.

Het rapport komt in grote mate overeen met de bevindingen van de vraagsteller. Deze vaststellingen werden trouwens ook ter plaatse gedaan door het kabinet van de minister, waaruit blijkt dat een aanpassing van het decreet gerechtvaardigd is en dat voor deze irrigatiewatervangen de budgettaire impact gedeeltelijk zal worden geneutraliseerd door de retributie tot een aanvaardbaar niveau terug te brengen.

De aanpassing aan het decreet zal gebeuren op basis van de vaststellingen die ter plaatse zijn gedaan en van de gegevens die de minister werden meegedeeld. Het is echter niet de bedoeling om de oorspronkelijke versie van het decreet integraal terug van toepassing te maken.

In het programmadecreet wordt bepaald dat zij op wie de wet van 20 juni 1955 inzake de irrigatie in de Kempen van toepassing is, een forfaitair bedrag zouden betalen van 5.000 frank.

De minister drukt de hoop uit op deze wijze aan de bekommernis van deze regio te zijn tegemoet gekomen.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Sonja Van Lindt tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het opzetten van projecten telewerk in de strijd tegen de files

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Vraagsteller verwijst naar de interpellaties over de verkeersongevallen, signalisatie en wegenonderhoud die recent in de commissie werden gehouden, en die volgens haar het bewijs zijn van de noodzaak om dringend werk te maken van de mobiliteitsproblemen. Eenmaal oplossingen zijn uitgetekend, moeten die aan de burger meegedeeld worden. Uit het magazine *Uitweg*, een nieuw overheidsmedium 'voor een betere mobiliteit', verneemt vraagsteller dat de Vlaamse overheid ook denkt aan het opzetten van pilootprojecten om de invoering van tele-administratie te ondersteunen. Zij verwijst hierbij naar een voorstel van resolutie dat zichzelf en mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht eerder indienden om een experiment inzake thuis- of telewerk in de Vlaamse administratie op te zetten (zie Stuk 458 (1996-1997) – Nr. 1). Dit voorstel houdt verband met het toegenomen wegverkeer, en kadert in de interesse van de indieners voor een flexibele arbeidsorganisatie, voor toepassingen van telematica in de werkomgeving, voor de inschakeling van bepaalde groepen in het arbeidsproces, en zien zij, meer in het algemeen, als oplossing voor een aantal maatschappelijke problemen

In dat verband wil vraagsteller van de minister vernemen :

1. Welke voorbereidingen gingen aan de selectie van de pilootprojecten vooraf ? Welke studies werden opgezet ? Van welke knowhow uit de overheidssector of private bedrijven maakte men gebruik ? Hoe werden de jobs en de personeelsleden geselecteerd ?

2. Op welke wijze zal de begeleiding van de projecten worden georganiseerd ?

3. In welke middelen wordt voorzien ter ondersteuning van deze projecten ?

4. Welke termijn wordt vooropgesteld voor het maken van een eerste evaluatie ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister dankt de vraagsteller voor de snelheid waarmee zij inspeelt op dit nieuwe communicatiemiddel. Op 25 juli 1997 besliste de Vlaamse regering om haar goedkeuring te hechten aan het project Tele-administratie, dat de toepassing van de moderne informatie- en communicatietechnologie in de werking van de Vlaamse overheid moet stimuleren. De Vlaamse regering besliste ook om een commissie samen te stellen met het oog op de selectie van de goed te keuren projecten. Op 25 juli 1997 werd een persmedeling verspreid over deze beslissing.

Op 1 oktober verscheen het eerste nummer van het nieuwe tijdschrift 'Uitweg', het blad voor een betere mobiliteit. Hierin staat een klein artikel over telewerk. Algemeen werd gesteld dat telewerken een nieuwe manier van werken kan zijn in de strijd tegen de files. Er werd ook vermeld dat de Vlaamse overheid een aantal pilootprojecten wil ontwikkelen om de invoering van tele-administratie te ondersteunen. Teleadministratie betekent echter niet hetzelfde als telewerken. Bij teleadministratie is het immers de bedoeling om de dienstverlening van overheid via de elektronische media, sneller, op een meer gebruiksvriendelijke wijze (met o.a. ook een impact op de mobiliteit) bij de klant te brengen. Dit blijft niet beperkt tot het verstrekken van informatie over administratieve procedures, maar strekt zich uit tot het rechtstreeks elektronisch en interactief ter beschikking stellen van informatie. Telewerken kan in dit verband gezien worden als een logistiek middel om op efficiënte wijze de dienstverlening uit te oefenen.

Op de vragen antwoordt de minister het volgende :

1. De selectie is nog niet gebeurd. Elk departement ontving de opdracht om tegen 31 oktober projectvoorstellen in te dienen. In de opdracht werden de grote lijnen van teleadministratie verduidelijkt en werden de selectiecriteria aangegeven.

2. Voor de begeleiding van de projecten zijn ten aanzien van de administraties op dit ogenblik geen prerogatieven gesteld. Ondersteuning kan opgenomen worden in de projectvoorstellen. Het staat de

indiener vrij om te bepalen op welke manier de concretisering van zijn project het best gebeurt. Over mogelijke interne ondersteuning zijn de minister geen gegevens bekend.

3. Voor het begrotingsjaar 1997 is in een globaal krediet van 100 miljoen frank voorzien (voor het hele ministerie) dat ter beschikking wordt gesteld uit het Fonds tot Bevordering van het Industrieel Onderzoek in Vlaanderen (FIOV).

4. In de loop van 1998 moeten reeds de eerste concrete resultaten worden voorgelegd van de geselecteerde projecten. In het licht van de resultaten volgt een eerste evaluatie.

De minister hoopt hiermee een volledig antwoord te hebben gegeven op de gestelde vragen. Zoals uit het antwoord blijkt, heeft het project Tele-administratie betrekking op het gehele ministerie. Bijkomende vragen kan vraagsteller best richten aan minister-president Luc Van Den Brande, onder wiens bevoegdheid dit project eigenlijk ressorteert.

3. Repliek

Mevrouw Sonja Van Lindt dankt de minister voor de toelichting en voor het initiatief, waaruit duidelijk blijkt dat de klemtoon op teleadministratie ligt, met een verbetering van de klantgerichtheid als oogmerk. Aansluitend wil zij van de minister vernemen of hij eraan denkt dit proefproject uit te breiden tot een project van telewerk voor de werknemers van het departement, om zo de files te vermijden. In ditzelfde verband wil zij weten of de begeleidingsgroep put uit studies die over dit soort van projecten reeds beschikbaar zijn.

De minister verwijst voor het antwoord ten gronde naar de bevoegde minister. Hij voegt er aan toe dat dit soort van projecten een onderdeel vormt in de filebestrijding, waarvoor hij zijn verantwoordelijkheid wil opnemen.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan De Roo tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de uitbreiding van de doelgroep van het Vlaams Woningfonds tot gezinnen met één kind ten laste

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De Vlaamse regering heeft plannen om de doelgroep van het Vlaams Woningfonds uit te breiden tot gezinnen met slechts één kind ten laste. Met deze beslissing, die zou gelden voor de steden Gent, Antwerpen en Mechelen, wordt blijkbaar voortgegaan op de weg die vorig jaar werd ingeslagen, toen besloten werd om de leningsactiviteiten van het Vlaams Woningfonds uit te breiden tot gezinnen met twee kinderen ten laste in de tien grootste Vlaamse steden.

In de Vlaamse Wooncode wordt een groot gezin gedefinieerd als een gezin dat op een bepaalde hoofdverblijfplaats verblijft met meerdere kinderen. Wat de Vlaamse regering nu voorstelt is in zekere zin in strijd met de Vlaamse Wooncode. Hoewel niet kan worden ontkend dat de gemiddelde gezinsgrootte verder afneemt en ook kan worden verwacht dat het Vlaams Woningfonds zich aan deze situatie aanpast – wat trouwens het geval is met de evolutie van vier kinderen naar drie en vervolgens naar twee – kan men zich momenteel toch ernstige vragen stellen omtrent het feit of gezinnen met slechts één kind nog tot de doelgroep van het Vlaams Woningfonds behoren. De term "groot gezin" is er in elk geval niet op van toepassing. Dat de regering maatregelen wenst te nemen om de aantrekkingskracht van de steden te vergroten is begrijpelijk én verdedigbaar, maar dat daartoe de specificiteit van een instelling als het Vlaams Woningfonds op de helling moet worden geplaatst, is op zijn minst bedenkelijk. Ook het Vlaams Woningfonds zelf is overigens niet bijster gelukkig met het voornemen van de regering en stelt zelfs dat een uitbreiding van hun doelgroep naar gezinnen met één kind statutair niet kan.

1. Wordt er door de regering geen afbreuk gedaan aan het principe van de gelijke behandeling van de gezinnen in Vlaanderen, of ze nu in een grote stad wonen of op het platteland ? Om aan de voorwaarden te voldoen moet een gezin op het platteland drie kinderen hebben, in de tien steden twee kinderen en nu wordt voor drie steden voorgesteld dat één kind al voldoende is.

2. Welke zijn de specifieke redenen om de doelgroep van het Vlaams Woningfonds uit te breiden tot gezinnen met één kind ? Is er daaromtrent enig overleg geweest met het Vlaams Woningfonds ? Zo ja, wat waren de resultaten van dat overleg ? Indien niet, waarom werd er geen overleg georganiseerd ?

Zal de regering alsnog rekening houden met de door het Woningfonds geuite bezwaren tegen deze maatregel ?

Is de uitbreiding tot gezinnen met één kind niet een al te grote miskennis van de specificiteit van het Vlaams Woningfonds, die op termijn uiteindelijk tot het verdwijnen van deze instelling zou kunnen leiden ?

3. Komt het Vlaams Woningfonds hier niet in concurrentie met de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij wat het verstrekken van leningen betreft ? Zullen beide instellingen in staat worden gesteld om volgens dezelfde voorwaarden leningen te verstrekken ? Beschikt het Woningfonds over voldoende financiële middelen om deze uitbreiding van de doelgroep te financieren ?

4. Op basis van welke criteria komt men tot de geselecteerde drie steden (Antwerpen, Gent en Mechelen) ?

5. Vond er reeds een evaluatie plaats van de vorig jaar genomen beslissing tot uitbreiding van de doelgroep van het Vlaams Woningfonds tot gezinnen met twee kinderen in de tien grootste Vlaamse steden ? Zo ja, welke resultaten heeft deze evaluatie opgeleverd ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Wat de specificiteit van het Vlaams Woningfonds betreft, benadrukt de minister dat het Vlaams Woningfonds een zeer belangrijke partner is in het huisvestingsbeleid. Aan die specificiteit en het statuut van de instelling zal geenszins worden geraakt. Dat werd ook tijdens het overleg tussen de Vlaam-

se regering en het Vlaams Woningfonds – dat er wel degelijk is geweest – klaar en duidelijk gesteld.

Vorig jaar werd gekozen voor een meer selectieve benadering, waardoor de leningsactiviteiten van het Vlaams Woningfonds werden uitgebreid tot gezinnen met twee kinderen ten laste in de tien grootste Vlaamse steden. Voor het Vlaams Woningfonds was dit allicht geen evidente stap. Omdat het Vlaams Woningfonds op het terrein aanwezig is en dicht bij de mensen staat, is het evenwel een interessante partner om mee samen aan een specifiek beleid te werken. Daarom wordt er in artikel 50, § 2, 4° van de Vlaamse Wooncode ook gesteld dat het Vlaams Woningfonds een instelling is die moet bijdragen tot de uitvoering van specifieke maatregelen inzake het stedelijk beleid van de Vlaamse regering. Er is dus geen sprake van een tegenstelling met de Vlaamse Wooncode.

De uitbreiding tot gezinnen met twee kinderen is een maatregel die veel succes kent, in het bijzonder in de grootste steden, Antwerpen en Gent. Dat is althans gebleken uit een eerste evaluatie van de maatregel. Nu is er een voornemen om die maatregel nog verder uit te breiden omwille van demografische redenen. Het gemiddelde aantal kinderen ten laste per gezin bedraagt momenteel 1,64. Als men (jonge) mensen wil stimuleren om zich in de steden te vestigen, moet men hen kunnen aanspreken op het ogenblik dat zij nog geen of één kind ten laste hebben. Jonge mensen kiezen nu vaak nog wel voor de stad, maar het ogenblik van de keuze inzake het aankopen of het bouwen van een woning valt zeer vaak samen met het hebben of het verwachten van één kind. Het is op dat moment dat men moet kunnen inspelen. Eenmaal men ervoor heeft gekozen om de stad te verlaten voor de rand, zal men immers nog moeilijk overtuigd kunnen worden om de omgekeerde beweging te doen.

Vandaar stelt de Vlaamse regering voor om, bij wijze van experiment gedurende 18 maanden, het Vlaams Woningfonds ook goedkope leningen te laten verschaffen aan gezinnen met één kind. Een besluit in die zin van de Vlaamse regering, voorgesteld door de minister en door de minister van Financiën, werd intussen voor advies ingeleid bij de inspecteur van Financiën en zal vervolgens ter beoordeling aan de Vlaamse regering worden

voorgelegd. Hieraan wordt tevens het voorstel gekoppeld om de tussenkomst in de leningslast door het Vlaams Woningfonds toe te kennen aan gezinnen met twee kinderen in de Vlaamse rand.

Over de maatregel in verband met de goedkope leningen voor gezinnen met één kind in de drie steden is er overleg geweest met afgevaardigden van het Vlaams Woningfonds en werd er met hen ook een akkoord bereikt. Zowel de voorzitter van de Bond van de Grote en Jonge Gezinnen als de vertegenwoordigers van het Vlaams Woningfonds hebben uitdrukkelijk gevraagd het bereikte akkoord ook publiek te maken.

Wat de keuze voor de betrokken drie steden betreft, verklaart de minister dat de goedkope leningen voor gezinnen met twee kinderen in Gent en Antwerpen goede resultaten hebben opgeleverd. Bovendien kampen beide steden met de grootste problemen. Mechelen werd gekozen omdat de stad met grote huisvestingsproblemen kampt. Verder werd geoordeeld dat het interessant zou zijn na te gaan welke resultaten de uitbreiding in een middelgrote stad zou opleveren. Wat de resultaten van de maatregel van de goedkope leningen voor gezinnen met twee kinderen betreft, verklaart de minister dat die na een eerder trage start goed zijn. Dat pleit er ook voor om het experiment uit te breiden tot een langere periode dan een jaar. Vooral in de grootsteden Gent en Antwerpen is de respons nu groot. De verrichtingen aankoop, al of niet gecombineerd met werken, die mee gefinancierd worden door de leningen van het Vlaams Woningfonds, maken 84 procent uit van het totaal aantal verrichtingen. Ook de doelgroep wordt duidelijk bereikt, want het zijn voornamelijk mensen uit de lagere inkomenscategorieën die een beroep op de leningen doen.

3. Repliek

De heer Johan De Roo verklaart dat het antwoord van de minister hem niet voldoet, omdat door de selectieve maatregelen de discriminatie tussen gezinnen in Vlaanderen vergroot. De relatie die de minister legt tussen het toekennen van goedkope leningen enerzijds en het stedelijk beleid anderzijds, geeft aanleiding tot een beleid met twee maten en gewichten, wat onaanvaardbaar is.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de investeringsbudgetten voor sociale huisvesting in Limburg

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Ten gevolge van een beslissing van 16 september 1997 van de raad van bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) werd het budget voor investeringen in de sociale huisvestingssector in de provincie Limburg verminderd met 163 miljoen frank (147,6 miljoen frank voor de huursector en 15,4 miljoen frank voor de koopsector).

De vermindering zou het gevolg zijn van een aanpassing van de verdeelsleutel, op basis waarvan een jaar geleden de verdeling van de financiële middelen tussen de vijf Vlaamse provincies plaatsvond. Intussen heeft de minister te kennen gegeven niet akkoord te gaan met deze werkwijze en de aangekondigde woonbehoeftestudie te willen afwachten. Niettemin blijft de onzekerheid in de Limburgse sociale huisvestingssector aanslepen, niet in het minst omdat de communicatie over deze aangelegenheid vooral via de pers lijkt te verlopen.

1. Op basis van welke criteria is de VHM tot de betrokken beslissing gekomen ?

2. Heeft de VHM deze beslissing intussen herroepen, zoals trouwens door de minister gevraagd ?

3. Welke garanties kan de minister bieden dat, na het bekendmaken van de resultaten van de woonbehoeftestudie, bepaalde regio's, bijvoorbeeld de provincie Limburg, geen al te grote verschuivingen krijgen in de hen nu reeds toegekende budgetten voor sociale huisvesting ?

4. In welke mate beschouwt de minister het bedrag van 1 miljard frank, toegekend aan de Limburgse sociale huisvesting en afkomstig uit de reconversiepot, als additioneel aan de gewone budgetten inzake sociale huisvesting, zowel vóór als na de woonbehoeftestudie ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Wat het aangehaalde probleem van de communicatie betreft, verklaart de minister dat hij niet rechtstreeks in verbinding staat met de sociale huisvestingsmaatschappijen. De minister correspondeert met de VHM, die instaat voor het doorstromen van de informatie naar de sociale huisvestingsmaatschappijen.

De minister beaamt dat hij niet akkoord kon gaan met de aanpassing van de verdeelsleutel ten nadele van de Limburgse sociale huisvestingssector. De beslissing van de VHM in verband met de vermindering met 163 miljoen frank voor de sociale huisvesting in Limburg is intussen formeel herroepen, wat in concreto betekent dat de verdeling van de kredieten in 1998 ongewijzigd zal blijven.

Vooraleer definitieve uitspraken te doen wil de minister immers de woonbehoeftestudie afwachten. Er kunnen wel geen garanties worden gegeven dat er geen verschuivingen zullen plaatsvinden in de budgetten voor sociale huisvesting. Een woonbehoeftestudie zou immers weinig zin hebben als men er reeds bij voorbaat van uit gaat dat er niets mag wijzigen. Het is precies de bedoeling om de woonbehoeften objectief vast te stellen en op basis daarvan de verdelingscriteria te bepalen. De resultaten van de woonbehoeftestudie zullen in principe in april 1998 bekend zijn.

Het programma van 1 miljard frank in het kader van de Limburgse reconversie is een bijkomend programma, dat volledig los staat van de gewone programmatie van de bouwactiviteiten van de VHM. Vrijwel alle geplande projecten in het kader van dat bijzondere Limburgse programma zullen trouwens nog in 1997 worden aanbesteed.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Francis Vermeiren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de kritiek van de minister op de werking van de sociale huisvestingsmaatschappij "Intervilvoordse"

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De spreker stelt dat niet alle sociale huisvestingsmaatschappijen bij hun activiteiten dezelfde dynamiek vertonen en hun rol op ideale wijze vervullen. De rol van de voogdijoverheid bestaat erin er voor te zorgen dat hun werking vlot verloopt en dat problemen een oplossing krijgen.

De minister heeft zich in de pers onlangs in zeer negatieve zin uitgelaten over de werking van de huisvestingsmaatschappij "Intervilvoordse", die naar zijn zeggen een schoolvoorbeeld is van hoe een dergelijke maatschappij niet mag functioneren. Uit zijn tussenkomst kan verder worden onthouden dat hij dreigt gebruik te maken van de nieuwe mogelijkheden die de onlangs in het Vlaams Parlement gestemde Vlaamse Wooncode hem biedt om sancties te treffen tegen een huisvestingsmaatschappij die haar doelstellingen niet bereikt.

Een dergelijke uitval naar een Vlaamse huisvestingsmaatschappij lijkt de spreker uitzonderlijk. Er moeten ongetwijfeld geldige redenen zijn voor de scherpe kritiek van de minister.

Welke zijn de feiten die de minister ertoe hebben aangezet deze zaak in de pers aan te klagen? Zijn er nog incidenten geweest nadat de minister het dossier wereldkundig maakte? Welke initiatieven heeft de minister genomen of welke zal hij nemen om de situatie te verhelpen?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister verklaart dat er in de betrokken socia-

le huisvestingsmaatschappij een reeks problemen rezen, zodat hij genoodzaakt was om tegen de wan-toestanden op te treden.

De problemen zijn tot uiting gekomen naar aanleiding van protesten van buurtbewoners in verband met het lang aanslepen van de noodzakelijke renovatie van hun wijk door de huisvestingsmaatschappij Intervilvoordse. Door intern geruzie binnen de raad van bestuur boekte dit dossier nauwelijks vooruitgang, zodat de bewoners het slachtoffers van de situatie dreigden te worden.

Daarom werd door de minister het initiatief genomen om de beide betrokken instanties – Intervilvoordse en de Vlaams Huisvestingsmaatschappij – samen te brengen, om een actieplan voor de betrokken wijk te ontwikkelen. De wijk Faubourg zal als eerste worden aangepakt. Er werd een renovatiedossier samengesteld met het oog op de renovatie van achttien leegstaande woningen. Dit zal gesubsidieerd worden via artikel 94 van de Huisvestingscode. Tegen het einde van het jaar zal het renovatiedossier volledig zijn.

Verder heeft de minister bij de sociale huisvestingsmaatschappij aangedrongen op een meerjarenplanning. Het kan immers niet dat een dergelijke maatschappij geen enkel nieuw dossier indient en op geen enkele wijze inspeelt op de bestaande renovatiemogelijkheden.

Een tweede probleem dat bij de Intervilvoordse werd vastgesteld waren de hoge kosten. Ook hieraan wil de minister paal en perk stellen. In de beheersovereenkomst die met de betrokken maatschappij zal worden opgesteld zal het aspect kostenbeheersing zeker aan bod moeten komen.

Ten slotte was er het probleem dat huursubsidiedossiers niet werden opgevolgd, waardoor de betrokken huurders verstoken bleven van de huursubsidie waarop zij nochtans recht hadden.

Intussen is de zaakvoerder van Intervilvoordse met pensioen gegaan en werd hij vervangen door een nieuwe zaakvoerder. De minister heeft de indruk dat daardoor een nieuwe dynamiek in de betrokken sociale huisvestingsmaatschappij is ontstaan. Die dynamiek zal nog verder moeten worden uitgebreid in het kader van de beheersovereenkomsten die met deze en de andere sociale huisvestingsmaatschappijen zullen worden afgesloten.

3. Replik

De heer Francis Vermeiren verklaart verheugd te zijn dat er tegen de geschetste wantoestanden werd opgetreden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de belastingverlaging in de stad Gent in relatie tot het Sociaal Impulsfonds

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Het Sociaal Impulsfonds (SIF) werd ingesteld om in de eerste plaats aan de grote steden bijkomende middelen te geven, teneinde de leefbaarheid van de stad te vergroten en een oplossing te bieden voor de armoedeproblematiek. Gent is de stad die na Antwerpen het grootste deel van de SIF-gelden ontvangt. In 1998 gaat het om een bedrag van 942 miljoen frank en in 1999 om 1,1 miljard frank.

Het stadsbestuur van Gent heeft onlangs beslist een verlaging van de aanvullende personenbelasting door te voeren, van de huidige 6,7 percent naar 6,5 percent in 1998 en naar 6,0 percent in 1999. Daarnaast blijkt uit een studie van de begroting dat er een afleiding is van een deel van de SIF-middelen naar uitgaven die reeds voorzien waren en dus geen supplementaire realisaties impliceren.

De SIF-gelden zorgen er met andere woorden voor dat er meer budgettaire ruimte ontstaat op de begroting, waardoor een electoraal zeer rendabele belastingverlaging kan worden doorgevoerd. De belastingvermindering zou de stadskas ongeveer 185 miljoen frank kosten, wat overeenstemt met 21 percent van de SIF-middelen van de stad Gent. Achten de minister dit verenigbaar met de doelstellingen van het SIF-decreet en zal hij als voogdijminister maatregelen nemen in dit verband ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister beaamt dat de stad Gent in een verlaging van de aanvullende personenbelasting voorziet. Hij wenst deze belastingverlaging in een ruimere context te situeren.

De minister verwijst allereerst naar het principe van de gemeentelijke autonomie, waardoor het niet evident is in te grijpen op de gemeentelijke belastingvoeten. Bovendien wordt door het SIF-decreet niet verboden om de aanslagvoeten te wijzigen. Er wordt in artikel 9 van dat decreet enkel bepaald dat een al te lage aanvullende personenbelasting of te lage aanslagvoet voor de opcentiemen op de onroerende voorheffing aanleiding geeft tot een vermindering van het SIF-trekkingsrecht. In vergelijking met de aanslagvoeten in andere steden en gemeenten situeert Gent zich in de middenmoot.

Verder haalt de minister het bestaan aan van de begeleidingscommissie voor de stad Gent (en Antwerpen en Oostende). In die commissie wordt de financiële situatie van de betrokken steden maandelijks ontleed. Ook daar is gebleken dat de stad Gent de afgelopen jaren belangrijke inspanningen op financieel gebied heeft geleverd. Er wordt een zuinig beleid gevoerd op het vlak van personeels- en werkingskosten. Verder betekent de verkoop van de aandelen van het Gemeentekrediet voor de stad een belangrijke meerinkomst, waardoor de schulden van de stad kunnen worden herschikt. Overigens heeft een algemene herschikking van de schulden van de stad Gent, met de steun en de instemming van de Vlaamse regering, de financiële toestand van de stad Gent wezenlijk verbeterd.

Bovendien wordt een vermindering met 300 miljoen frank verwacht van de bijdrage die de stad Gent jaarlijks aan de afvalintercommunale Ivago moet betalen. Het is een stuk van die vermindering die het mogelijk maakt een belastingverlaging door te voeren.

De minister merkt op dat men zich niet moet blindstaren op de betrokken belastingverlaging, vermits de stad ook een aantal nieuwe belastingen heeft ingevoerd (belasting op het verspreiden van niet-geadresseerd drukwerk, op het storten van industrieel afval, op grote evenementen enzovoort).

De minister is ten slotte van oordeel dat het aantrekkelijker maken van de steden en het tegengaan van stadsvlucht ook te maken kan hebben met de hoogte van de belastingvoeten. Dat moet dan wel gekoppeld worden aan maatregelen die de sociale verdringing tegengaan.

3. Repliek

Mevrouw Vera Dua stelt dat er iets schort aan het toezicht op de aanwending van de SIF-middelen.

De verstrekte middelen renderen niet altijd op de manier zoals het in het SIF-decreet bedoeld was.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de uitvoeringsbesluiten van het decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Een aantal maanden geleden werd het decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Ondertussen werd ook de Vlaamse Wooncode goedgekeurd en werden op het federale vlak minimale kwaliteitseisen vooropgesteld voor kamerverhuring. Het decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers treedt effectief in werking op 1 september 1998.

1. Wanneer mogen de uitvoeringsbesluiten van het laatstgenoemde decreet worden verwacht ?
2. In welke mate is de minister bereid om ook de kamer- en studentenkamerbewoners bij de opmaak van de uitvoeringsbesluiten te betrekken ?
3. Kan de minister in overweging nemen om een globale informatiecampagne op te zetten voor de doelgroepen (eigenaars en/of bewoners) teneinde

bij de inwerkingtreding van het decreet geen onoverkomelijke problemen te scheppen ? Zullen ook de huisvestingsdiensten van de steden en gemeenten duidelijk worden geïnformeerd ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister antwoordt dat de administratie de opdracht heeft gekregen de uitvoeringsbesluiten nog dit najaar af te ronden. Er wordt gestreefd naar één uitvoeringsbesluit voor het 'kamerdecreet', de Vlaamse Wooncode en de leegstandsheffing, zodat er uniformiteit kan worden gewaarborgd op het vlak van de kwaliteitsonderzoeken.

Diverse instanties zoals steden en gemeenten, huisvestingsdiensten en anderen zullen worden geraadpleegd als de teksten klaar zijn. Ook over het stelsel van de righthuurprijzen werden verschillende instanties, waaronder het Algemeen Eigenaars syndicaat, aangeschreven met het oog op overleg.

De minister beaamt dat een informatiecampagne zeer belangrijk is. Er zal zeker een initiatief worden genomen naar de specifieke doelgroep van de studenten. Verder zal er een meer globale campagne worden gevoerd voor de andere doelgroepen. Er is opdracht gegeven om een brochure voor te bereiden, vergezeld van een informatiecampagne.

3. Repliek

De heer Carl Decaluwé pleit voor een actieve informatiecampagne, waarbij men naast het verspreiden van brochures tevens informatieavonden met eigenaars en bewoners zou organiseren.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de vervuiling van het Kanaal Kortrijk-Bossuit*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Begin oktober werd een massale vissterfte vastgesteld in het kanaal Kortrijk-Bossuit. Er werd 1,3 ton dode vis aangetroffen. Gezien dit kanaal ook gedeeltelijk voor drinkwaterwinning wordt gebruikt en men dit in de nabije toekomst nog wil uitbreiden, is er volgens de vraagsteller reden tot bezorgdheid.

De hoofdoorzaak van de vissterfte zou de inbreng zijn van vervuild Scheldewater. De vervuiling van het Scheldewater zou dan weer grotendeels afkomstig zijn van de Spierebeek die vuil water aanvoert uit het industriebekken van Noord-Frankrijk.

Kan de minister verzekeren dat de gezondheid niet in het gedrang komt door deze vormen van piekvervuiling ?

Welke maatregelen zijn genomen om deze vervuilingsspieken in de toekomst te vermijden ?

Welke kostprijs wordt daarbij gedragen door de Vlaamse Maatschappij voor Waterdistributie ?

Wat werd door het Vlaams Gewest, in de schoot van de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde, naar de Franse overheid toe ondernomen om aan de vervuiling van de Spierebeek een eind te stellen ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

1. De piekvervuiling, die aanleiding gaf tot de massale vissterfte in het Kanaal Kortrijk-Bossuit te Avelgem, werd op 6 oktober 1997 onderzocht door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM). Ter plaatse werd vastgesteld dat de vissterfte zich enkel voordeed in het eerste pand tussen Avelgem en Moen. Uit de analysesresultaten blijkt dat het water op deze plaats zuurstofloos was (0,1 mg/l) en een

hoog ammoniumgehalte (8,25 mg N/l) bevatte. De slechte kwaliteit van het kanaalwater was vergelijkbaar met deze van het Scheldewater ter hoogte van Avelgem.

In het tweede pand tussen Moen en Zwevegem bleek het zuurstofgehalte reeds aanvaardbaar (5 mg/l) en was het ammoniumgehalte gedaald tot 1,1 mg N/l. Ter plaatse werd overigens gevist.

In het pand tussen Zwevegem en Kortrijk, ter hoogte van het innamepunt van het waterproductiecentrum van Stasegem, was het zuurstofgehalte 5,6 mg/l en het ammoniumgehalte 0,56 mg N/l.

De verblijftijd van het water in het kanaal bedraagt thans 80 dagen tot aan het wateronttrekkingspunt te Stasegem. De kwaliteitsverschillen tussen de panden tonen aan dat het ingenomen Scheldewater sterk in kwaliteit verbeterd door het zelfreinigend vermogen van het kanaal. Ter hoogte van het innamepunt van het waterproductiecentrum van Stasegem beantwoordt de waterkwaliteit op 6 oktober 1997 aan de normen voor drinkwaterproductie voor de parameters zuurstof, ammonium, nitraat, nitriet en chloride. Voor orthofosfaat werd de norm overschreden.

Het Scheldewater gebruikt voor de drinkwaterproductie ondergaat achtereenvolgens volgende behandelingsstappen :

– een voorbehandeling omvattende een denitrificatie en defosfatatie vooraleer het water wordt opgeslagen in De Gavers (inhoud 3.000.000 m³). Deze behandeling waarborgt de handhaving van de zwemwaterkwaliteit in de vijver en bewerkstelligt tevens een algemene kwaliteitsverbetering van het water ;

– in het doorstroombekken van De Gavers met een nominale verblijftijd van 200 dagen ondergaat het water nogmaals een natuurlijke zelfreiniging. De grondstof voor de bereiding van drinkwater is integraal afkomstig van dit doorstroombekken. Dit water ondergaat een drinkwaterbehandeling bestaande uit de volgende trappen : vlokvorming, zandfiltratie, korrelkoolfiltratie en desinfectie.

Uit het Jaarverslag 1996 van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening met betrekking tot de kwaliteit van het oppervlaktewater bestemd voor de productie van drinkwater, overgemaakt aan Aminal, blijkt dat het ruw water afkomstig van De Gavers, voldoet aan de imperatieve normen A.I. voor alle parameters vermeld in titel II van Vlarem. Het drinkwater geproduceerd te Stasegem

is eveneens volledig conform aan het ministerieel besluit van 15 maart 1989 houdende vaststelling van een technische reglementering inzake drinkwater.

Door de recente piekvervuiling is de kwaliteit van het leidingwater niet in het gedrang gekomen.

2. Op het Kanaal Kortrijk-Bossuit te Moen werd in 1997 door de VMM in samenwerking met de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening ter hoogte van de sluis te Moen een permanent meetstation opgericht. Dit meetstation registreert de parameters zuurstof, temperatuur, geleidbaarheid en redoxpotentiaal. De resultaten tonen aan dat er een permanent gebrek aan zuurstof wordt gemeten tijdens de zomermaanden.

Naar aanleiding van de recente vissterfte wordt in de schoot van de Provinciale Visserijcommissie van West-Vlaanderen op 14 november 1997 een bespreking georganiseerd met de Vlaamse Maatschappij voor Waterzuivering en de Vlaamse Milieumaatschappij.

Voor wat betreft het Vlaams Gewest zijn in het investeringsprogramma, dat ter uitvoering aan de NV Aquafin werd opgedragen, voor een totaal bedrag van 242 miljoen frank projecten opgenomen. De uitvoering van deze projecten zal mee bijdragen tot een verbetering van de kwaliteit van het Scheldewater ter hoogte van het Kanaal.

3. De investering uitgevoerd door de VMW als gevolg van de bovenvermelde nutriëntenverontreiniging van het oppervlaktewater heeft betrekking op de denitrificatieinstallatie bij de voorbehandeling.

De verwachte investeringskosten worden in totaal geraamd op 28,5 miljoen Belgische frank :

– WPC Stasegem – denitrificatieinstallatie 15.000 m³/dag 8.500.000 BEF
(1e fase)

– WPC Stasegem denitrificatieinstallatie
Uitbreiding tot 50.000 m³/dag (raming) 20.000.000 BEF

4. De vervuiling van het Scheldewater veroorzaakt vanuit Frankrijk en Wallonië is uiteraard een bevoegdheid en verantwoordelijkheid van de Franse en Waalse overheden.

Door de Franse overheid werd meegedeeld dat het mogelijk moet zijn om de termijnen, vastgesteld in

de Europese richtlijn 91/271 over de opvang en de behandeling van het stedelijk afvalwater, te halen en de doelstellingen, opgenomen in het eind 1996 goedgekeurde “Schéma Directeur d’Aménagement et de Gestion des Eaux (SDAGE)”, te verwezenlijken. Hiertoe zal met de bouw van de RWZI Grimont te Wattrelos worden gestart.

Door het Waalse gewest werden in de saneringsprogramma’s 1994-1996 voor het Scheldebekken 14 nieuwe zuiveringsstations met een capaciteit groter dan 5000 inwonerequivalenten voorzien.

In de schoot van de Internationale Commissie voor de Bescherming van de Schelde (ICBS) werd een permanentiedienst opgericht, waarbij de betrokken landen en gewesten elkaar onmiddellijk op de hoogte brengen van calamiteiten. Tevens wordt binnen de werkgroepen van deze ICBS gewerkt aan een Schelde-actieprogramma voor de periode 1998-2002. Dit zal in eerste instantie beperkt blijven tot een bundeling en beschrijving van alle initiatieven die in de diverse landen en regio’s werden en worden genomen. In de toekomst zal door het ICBS gewerkt worden aan de coördinatie van initiatieven en acties en aan het opstellen van gemeenschappelijke streefdoelen voor de waterkwaliteit van de Schelde.

Tot slot kunnen volgende relevante projecten in het kader van het Interreg I ter verbetering van de waterkwaliteit van het Spierekanaal worden vermeld :

– via een geïntegreerde aanpak van het Spierekanaal willen Frankrijk en Vlaanderen komen tot een geïntegreerde, grensoverschrijdende aanpak van het kanaal en zijn omgeving. Hierin zullen waterkwaliteit- en -kwantiteitsproblemen aan bod komen. Het project wordt geleid door de Communauté Urbaine de Lille en de Intercommunale Leiedal.

– de zuivering van het Spierekanaal. De projectleiding berust hier bij het “Agence de l’Eau de Artois-Picardie, Conseil Régional” en 3 wolwasserijen uit Roubaix en de Provincie West-Vlaanderen. Dit project heeft ertoe geleid dat 2 van de 3 wolwasserijen een zuiveringsinstallatie hebben gebouwd. Het derde bedrijf is in falig gegaan.

De minister vraagt om in bijlage een overzicht van de bovengemeentelijke investeringsprojecten in de zuiveringsgebieden Spiere en Helkijn op te nemen.

3. Replieken

De vraagsteller laat opmerken dat het verdrag inzake de bescherming van de Schelde nog niet

werd goedgekeurd door Frankrijk en dat daardoor het statuut van de ICBS onduidelijk is. Wat is de stand van zaken ?

Volgens de informatie waarover de minister beschikt, is de vertraging van de goedkeuring te wijten aan de verkiezingen en de vorming van een nieuwe regering in Frankrijk. De goedkeuring van het verdrag zou binnenkort geschieden.

– *Het incident is gesloten.*

Bijlage

Overzicht van de bovengemeentelijke investeringsprojecten in het zuiveringsgebied Spiere

Investerings-programma	Project-nummer	Project-omschrijving	Meest actuele raming in mio BF		Voorziene opleveringsdatum volgens TP	Aansluitb. huishoud vuilvracht/ Onmiddellijk (in IE)	Aansluitb. huishoud vuilvracht/ na uitvoer TRP (IE)
2001-2003	20339	Aansluiting Spiere	2.8	IP		363	373
2001-2003	20340	Collector Dries	62.3	IP		291	384
2001-2003	20341	Aansluiting Kooigem	36.8	IP		620	799
2001-2003	99500	RWZI Zwarte Spiere	25.1	IP		0	0
Totaal			127.0			1274	1556

Overzicht van de bovengemeentelijke investeringsprojecten in het zuiveringsgebied Helkijn

Investerings-programma	Project-nummer	Project-omschrijving	Meest actuele raming in mio BF		Voorziene opleveringsdatum volgens TP	Aansluitb. huishoud vuilvracht/ Onmiddellijk (in IE)	Aansluitb. huishoud vuilvracht/ na uitvoer TRP (IE)
1994	94504	RWZI Helkijn	35.6	GB	4-12-98	0,00	0,00
1994	94541	Collector Bossuit – RWZI Helkijn	5.2	TP	4-11-98	756	772
1994	94548	Collector Helkijn – RWZI Helkijn	30.6	GB	4-11-98	449	455
1994	94549	Collector Statie-straat tot collector Helkijn	19	GB	28-10-98	519	679
1994	94581	Aansluiting St. Denijs	25.1	TP	16-10-98	509	805
Totaal			115.5			2233	2711

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 5 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de inzameling van papier door de vereniging De Ekker*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Het arbeidscentrum van de vzw "De Ekker", een vereniging die werkt met zwaar mentaal gehandicapten, organiseert sinds ongeveer tien jaar de selectieve ophaling van oud papier in de gemeenten Niel en Schelle. Dit gebeurt in overleg met de intercommunale Igean. De vereniging haalt jaarlijks in elke gemeente gemiddeld zo'n 250 ton oud papier op. In het kader van de samenwerking van beide gemeenten met Fost Plus en volgens het bepaalde in artikel 1, paragraaf 1, 5° van de vierde bijakte van het gemeentelijk milieuconvenant, zouden deze gemeenten nu een selectieve ophaling van oud papier moeten verzorgen door een huis-aan-huisophaling éénmaal per maand. Dit is met de doelgroep van de vereniging De Ekker echter niet haalbaar : deze mensen kunnen zich immers niet zelfstandig bewegen op straat en in het verkeer. De huidige inzamelmethode door middel van een dertigtal minicontainers, die in de gemeenten op vaste plaatsen zijn opgesteld, is voor De Ekker wel haalbaar. De inzamelpercentages zouden vergelijkbaar zijn en het systeem is zeker niet vrijblijvend. De recuperanten van het oud papier wegen de containers of manden bij lediging en geven weegbonnen uit op basis waarvan een facturatie gebeurt.

Voor de leden van De Ekker biedt de huidige manier van werken bovendien een unieke kans om zich echt verdienstelijk te maken voor de samenleving. Dit zou onmogelijk worden in de nieuwe regeling.

Is het echt onmogelijk om voor een specifieke organisatie als deze een regeling te treffen, op voorwaarde dat men reële inzamelpercentages kan garanderen ?

Een totale loskoppeling van het aspect sociale tewerkstelling en recyclagebeleid is volgens de vraagsteller immers niet aangewezen.

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Het interregionaal samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval bepaalt dat, voor verpakkingsafval van huishoudelijke oorsprong, het erkend organisme zich moet aanpassen aan de inzamelmodaliteiten zoals die door de gemeenten en intercommunales worden bepaald, en dat tewerkstelling in de verenigingen met een sociaal oogmerk moet worden ondersteund.

Daarnaast bepaalt het gemeentelijk milieuconvenant dat een maandelijkse huis-aan-huisinzameling van papier- en kartonafval moet gebeuren. Dit is ook opgenomen in het Uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 1997-2001 dat door de Vlaamse regering werd goedgekeurd.

Het afvalstoffendecreet bepaalt dat de gemeenten verantwoordelijk zijn voor de inzameling van het huishoudelijk afval. Indien de betrokken gemeenten of intercommunales van oordeel zijn dat een combinatie van maandelijkse huis-aan-huisinzameling met de inzameling door de vereniging De Ekker verantwoord is, kunnen beide systemen met elkaar worden verzoend. Het is dus de bevoegdheid van de gemeenten of intercommunales om uit te maken of dit in dit geval kan worden toegepast.

Indien er dan enige tegenstrijdigheid is met het milieuconvenant, kan volgens de minister eventueel een afwijking worden toegestaan.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Yolande Avontroodt tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de registratie van leerlingengegevens

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Mevrouw Yolande Avontroodt stelt dat elke burger een rechtstreeks recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven. De burger moet daarbij de waarborg van bescherming krijgen tegen mogelijke misbruiken van de overheid. Tal van beleidsprogramma's vertonen echter een verdere uitbreiding naar dat privé-leven toe.

In het Vlaams beleid merkt zij weinig of geen aandacht op voor de bescherming van het privé-leven. Nochtans heeft de burger op basis van artikel 22 van de Grondwet het recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven. Ook artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens biedt de burger het recht op eerbiediging van zijn privé-leven zowel bij inmenging van de overheid als bij het nalaten van beschermingsmaatregelen vanwege de overheid.

Het bijhouden van personeegegevens in al dan niet gecontroleerde registers van de overheid leidt in dit kader onmiskenbaar tot onrust daar gegevens vatbaar zijn voor misbruik. De wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten overstaan van de verwerking van persoonsgegevens regelt immers enkel de manuele of elektronische verwerking van persoonsgegevens, maar niet de verzameling ervan.

De spreker vernam in dit kader dat het departement Onderwijs de scholen verzocht om mee te werken aan het verzamelen van leerlingengegevens. Daarbij zouden vragen worden gesteld zonder vermelding van de doelstelling. Zij vraagt zich af welk nut vragen hebben die peilen tot welke leeftijd de moeder naar school ging of welke de nationaliteit is van de grootmoeder van moeders zijde.

Zij vraagt aan de minister in welk kader deze centrale registratie zich situeert en welke waarborgen hij geeft voor de bescherming van het privé-leven.

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt dat hijzelf reeds lang geleden pleitte om ook het verzamelen van gegevens en aanleggen van bestanden op te nemen in de wetgeving over de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Hij heeft daar echter nooit de nodige steun voor gekregen. Hij is vandaag verplicht zich te houden aan de bepalingen van de Grondwet en de wet.

Anderzijds is er uiteraard het wetenschappelijk onderzoek over kansarmoede dat eenduidig over de landsgrenzen heen een aantal parameters hanteert die gevoelig zijn, nl. de etnische herkomst, met name de nationaliteit van de grootmoeder, de gezinssituatie, de tewerkstellingssituatie van de ouders en de opleiding van de ouders. Het politieke beleid, dat hierop is gestoeld, is er uiteraard op gericht iets te doen aan die kansarmoede.

Hij concretiseert dat de gegevens inzake de nationaliteit van de grootmoeder en de opleidingsgraad van de moeder door de school worden opgevraagd in het kader van het onderwijsvoorrangsbeleid (OVV). Dit is helemaal niet nieuw. Deze gegevens worden reeds sedert 1991 opgevraagd. Hij heeft hieromtrent reeds verscheidene malen uitleg verschaft.

In het kader van het OVV kunnen scholen extra lestijden krijgen wanneer zij minstens 10 of 20 % kansarme migrantenleerlingen tellen. Het begrip kansarme migrantenleerlingen werd operationeel vertaald in de term doelgroepleerling. Een doelgroepleerling wordt bepaald op twee criteria : de herkomst en de kansarmoede.

Het meest voor de hand liggende criterium zou de vreemde nationaliteit kunnen zijn, maar wordt niet gebruikt. Omwille van de opeenvolgende wijzigingen van de nationaliteitswetgeving is de vreemde nationaliteit geen valide indicator meer. Uit onderzoek van 1990 bleek namelijk dat dit een onderschatting van 11 % geeft van het aantal migrantenleerlingen. Gezien de automatische naturalisatie van de derde generatie is dit percentage intussen reeds toegenomen.

De minister stelt dat het alternatief voor de vreemde nationaliteit de herkomst is. Deze kan op twee manieren worden bepaald : hetzij door zelfidentificatie, zoals in de Verenigde Staten, hetzij door toewijzing, zoals in Nederland. Het systeem dat hier wordt gehanteerd is een combinatie tussen de twee. De criteria zijn op basis van onderzoek vastgelegd, maar de ouders beslissen zelf of zij deze gegevens aan de scholen willen verstrekken.

Het tweede criterium is de opleidingsgraad van de moeder. Dit criterium is een indicator die wordt gebruikt voor kansarmoede. De combinatie van beide criteria geeft de omschrijving van een doelgroep leerling.

De minister licht verder toe hoe de opvraging concreet gebeurt. Een school die wenst gebruik te maken van de extra lestijden vraagt aan de ouders om een verklaring op eer te ondertekenen dat zij

aan de criteria voldoen. Deze gegevens worden op school bewaard en worden niet doorgegeven aan de overheid. Aan het departement Onderwijs wordt enkel het aantal doelgroep leerlingen doorgegeven. Het gaat hier om blinde gegevens, die dus niet op naam staan. Centraal is er dus geen manier om deze leerlingen te achterhalen aangezien men die nominatim niet kent. Op deze manier wordt de privacy van ieder gerespecteerd.

De minister besluit dat de verantwoordelijkheid over de wijze waarop deze informatie wordt opgevraagd, bij de scholen ligt. De school is trouwens niet verplicht deze gegevens op te vragen. Enkel wanneer ze extra lestijden in het kader van het migrantenbeleid wil, is het nodig dat zij ook opgeeft hoeveel leerlingen daarvoor in aanmerking komen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de geplande VLAR-recyclage-eenheid te Willebroek*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Het voornemen van de Vlaamse Maatschappij voor Afvalrecuperatie (VLAR) om in de Willebroekse deelgemeente Tisselt een recyclage-eenheid op te zetten, stuit op nogal wat weerstand van de plaatselijke bevolking. Momenteel wordt gewacht op de beslissing van de provincie.

In feite zit het betrokken industrieterrein, dat sinds lang niet meer in gebruik is, geklemd tussen drie woonwijken. De bewoners maken zich volgens de vraagsteller terecht zorgen over de gevolgen van een eventuele brand.

Anderzijds is er de ontsluiting van het terrein. De wegen die ernaartoe leiden, zijn immers totaal ongeschikt voor zwaar vrachtverkeer. De verkeersveiligheid in deze kinderrijke buurt komt daardoor in gevaar.

1. Kan de minister meedelen in welke mate de VLAR met deze bezwarende elementen rekening heeft gehouden bij de keuze van de bewuste site? Hoe denkt de VLAR eraan tegemoet te komen? Wat heeft de keuze van de VLAR bepaald?

2. Kan de minister meedelen of er tussen de gemeente Willebroek en de VLAR een akkoord bestaat inzake de vestiging van recuperatie- of recyclage-eenheden in die gemeente? Waarom werd de aanvraag pas in het midden van de zomervakantie bekendgemaakt?

3. Welke alternatieve sites houdt de VLAR nog achter de hand voor het geval de nodige vergunningen worden geweigerd?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

1. De NV VLAR heeft op 23 juni 1997 een milieuvergunningaanvraag tot het uitbreiden van een

bestaand papierverwerkend bedrijf met een ontmantelings- en recyclage-eenheid voor wit- en bruingoedtoestellen en een bandensorteercentrum ingediend.

Deze activiteiten passen in het kader van het Vlaams afvalstoffenbeleid. Zoals bepaald in het ontwerp van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea), zal een aanvaardingsplicht voor autobanden en bruin- en witgoed worden ingevoerd.

De NV VLAR wil deze activiteiten opzetten op een site in de Baeckelmansstraat in Tisselt (Willebroek). Deze site is eigendom van de NV Vervoer Van Assche. Dit bedrijf werd op 27 juni 1995 overgenomen door de VLAR in het kader van de overname van de Borremansgroep. De NV Vervoer Van Assche, waarvan de VLAR meerderheidsaandeelhouder is, heeft aan de VLAR een gebruiksrecht verleend.

Aan de NV Vervoer Van Assche werd op 23 juni 1993 een milieuvergunning verleend voor het exploiteren van een inrichting voor de opslag en bewerking van papier en karton, een herstellwerkplaats voor motorvoertuigen, het wassen van motorvoertuigen en het lozen van huishoudelijk afvalwater en bedrijfsafvalwater voor een termijn geldig tot 23 juni 2013. De vergunde inrichting werd overgenomen door de VLAR.

De site is volgens het gewestplan gelegen in een gebied waarvoor de voorschriften van "milieubelastende industrie" van toepassing zijn. De term milieubelastend moet volgens de minister in dit geval worden gerelativeerd, aangezien het om een project gaat dat milieudoelstellingen nastreeft en slechts beperkte hinder meebrengt.

De NV VLAR heeft ervoor geopteerd om de bovenvermelde activiteiten op deze site op te zetten omwille van :

– de aard van het terrein, zoals voorzien in het gewestplan ;

– de ligging van het terrein, vlakbij de A12 ;

– de goede toestand van de gebouwen op het terrein ;

– de bestaande milieuvergunning tot 2013.

Het terrein met een oppervlakte van 2,6 ha is begrensd door de Oude Spoorbaan, Baeckelmansstraat en Bosbeek. De toegang gebeurt via de

Baeckelmannsstraat. Via de Baeckelmannsstraat en de Breendonkstraat bereikt men de A12. Het ligt in de bedoeling van de VLAR zowel voor aanvoer als afvoer de route A12 – Breendonkstraat – Baeckelmannsstraat te volgen. Het is dus niet de bedoeling via het centrum van Tisselt te rijden.

2. De NV VLAR en de gemeente Willebroek hebben geen akkoord inzake de vestiging van recuperatie- of recyclage-eenheden in de gemeente Willebroek.

De VLAR en de gemeente Willebroek hebben wel een opstalovereenkomst met betrekking tot het terrein aan de Boomsesteenweg afgesloten. Bij deze opstalovereenkomst hoort een samenwerkingsovereenkomst die bepaalt dat :

– bij vervoer met wagens de VLAR er zich toe verbindt de aan- en afvoer van afval naar het milieupark, dat niet afkomstig is van de gemeente Willebroek, te laten geschieden via de A12, de N177 en de N149. De VLAR zal derden, die vervoeren in naam van de NV VLAR, klanten en leveranciers, streng aanbevelen voormelde route te volgen ;

– de VLAR er zich toe verbindt geen afval af te voeren via de A. Van Landeghemstraat en voormelde derden (vervoerders, klanten en leveranciers) zal opdragen de A. Van Landeghemstraat te vermijden bij vervoer van en naar het VLAR-milieupark ;

– de gemeente er zich toe verbindt geen maatregelen te nemen die vervoer van en naar het VLAR-milieupark zouden bemoeilijken of abnormaal duur maken, behoudens bij overmacht.

De milieuvergunningaanvraag werd ingediend op 23 juni 1997. Het tijdstip van indienen was afhankelijk van de voorbereiding van het dossier, de vereiste goedkeuringen door de raad van bestuur van

de NV VLAR en het voorbereiden van de milieuvergunning. Het openbaar onderzoek liep van van 16 juli 1997 tot 14 augustus 1997. In het kader van het openbaar onderzoek heeft de gemeente Willebroek van de mogelijkheid gebruik gemaakt om een informatievergadering te organiseren. De VLAR heeft hieraan ten volle haar medewerking verleend.

De minister laat opmerken dat voor milieuvergunningaanvragen vaste termijnen gelden en dat deze niet worden geschorst in de verloopperiode. Dit laatste zou tot gevolg hebben dat op sommige vergunningen drie maanden langer moet worden gewacht dan op andere. Daar zijn volgens de minister geen goede argumenten voor.

3. De NV VLAR zet in uitvoering van het afvalbeleid van het Vlaamse Gewest verscheidene activiteiten op om afvalstoffen te recupereren, te composteren en te verbranden met energierecuperatie. De NV VLAR exploiteert installaties te Grimbergen, Willebroek, Vilvoorde, Gent, Tongeren, Tisselt en Beveren. De VLAR beschikt op dit ogenblik niet over alternatieve sites om de activiteiten met betrekking tot de recyclage van wit- en bruingoed op te zetten.

3. Replieken

De vraagsteller benadrukt dat het uitgekozen terrein volgens hem niet geschikt is voor dergelijke recyclage-eenheid omdat er veel omwonenden zijn. Dichter bij het kanaal zijn er alternatieve sites voorhanden, die bovendien geschikt zijn voor watergebonden activiteiten.

De minister antwoordt dat de keuze van een terrein bij het kanaal wellicht eveneens op verzet van omwonenden of andere betrokkenen zou stuiten.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jos Stassen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de kwaliteit van het oppervlaktewater in het Waasland*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De intercommunale vereniging Land van Waas liet een studie uitvoeren naar de kwaliteit van het oppervlaktewater in het Waasland. Deze studie resulteerde in een "Wase kwaliteitskaart 1996-1997". Alhoewel de studie geen zuivere wetenschappelijkheid nastreeft, zijn de besluiten vrij eenduidig. Uit het onderzoek van 119 punten in het Waasland blijkt dat het oppervlaktewater vrij zwaar verontreinigd is : geen enkel meetpunt stelde zuiver water vast. Bovendien moet worden vastgesteld dat de waterkwaliteit in de loop der jaren, ondanks de vele inspanningen, voorlopig niet verbetert. Wat de kleinere watersystemen in het Waasland betreft, staat er letterlijk in het rapport dat er nog heel wat werk aan de winkel is.

1. Kan de minister de resultaten van deze studie bevestigen ?

2. Kan het waterzuiveringsprogramma van Aquafin een antwoord bieden op de specifieke problemen inzake kwaliteit van het oppervlaktewater in het Waasland ? Welke programma's heeft Aquafin gepland ?

3. De beken en grachten in het Waasland worden vervuild door de sterke lintbebouwing en de ambachtelijke, industriële en landbouwactiviteiten. De ambachtelijke en industriële vervuiling kan waarschijnlijk door onmiddellijke zuivering of door een 'Aquafin-achtige' aanpak verholpen worden. De diffuse vervuiling door de sterke lintbebouwing en de landbouwactiviteiten vergt een andere aanpak. In welke aanpak voorziet de minister – specifiek in het Waasland – voor de diffuse vervuiling ?

4. Op welke termijn mag een significante verbetering van het oppervlaktewater in het Waasland worden verwacht ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

1. De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) exploiteert het meetnet oppervlaktewater. Dit meetnet bestaat uit een fysico-chemisch en een biologisch meetnet, met in 1996 respectievelijk uit 1.010 en 1.224 meetpunten. Sedert 1990 werden over heel Vlaanderen reeds meer dan 2.600 meetpunten bemonsterd. Het meetnet heeft tot doel een beeld te vormen van de kwaliteitstoestand van de Vlaamse waterlopen.

De keuze van meetpunten door de VMM is gebaseerd op een aantal criteria. Als belangrijkste criteria kunnen worden vernoemd : meetpunten gelegen op hoofdwaterlopen, eindpunten van bekkens of subbekkens, meetpunten gelegen op grensoverschrijdende waterlopen, meetpunten gekozen in functie van de bestemming van de waterloop, nabij een limnigraaf, voor en na een RWZI, stroomop- of stroomafwaarts van belangrijke industriële lozingen, of meetpunten gekozen ter evaluatie van een welbepaald project (in functie van het investeringsprogramma, evaluatie mestactieplan, enzovoort). De resultaten van deze metingen worden door de VMM jaarlijks gepubliceerd en kunnen rechtstreeks bij de maatschappij worden opgevraagd.

Het onderzoek van de Intercommunale Vereniging van het Land Van Waas gebeurde in 1996-1997 op 119 meetpunten. Het doel van dit onderzoek was de waterkwaliteit te kennen van kleine watersystemen. De inventarisatie van de gegevens gebeurde in het kader van het milieuconvenant.

Door het feit dat de selectie van de meetpunten op totaal andere criteria gebeurde, is het in eerste instantie onmogelijk om een gedetailleerde vergelijking van de meetresultaten van beide rapporten te maken. Het onderzoek van de intercommunale kan als complementair beschouwd worden aan het jaarverslag Waterkwaliteit in Vlaanderen van de VMM.

In 1996 werden door de VMM in het Waasland 15 meetpunten fysico-chemisch onderzocht. Uit de resultaten blijkt inderdaad dat de kwaliteit van deze waterlopen verontreinigd is op gebied van de zuurstofhuishouding. Het biologisch onderzoek gebeurde in 1996 op 24 meetpunten : 4 meetpunten voldeden aan de biologische basiskwaliteitsnorm, 7 meetpunten halen een matige biologische kwaliteit. Op 13 meetpunten werd een slechte tot zeer slechte biologische kwaliteit vastgesteld.

Op basis van haar metingen sluit de VMM zich aan bij de conclusie van het rapport van de intercommunale.

De evolutie van de zuurstofhuishouding in de periode 1990-1995 vertoont een gunstige trend. In 1996 werd een terugval van de fysico-chemische waterkwaliteit genoteerd, voornamelijk te wijten aan de uitzonderlijke droge weersomstandigheden in 1996. De verbetering van de biologische kwaliteit is uitgesproken op een aantal meetpunten, terwijl op andere meetpunten de kwaliteit gelijk blijft of licht achteruit gaat. Ook hier moet rekening worden gehouden met de extreem droge weersomstandigheden. Het effect van de droogte zal de grootste negatieve invloed hebben op de kwaliteit van de kleinere waterlopen (minder debiet, minder verversing ...).

2. Het afvalwater van de tot het Waasland behorende gemeenten moet, volgens de goedgekeurde investeringsprogramma, behandeld worden in een 12-tal zuiveringsgebieden.

In het Waasland zijn reeds een 8-tal rioolwaterzuiveringsinstallaties operationeel : RWZI Lokeren, Hamme, Sint-Niklaas, Sinaai, De Klinge, Stekene, Kieldrecht en Moerbeke.

De eerste vier installaties worden momenteel uitgebreid of gerenoveerd. In Lokeren wordt momenteel een volledig nieuwe RWZI gebouwd. De laatste vier installaties betreffen recent gebouwde RWZI's. Voor het zuiveringsgebied De Klinge werd reeds alle bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur uitgebouwd ; voor de zuiveringsgebieden Stekene, Kieldrecht en Moerbeke worden nog een aantal bovengemeentelijke projecten gepland.

Naast deze hogergenoemde operationele RWZI's worden in het Waasland nog een 4-tal RWZI's gepland : Temse, Beveren, Kallo en Doel. Voor dit laatste zuiveringsgebied is echter nog geen concrete planning opgemaakt omwille van de onzekerheid in het kader van havenuitbreiding.

In de periode vanaf 1991 tot vandaag is door het Vlaamse gewest bijna 1 miljard frank geïnvesteerd in de uitbouw van de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur in het Waasland. Rekening houdend met de goedgekeurde investeringsprogramma's tot en met 2003 wordt in het Waasland nog voor 4,6 miljard frank te bouwen infrastructuur gepland.

Naast de uitvoering van dit bovengemeentelijk programma zullen eveneens gemeentelijke pro-

gramma's worden uitgevoerd. Met het subsidiëringsbesluit van 30 maart 1996 worden de gemeenten gestimuleerd hun openbare riolen uit te bouwen op planmatige wijze, in overeenstemming met de beleidsprioriteiten en afgestemd op de uitbouw van de bovengemeentelijke infrastructuur.

3. De gebieden die omwille van hun geïsoleerd, landelijk karakter niet kunnen aangesloten worden op één van de hogervermelde grootschalige RWZI's moeten worden gesaneerd door de bouw van kleinschalige zuiveringsprojecten (bijvoorbeeld rietvelden).

In het Waasland werd in het investeringsprogramma 1995 een kleinschalige installatie ter sanering van de wijk Heimolen te Sint-Niklaas opgenomen. Het betreft een tweetrapsrietveld met een capaciteit van 270 inwonerequivalenten (IE). De bouw ervan door Aquafin zal in 1998 starten. Met de goedkeuring van het subsidiëringsbesluit door de Vlaamse regering op 15 juli 1997 kunnen thans de gemeenten een subsidie krijgen bij de bouw van kleinschalige waterzuiveringsinstallaties.

Verder geldt dat indien een woning niet kan aansluiten op een openbare riolerings die aangesloten is op een zuiveringsstation of in deze aansluiting niet voorzien is in de goedgekeurde investeringsprogramma's, de bewoner verplicht is zelf het huishoudelijk afvalwater te zuiveren alvorens dit te lozen. Voor bestaande bewoning kan hieraan worden voldaan mits installatie van een septische put, voor nieuwe bewoning moet in een verder uitgebouwde individuele zuivering worden voorzien, zodat geloosd kan worden volgens de algemene lozingsvoorwaarden in oppervlaktewater.

Deze maatregelen gelden voor heel Vlaanderen. In het geval van doorgedreven zuivering komen deze gezinnen eveneens in aanmerking voor een vermindering van 50 percent van de afvalwaterheffing.

De voorkoming van verontreiniging afkomstig van de landbouw zit vevat in het mestactieplan.

4. De uitvoering van het bovengemeentelijke investeringsprogramma en van de gemeentelijke projecten zal ontegensprekelijk een verbetering van de waterkwaliteit met zich meebrengen. De timing hiervan is afhankelijk van de snelheid waarmee deze projecten zullen worden uitgevoerd.

3. Repliek

De vraagsteller stelt vast dat de minister in zijn antwoord op de derde vraag maar één kleinschalig

waterzuiveringsproject heeft vermeld. De diffuse vervuiling vergt volgens het lid een andere aanpak dan de grootschalige benadering van de NV Aquafin.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verontreinigende vervuiling van de verkaveling Lievenshoek te Kapellen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Eind jaren tachtig werd bij de gemeentebesturen in de provincie Antwerpen een rondvraag georganiseerd om na te gaan of de gemeenten op de hoogte waren van de plaatsen waar in het verleden gestort zou zijn geweest. De gemeente Kapellen heeft toen een lijst overgemaakt van plaatsen waarvan men, zich baserend op oude vergunningen en op de overlevering, kon vermoeden dat er in het verleden werd gestort. De huidige Lievenshoek-verkaveling was één van die locaties.

In de zomer van 1996 zijn er, in het kader van de milieu-inventarisatie die was opgenomen in het toenmalige milieuconvenant, op een aantal van deze mogelijk verontreinigde sites stalen genomen. De stalen in de Lievenshoek-verkaveling vertoonden verhoogde waarden voor sommige stoffen. Daarom beval het gemeentebestuur een meer grondige studie.

In samenwerking met Provinciaal Instituut voor Hygiëne werd in het voorjaar en de zomer van 1997 een oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd. Het instituut kwam in oktober tot conclusies die dermate verontrustend waren dat het gemeentebestuur ze onmiddellijk aan de OVAM heeft doorgestuurd teneinde de gronden te laten opnemen in het register van de verontreinigde bodems. Uit het onderzoek bleek immers dat er sterk verhoogde concentraties polyaromatische koolwaterstoffen (PAK's) in de bodem aanwezig zijn. De vervuiling werd vastgesteld op een pleintje dat door de kinderen van de buurt als speelplein wordt gebruikt.

De medische risico's van de kankerverwekkende PAK's zijn volgens de heer Dirk Van Mechelen voldoende gekend. Na enkele dagen spelen kunnen de kinderen reeds de volledige toegelaten jaardosis opnemen.

Het speelplein werd intussen afgesloten en door de bevoegde instanties wordt onderzoek gedaan naar de verantwoordelijke voor het storten van deze stoffen.

1. De verontrusting bij de bewoners van de verkaveling was erg groot toen uit verklaringen van de bevoegde administratie bleek dat de sanering ten vroegste in 1999 en uiterlijk in 2006 kan worden uitgevoerd. Het lid vraagt daarom aan de minister of in dergelijke gevallen, waarbij een ernstige vervuiling met grote medische risico's wordt vastgesteld, niet de mogelijkheid bestaat om de sanering van het bewuste perceel te versnellen. De sanering zou volgens de vraagsteller uiterlijk binnen 1 tot anderhalf jaar moeten plaatsvinden.

2. In welke mate bestaat de mogelijkheid dat de gemeente Kapellen de bodemsanering met eigen middelen prefinanciert in afwachting van een terugvordering van de gedane kosten ten laste van de vervuiler of de OVAM ?

3. In welke mate zullen de buurtbewoners zelf bepaalde kosten met betrekking tot het bodemonderzoek en de sanering van hun eigen gronden moeten financieren ?

4. Bestaat de mogelijkheid een tegemoetkoming uit te betalen aan de gezinnen die mogelijk worden getroffen door de vervuiling ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister laat vooreerst opmerken dat dit voorval de noodzaak van het bodemsaneringsdecreet van 22 februari 1995 aantoonde, ook al is er kritiek op de administratieve procedures van het decreet. Indien een dergelijk decreet reeds in de jaren tachtig van kracht was geweest, had men het probleem van de verkaveling Lievenshoek kunnen voorkomen.

1. In opdracht van de gemeente Kapellen werd een oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd op het betrokken terrein. Hieruit kan worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een historische bodemverontreiniging is die een ernstige bedreiging voor mens of milieu vormt. Er moet dus een beschrijvend bodemonderzoek worden uitgevoerd. De gemeente heeft reeds aangekondigd dat zij dit onderzoek eveneens zal laten uitvoeren. Dit is de eerste stap in de bodemsaneringsprocedure. Op basis van de resultaten van het beschrijvend bodemonderzoek zal worden uitgemaakt of er effectief

saneringswerken moeten worden uitgevoerd, en zo ja, wat deze zullen omvatten.

Op basis van de resultaten van het oriënterend bodemonderzoek zal het terrein in het register van de verontreinigde gronden worden opgenomen. Daarnaast zal de OVAM ook voorstellen om het terrein op de lijst van de te saneren historisch verontreinigde gronden te plaatsen, die jaarlijks door de Vlaamse regering wordt vastgelegd. Dit is noodzakelijk om de verdere procedures van het bodemsaneringsdecreet te kunnen volgen.

Indien uit het beschrijvend bodemonderzoek blijkt dat er inderdaad een ernstig gevaar is voor de volksgezondheid en dat er dringend en ambtshalve moet worden gesaneerd, kan volgens de minister de verkaveling op de in 1998 goed te keuren lijst worden geplaatst en kunnen de werken eventueel reeds in de loop van 1999 worden aangevat.

2. Het bodemsaneringsdecreet voorziet niet in de mogelijkheid om de kosten die door de gemeente Kapellen worden gedragen, in een latere fase terug te vorderen van de OVAM. De gemeente beschikt wel over de mogelijkheid om de kosten terug te vorderen van de saneringsaansprakelijke, met name diegene die de bodemverontreiniging heeft veroorzaakt. Dit kan in het kader van de bevoegdheden die haar door de gemeentewet worden toegekend.

3. De buurtbewoners zullen niet verplicht worden tot bodemsanering over te gaan indien zij kunnen bewijzen dat zij aan de bepalingen van artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet voldoen, met name :

– dat zij de verontreiniging niet zelf hebben veroorzaakt ;

– dat zij op het ogenblik dat zij eigenaar of gebruiker van de grond werden, niet op de hoogte waren of behoorden te zijn van de verontreiniging.

4. Het bodemsaneringsdecreet voorziet niet in de mogelijkheid tot uitbetaling van een tegemoetkoming aan de gezinnen die door de bodemverontreiniging worden getroffen. Indien zij schade lijden kunnen zij zich eventueel via de burgerlijke rechtbank tot de aansprakelijke wenden.

3. Repliek

De vraagsteller beklemtoont dat het belangrijk is aan de bevolking te tonen dat dit geval prioriteit krijgt en dat snel tot actie zal worden overgegaan. Verder stelt hij dat in het kader van de aangekondigde herziening van het bodemsaneringsdecreet moet worden nagegaan of aan de gemeenten niet een meer actieve rol kan worden toegekend. Meer bepaald moet worden onderzocht of de gemeenten, onder bepaalde voorwaarden, de kosten voor de sanering niet kunnen prefinancieren.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Sonja Becq tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het voortbestaan van de cel Diversificatie van de VLOR

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Mevrouw Sonja Becq verwijst naar haar mondelinge vraag van 2 juli 1997 waarin zij peilde naar de visie van de minister met betrekking tot de toekomst van de cel Diversificatie van de VLOR. In het antwoord op deze vraag stelde de minister dat hij voor het deelcontract betreffende de implementatie van de methodieken en aanverwanten zijn oordeel wilde opschorten tot september 1997. Zij citeert verder : "Hij verwachtte dat de onderwijsgeledingen hem dan concrete maatregelen en tussenresultaten kunnen voorleggen". De spreker vermeldt dat deze engagementen terug te vinden zijn in het verslag van de cel Diversificatie. Dit verslag werd door het Bureau van de Raad voor Secundair Onderwijs, waarin de verschillende onderwijsgeledingen vertegenwoordigd zijn, goedgekeurd.

De spreker vervolgt dat de minister inzake het tweede deel van de overeenkomst in het vermelde antwoord vaststelde dat "de overeenkomst bepaalde in welke periode een sensibiliseringscampagne moest worden gevoerd. Deze periode is in juni 1997 afgelopen zonder resultaat".

Zij merkt op dat een brochure die met het oog op die campagne werd uitgewerkt, klaar was en naar verluidt op 3 juni 1997 beoordeeld werd door het Bureau van de Raad voor Secundair Onderwijs. Zij meent dat de onderwijsnetten bereid waren hun medewerking te verlenen aan de sensibiliseringscampagne hieromtrent.

Naar verluidt zou de cel Diversificatie van de VLOR, die een opdracht had van 16 november 1996 tot 15 november 1997, echter worden opgeheven. Gegeven de engagementen vanuit de onderwijssector om gelijke kansen van meisjes en jongens verder op te nemen, blijft volgens de spreker de vraag naar verdere ondersteuning gehandhaafd.

De spreker vraagt welke engagementen de minister hieromtrent verder wil opnemen ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister verwijst naar zijn antwoord op de vermelde mondelinge vraag waarin hij inderdaad stelde zijn oordeel over de uitvoering van het deelcontract inzake de implementatie van de methodieken en aanverwanten, op te schorten tot september 1997, nadat hem de concrete maatregelen en tussenresultaten waren voorgelegd. Het resultaat van deze werking werd weergegeven in het verslag van 2 september 1997 van de cel Diversificatie over het werkjaar 15 november 1996 tot 15 november 1997.

Uit dit verslag bleek, aldus de minister, dat het aangegane engagement van de Raad voor Secundair Onderwijs in de VLOR onvoldoende is gerealiseerd. Hij vermeldt dat de projectcoördinator in het verslag zelf schrijft dat "het werkjaar nuttig was, maar een overgangsjaar was". In het afgelopen werkjaar werden slechts méér engagementen ontwikkeld, die dan in het volgende werkjaar zouden worden geconcretiseerd. Deze engagementen zijn echter onvoldoende. De minister vroeg naar tussenresultaten en bekwam slechts intenties, zonder plan van uitvoering.

Doordat de stuurgroepfunctie opgenomen werd door de Raad voor Secundair Onderwijs, bereikte het werkveld van de implementatie nu ook het beleid, de ouderverenigingen, de sociale partners en de begeleidingsdiensten. Als deze begeleidingsdiensten onvoldoende hebben gewerkt, verdient het volgens de minister geen excuus door in het rapport te stellen dat "de motivatie en de betrokkenheid van scholen en PMS-centra afhangt van de mate waarin de overheid de problematiek bewust aanreikt en voorwaarden schept om eraan te werken". Hierbij wordt de bal terug in het kamp van de overheid gelegd en wordt het onvermogen van de Raad voor Secundair Onderwijs om haar engagement in resultaten om te zetten aangetoond.

De minister vervolgt dat uit de rapportage ook niet mag blijken dat die resultaten er nog zullen komen. Er is immers nergens sprake van een resultaatsverbintenis, zelfs niet voor de deelacties. Er is bovendien geen sprake van een te voeren strategie, laat staan hoe en wanneer resultaten mogen worden verwacht.

De minister stelt dat hij daaruit heeft geconcludeerd dat deze nieuwe engagementen onvoldoende gekaderd zijn, geen resultaatperspectieven bieden en derhalve na al deze jaren van investering weinig opleveren. Hij stelt dat de vrouwenemancipatie beter, maar vooral een efficiëntere aanpak verdient. Tenslotte gaat het hier om de resultaten en niet om de intenties.

De minister besluit dat hij daarom de opdracht heeft gegeven aan het departement Onderwijs om een voorstel uit te werken inzake het voeren van een gelijkekansenbeleid voor jongens en meisjes

binnen het onderwijs. Dit beleid dient gekaderd binnen de deelname van het departement Onderwijs aan de Interdepartementale Commissie Gelijke Kansen die op 2 juli 1996 werd opgericht. Het behoort tot de taak van deze Commissie om beleidsadviezen te verstrekken, interdepartementale richtlijnen uit te werken voor gelijkekansenprojecten en het stimuleren, coördineren en ondersteunen van de departementen zodat ze zelf werken aan het voorkomen of wegwerken van feitelijke ongelijkheden van de doelgroepen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het gebruik van het Engels tijdens een studiedag van de Universiteit Antwerpen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Pieter Huybrechts stelt dat de vakgroep sociaal recht van de Universiteit Antwerpen op woensdag 26 november 1997 een studiedag organiseert over sociale dumping. Alle referaten zullen verplicht in het Engels gebeuren, aldus de spreker. Een simultaanvertaling is enkel in het Frans voorzien.

Een gelijkaardige vaststelling deed hij begin november 1997 aan de K.U.Leuven. Op een colloquium over de neogothiek in West-Europa werd het Engels als voertaal gebruikt. De spreker meent dat op dergelijke colloquia minstens moet gezorgd worden voor een simultaanvertaling in het Nederlands.

De spreker vraagt welke initiatieven de minister kan nemen om te voorkomen dat het Nederlands als voertaal bij dergelijke initiatieven wordt gedumpt en of de minister reeds een initiatief heeft genomen om de Universiteit Antwerpen op een vriendelijke manier aan te manen ook in een simultaanvertaling in het Nederlands te voorzien.

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt dat hij uit eigen ingewonnen informatie van de Universiteit Antwerpen vernomen heeft dat de voorgestelde situatie enigszins anders is. De studiedag is inderdaad een academisch gebeuren, maar gericht naar zowel een nationaal als een internationaal academisch publiek. Bovendien is enerzijds het Engels de voertaal, maar zal de aangekondigde Franse spreker zijn lezing in het Frans houden. Vandaar dat de folder voorziet dat het Engels én het Frans de voertalen zullen zijn. Op de derde plaats merkt hij op dat er geen enkele simultaanvertaling zal gebeuren, ook niet naar het Frans. Als men simultaanvertaling had voorzien, dan geven de organisatoren toe dat men in dat geval ook voor een simultaanvertaling naar het Nederlands zou hebben gezorgd. Voor wat betreft het colloquium in Leuven, stelt de minister dat hij hier niet van op de hoogte is en daar dan ook niet kan op ingaan.

De minister stelt dat men de realiteit in de wetenschappelijke fora onder ogen moet zien. De meest gezaghebbende wetenschappelijke tijdschriften zijn nu eenmaal in het Engels gesteld zodat het Engels de gangbare taal is in deze fora. Een wetenschappelijk artikel in het Nederlands heeft immers hier weinig of geen enkele weerklank.

Hij is wel van mening dat als er bij een dergelijke opzet een simultaanvertaling is voorzien, er zeker ook een simultaanvertaling naar het Nederlands moet zijn. Men kan geen simultaanvertaling op zich verplichten, mits men een afspraak maakt welke taal men als voertaal zal gebruiken. Dit probleem stelt zich trouwens voor de meeste volksgemeenschappen die het Engels of het Frans niet als moedertaal hebben. Het Engels is nu eenmaal de meest voor de hand liggende internationale taal. Het gebruik van een andere taal in dergelijke omstandigheden is bovendien ook niet strijdig met de taalwetgeving zodat de minister hier niet kan optreden.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het voorstel van de Vlaamse Hogescholenraad om betrokken te worden bij de discussie over de hervormingen van het universitair landschap

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Mevrouw Nelly Maes stelt dat de krachtlijnen van de universitaire hervormingen in opdracht van de minister van Onderwijs door de heer Roger Dillemans, oud-rector, in een eerste voortgangsrapport werden vastgelegd.

De spreker vervolgt dat de Vlaamse Hogescholenraad (VLHORA) zijn opmerkingen op dit rapport inmiddels heeft bekendgemaakt. De VLHORA bepleit fundamenteel de eenheid van het hoger onderwijs en het creëren van samenwerkingsverbanden tussen hogescholen en universiteiten om tot een optimaal aanbod te komen. Zij verwijst hier tevens naar de eenmaking van Europa waarbij de Vlaamse situatie eigenlijk uniek is in Europa en ook in die zin zal moeten worden aangepast. In afwachting stelt de VLHORA aan de minister voor om de opdracht van de heer Roger Dillemans te verruimen met het oog op de optimalisering en rationalisering van het hele tertiaire onderwijs.

Zij vraagt welk gevolg de minister geeft aan deze concrete vraag van de VLHORA.

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt dat de criteria en definities die de heer Dillemans in zijn rapport gebruikt afkomstig zijn van zowel het universiteitsdecreet van 1991 als het hogescholendecreet van 1994. De beide definities voor deze instellingen zijn indertijd op basis van een eensgezindheid totstandgekomen. Deze definities zijn zijns inziens niet achterhaald,

maar hij geeft toe dat ze in de praktijk niet altijd terecht beleden worden. Zo moest de minister in het kader van de discussie over de opleiding kinesitherapie tot zijn spijt vaststellen dat de universiteiten in deze niet consequent zijn geweest.

De opdracht van de heer Dillemans die bestaat uit het opmaken van een voortgangsrapport, is volgens de minister een binnen-universitaire opdracht die op zich reeds zwaar genoeg is. Hij pleit dan ook uitdrukkelijk niet voor een uitbreiding van deze opdracht.

Hij meent dat het pleidooi van de VLHORA logisch is, maar dat de hogescholen de recente herstructurering nog niet helemaal zijn ontgroeid. Anderzijds merkt hij wel op dat de kwaliteit en degelijkheid van het hogescholenonderwijs er vandaag zeer sterk en snel op vooruit gegaan zijn, ook in internationaal perspectief. Zo hebben de hogescholen nu ook via een bijzonder HOBU-fonds toegang gekregen tot de middelen voor toegepast wetenschappelijk onderzoek.

De minister wijst er bovendien op dat de mogelijkheid tot samenwerking zowel in het universiteitsdecreet als het hogescholendecreet werd ingeschreven. Van deze samenwerking wordt vandaag echter te weinig gebruik gemaakt, omdat de cultuur daartoe nog niet in die mate is geëvolueerd.

De Europese context is vandaag nog enigszins verward en moet nog worden uitgeklaard omdat onderwijs pas sinds het Verdrag van Maastricht een Europese bevoegdheid is geworden. Tal van bewegingen en toenaderingen zijn nog sterk aan verandering onderhevig. Hij beaamt dat de Vlaamse situatie in de toekomst hoedanook onderhevig zal zijn aan de eenmaking van Europa, o.a. omdat de huidige situatie waarbij naast universitair onderwijs ook hoger onderwijs met twee cycli bestaat, uniek is in Europa. Men moet echter voor ogen houden dat men niet met één beweging het hele hoger onderwijs buiten de universiteit tot universitair onderwijs kan verklaren. Men zal dan immers moeten vaststellen dat men de korte cyclus tot lange cyclus zal moeten opwaarderen, waardoor men een nieuwe vraag van studenten creëert die geen universitair onderwijs aankunnen, maar toch kunnen slagen in het hoger onderwijs.

De minister besluit dat de opdracht van de heer Dillemans niet moet worden uitgebreid, maar dat hij er wel mede zal voor zorgen dat er gesprekken mogelijk worden gemaakt tussen de VLIR en de VLHORA.

3. Repliek

Mevrouw Nelly Maes vindt haar bezorgdheid terug in het antwoord van de minister, met dat onderscheid dat zij veel meer spoed wil zetten achter deze evoluties. Toch neemt het antwoord van de minister haar bekommernis over het hogescholenonderwijs van het lange type niet weg. Zij treedt de minister bij als deze zegt dat het hogescholenonderwijs een kwalitatieve opwaardering meemaakt, maar vreest dat dit niet het geval zal zijn voor het hogescholenonderwijs van het lange type. Voor dit laatste is het haar inziens daarom van belang dat de samenwerking met de universiteiten optimaal gebeurt en verder zou worden ontwikkeld.

De minister repliceert dat de kwaliteit van het hogescholenonderwijs van het lange type in geen geval zal dalen. Hij haalt daarvoor vier redenen aan. Ten eerste zal de toenemende instroom van doctorandi in de toekomst daarvoor zorgen, ten tweede kan men wetenschappelijk onderzoek op

een meer gestructureerde wijze gaan beoefenen, ten derde zal men daardoor actief kunnen optreden naar de industrie toe, en ten vierde is er een bijzonder HOBU-fonds geopend in het wetenschappelijk onderzoek. Dit zijn allemaal vooruitgangen om zich te valoriseren. Op termijn kan dit type onderwijs immers enkel overleven als het voldoende wordt ondersteund. Ook zijn de hogescholen veel actiever geworden op internationaal vlak, wat eveneens wijst op een hogere kwaliteit.

Tot besluit herhaalt de minister dat er reeds verschillende samenwerkingsakkoorden zijn afgesloten tussen hogescholen en universiteiten, maar dat deze nog sterk in aantal moeten toenemen. Hij zal een lijst van de bestaande akkoorden bij het verslag laten opnemen (Bijlage). De hogescholen zijn er zich immers wel degelijk van bewust dat ook hun toekomst, net zoals deze van de universiteiten, in een kwaliteitsaanbod ligt.

– *Het incident is gesloten.*

BIJLAGE

18 november 1997

Samenwerking Hogescholen – Universiteiten

Uit de jaarverslagen van de universiteiten van 1996 kan ik de volgende samenwerkingsverbanden halen :

1. Universiteit Antwerpen met :

- Karel de Grote Hogeschool
- Handelshogeschool Antwerpen
- Katholieke Vlaamse Hogeschool Antwerpen
- Hogeschool Antwerpen
- Provinciale Hogeschool Antwerpen
- Hogere Zeevaartschool
- Katholieke Hogeschool Antwerpen
- Katholieke Hogeschool der Kempen
- Hogeschool voor Wetenschap en Kunst (De Nayer)

Het gaat hier om een raamovereenkomst met alle hogescholen in de provincie Antwerpen

2. Vrije Universiteit Brussel met :

- Hogeschool Antwerpen : lerarenopleiding
- Hogeschool Limburg (VAH) : lerarenopleiding
- Erasmushogeschool : lerarenopleiding + brede samenwerking

3. Katholieke Universiteit Brussel met :

- EHSAL : brede samenwerking

4. Universiteit Gent met :

- Hogeschool Gent
- Provinciale Hogeschool Gent
- Katholieke Vlaamse Hogeschool Antwerpen (opleiding vertaalwetenschap)
- Hogeschool Antwerpen (Hoger Instituut voor Vertaalwetenschap) : opleiding Vertaalwetenschap
- Hogeschool West-Vlaanderen (Hoger Instituut voor Economisch, Paramedisch en Sociaal Onderwijs van het Gemeenschapsonderwijs)

5. Katholieke Universiteit Leuven met :

- Katholieke Vlaamse Hogeschool (vertaalwetenschap en raamovereenkomst)
- Hogeschool Antwerpen (Hoger Instituut voor Vertalers en Tolken – HIIVT) (vertaalwetenschap)
- Hogeschool voor de Wetenschap en Kunst (raamovereenkomst)
- EHSAL (raamovereenkomst)
- Lemmensinstituut (oude overeenkomst)
- Industriële Hogeschool Leuven Groep T
- overleg van de Katholieke Industriële Hogescholen met de Faculteit

Toegepaste Wetenschappen en de Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen

KULAK met de Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen (Impulscentrum voor Onderwijsvernieuwing)

* De vermelding vertaalwetenschap slaat op de interuniversitaire specialisatieopleiding vertaalwetenschap met RUG, UIA, VUB, KULeuven en HIIVT en KVH (Katholieke Vlaamse Hogeschool). Hier is er sprake van een multilaterale samenwerking.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Joris Van Hauthem, secretaris van de Commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Sauwens tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de krachtlijnen betreffende een Vlaams gezondheids- en gezinsbeleid, zoals op donderdag 6 maart 1997 goedgekeurd in de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller herinnert eraan dat alle erkende fracties, op Agalev na, op 6 maart 1996 in de commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken hun goedkeuring hebben gehecht aan de krachtlijnen betreffende een Vlaams gezondheids- en gezinsbeleid. In die krachtlijnen wordt aangedrongen op de defederalisering van de betrokken beleidsdomeinen, om op die manier te komen tot meer coherente bevoegdheidspakketten. Deze bevoegdheidsoverdracht zal de gemeenschappen toelaten om een eigen inhoudelijk concept te ontwikkelen voor hun gezondheids- en gezinsbeleid. Hoofddoel daarvan was volgens de vraagsteller de realisatie van een meerwaarde voor de gehele bevolking, in het bijzonder door de kwaliteit van het beleid te verhogen, het beleid beter af te stemmen op de noden en de voorkeuren van de bevolking en door de toegankelijkheid, de betaalbaarheid en de kwaliteit te waarborgen.

De vraagsteller vestigt er verder de aandacht op dat de commissie de Vlaamse regering heeft verzocht om tegen 1 september 1997 een technisch uitgewerkt concept te ontwikkelen voor de defederalisering van het gezondheids- en gezinsbeleid, op basis van de geformuleerde doelstellingen, principes en krachtlijnen.

In dit verband worden volgende vragen aan de minister voorgelegd : (1) Heeft de Vlaamse regering een technisch uitgewerkt concept ontwikkeld voor de defederalisering van het gezondheids- en gezinsbeleid zoals gevraagd door de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken ? Zo ja, wanneer wordt dit concept voorgelegd aan deze commissie ? (2) Heeft dit concept inzonderheid

betrekking op : a) de problematiek van Brussel, met onder meer bijzondere aandacht voor de noodzakelijke samenhang tussen de ziektekostenregeling en het zorgaanbod ; b) de problematiek van de financiering ; c) de objectieve parameters die kunnen gelden bij de organisatie van de basissolidariteit tussen de gemeenschappen ?

2. Antwoord van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

In haar antwoord stelt de minister dat ingevolge de standpuntbepaling van de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken op 6 maart 1997 inzake krachtlijnen voor een Vlaams gezondheids- en gezinsbeleid, de Vlaamse regering werd verzocht een technisch uitgewerkt concept te ontwikkelen op basis van de algemene uitgangspunten, doelstellingen, principes en krachtlijnen neergelegd in de nota van de commissie. Daarbij dient het woord 'technisch' volgens de minister genuanceerd en met inbegrip van de politieke consequenties begrepen te worden. Dit concept dient inzonderheid betrekking te hebben op (1) de problematiek van Brussel, met onder meer bijzondere aandacht voor de noodzakelijke samenhang tussen de ziektekostenregeling en het zorgaanbod, (2) de problematiek van de financiering en (3) de objectieve parameters die kunnen gelden bij de organisatie van de basissolidariteit tussen de gemeenschappen.

De minister herinnert er vooreerst aan dat voor de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin reeds twee nota's werden voorbereid, één over de preventieve zorg en één over het ziekenhuisconcept. Daarnaast is er het decreet betreffende de integrale kwaliteitszorg in de verzorgingsvoorzieningen. Verder antwoordt de minister dat er over de verschillende onderwerpen van het concept een ontwerpnota werd voorbereid die binnenkort aan de Vlaamse regering zal worden voorgelegd. Hierin wordt vooreerst de technische complexiteit van de problematiek toegelicht. Aansluitend wordt het concept voor de defederalisering technisch uitgewerkt, waarbij voor bepaalde problemen meerdere beleidsalternatieven worden voorgelegd. Ook de objectieve parameters die kunnen gelden bij de organisatie van de basissolidariteit tussen de gemeenschappen worden uitgebreid beschreven. Zodra de Vlaamse regering deze ontwerpnota heeft goedgekeurd, zal ze aan de commissie worden bezorgd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Chris Vandebroeke tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie over de veroudering van het ZAP-kader aan de Vlaamse universiteiten

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Chris Vandebroeke stelt dat de gemiddelde leeftijd van het onderwijzend personeel aan de hoge kant ligt. Inzonderheid is dit het geval voor het zelfstandig academisch personeel, de zogenaamde ZAP-leden. Dit kwam bovendien overduidelijk nog eens aan bod bij de voorstelling en bespreking van de Speurgids Wetenschap, Technologie en Innovatie 1997 (Stuk 753 (1996-1997) – Nr. 1).

De spreker haalt aan dat, vanuit het besef dat een sterk verouderd kader, over de eventuele pluspunten van de anciënniteit heen, een mogelijke rem kan inhouden voor een meer dynamische ontwikkeling van het onderzoeksgebeuren, de minister-president tijdens de vermelde bespreking stelde dat hij aan een formule werkt om het probleem van de veroudering van het ZAP-bestand aan de universiteiten op te vangen.

De spreker wenst dat deze problematiek een meer concrete opvolging zou krijgen. Hij stelt daarom aan de minister-president de volgende vragen :

- staat een bepaalde timing voorop tegen wanneer aan dit probleem van de veroudering zou worden gesleuteld ?
- wordt dienaangaande gedacht aan een versnelde uitstroom ?
- wordt een oplossing gezocht in een vlottere instroom van jonge vastbenoemde ZAP-leden ?
- moet hierbij aan een combinatie van de twee voorgaande opties worden gedacht ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

De minister antwoordt dat de problematiek van de veroudering van het ZAP-kader aan de Vlaamse universiteiten essentieel is voor de huidige en toekomstige efficiënte functionering van het wetenschappelijk landschap. Het probleem is echter veel complexer dan de leeftijds piramide, weergegeven in het *Speurboekje Wetenschap, Technologie en Innovatie 1997* laat veronderstellen. De begeleidende nota van 16 oktober 1996 bij de VLIR-publicatie *Het personeelsbestand aan de Vlaamse universiteiten op 1 januari 1996 en zijn evolutie* leert bijvoorbeeld het volgende :

- de leeftijdsstructuur van het ZAP-kader is niet voor alle universiteiten gelijk verdeeld. Bij sommige universiteiten, bijv. RUCA, UIA, RUG met meer dan 30% van het kader ouder dan 54 jaar, is het probleem acuter dan bij andere ;
- de leeftijdsstructuur binnen de individuele universiteiten kan sterk verschillen van faculteit tot faculteit, zelfs van onderzoeksgroep tot onderzoeksgroep ;
- de verouderingsproblematiek van het ZAP-kader kan niet los worden gezien van de leeftijdsverdeling bij het assisterend academisch personeel (AAP) en de diverse mandaathouders van het FWO en het IWT. Binnen deze laatste categorieën van, weliswaar tijdelijke, mandaten zijn vooral jonge vorsers actief en schuilt dus een zeer groot potentieel langs de instroomzijde.

De minister vervolgt dat de leeftijdsproblematiek in verschillende fora op de agenda staat. Ter voorbereiding van dit antwoord organiseerde de administratie Wetenschap en Innovatie een bevraging bij het FWO en de VLIR. Het probleem komt ook aan de orde in de FWO-werkgroep over de vaste FWO-mandaten. Deze heeft reeds enkele malen vergaderd, maar een definitief standpunt is nog niet uitgewerkt.

De minister stelt dat de denkpiste over een versnelde uitstroomregeling voor oudere vorsers momenteel niet aan de orde is. De vlottere instroom van jonge onderzoekers daarentegen wordt wel gestimuleerd, waardoor een belangrijk potentieel aan geschikte kandidaten voor doorstroming naar het ZAP-kader wordt gegenereerd. Dit uit zich onder meer in de toename van mandaathouders, zowel op pre- als post-doctoraal niveau,

bij het FWO, het IWT en de toename van de middelen van het Bijzonder Onderzoeksfonds aan de universiteiten. Het *Speurboekje 1997* vermeldt hier als kerngetallen :

"Voor het FWO-Vlaanderen werd een stijging van 318 miljoen frank voor 1996 en een stijging van 410 miljoen frank voor 1997 doorgevoerd. Daardoor is een forse stijging van aspiranten en postdoctorale onderzoekers gerealiseerd. Sinds 1995 is het aantal nieuwe mandaten voor de aspiranten gestegen met 48 en voor de postdoctorale onderzoekers met 62. Deze verhoogde stroom van mandaathouders leidde tot de volgende evolutie :

	1996	1997
aspiranten	447	480
bijzondere doctoraatsbeurzen	6	5
postdoctorale onderzoekers	248	310
onderzoeksleider / onderzoeksdirecteur	196	200

Ook bij het IWT kan men een forse stijging van de mandaten (specialisatiebeurzen IWT) opmerken. De stijging laat zich als volgt illustreren :

	1994-1995	1995-1996	1996-1997
eerstejaars	130	143	150
totaliteit mandaten	435	457	512

Voor het Bijzonder Onderzoeksfonds is er een stijging van 579 miljoen frank over de twee jaar (een stijging van 319 miljoen frank in 1996 en 260 miljoen frank in 1997). Hiervan wordt naar schatting 70% aangewend voor mandaten, met een gemiddelde kostprijs van 1.5 miljoen frank per mandaat. Dit betekent concreet een stijging met 270 mandaten over de twee jaar."

De minister besluit dat hij de vraagsteller bijtreedt als deze pleit voor een verdere pro-actieve invulling van het ZAP-kader.

3. Repliek

De heer Chris Vandenbroeke vraagt of men daarbij een actieve wisselwerking tussen FWO en universiteiten zal nastreven om op die manier de instroom van jongere vorsers vlotter te bewerkstelligen.

De minister antwoordt dat dit de consequentie is van de voorgestelde aanpak. De VRWB heeft in deze zin ook reeds enige voorstellen geformuleerd. Hij besluit dat de professionele mobiliteit, en dit geldt voor de ganse samenleving, ook in de universiteiten moet worden aangemoedigd omdat zij de duurzame basis vormen voor de kennissamenleving.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Etienne Van Vaerenbergh, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid, over de driemaandelijke rapporten van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie omtrent de toepassing van de taalwetgeving door de Brusselse OCMW's

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller stelt dat minister Grouwels toen zij nog raadslid was van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie een aantal keren aangedrongen heeft dat de driemaandelijke taalrapporten die volgens het regeerakkoord moeten worden opgesteld, aan de raadsleden zouden worden vrijgegeven. De Collegeleden hebben echter herhaaldelijk geweigerd deze cijfers vrij te geven. Het is uiteindelijk dankzij minister Van Asbroeck dat de Vlaamse parlementsleden over de eerste vier rapporten konden beschikken. De minister bevindt zich nu in een andere positie waarin zij over deze rapporten kan beschikken, aangezien zij de vergaderingen van het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie kan bijwonen.

De heer Dominiek Lootens-Stael vraagt om de vijfde tot de achtste driemaandelijke taalrapporten ter beschikking te stellen en om in de toekomst de rapporten systematisch op regelmatige basis aan de Vlaamse parlementsleden te bezorgen.

2. Antwoord van mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid

De minister stelt dat zij inderdaad in het verleden als Brussels volksvertegenwoordiger en lid van de verenigde vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie steeds aangedrongen

heeft dat de driemaandelijke rapporten over de toepassing van de taalwetgeving in de OCMW's zo snel en zo vlot mogelijk zouden worden doorgegeven aan de raadsleden. De minister benadrukt dat zij bovendien steeds een correcte en volledige toepassing van de taalwetgeving in de lokale besturen en OCMW's geëist heeft. Voor de minister waren deze taalrapporten geen doel op zich, maar een instrument om de toepassing van de taalwetgeving te bevorderen.

In haar nieuwe functie als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden zetelt de minister als lid met raadgevende stem in het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Het is de bedoeling van de minister om hiervan gebruik te maken om toe te zien op de goede werking van de Brusselse bi-communautaire instellingen en de belangen van de Vlaamse Gemeenschap binnen die sector te vrijwaren.

De minister verklaart dat zij beschikt over de eerste vier taalrapporten die de periode van 1 juli 1995 tot 1 juli 1996 bestrijken. Wat de verdere rapporten betreft, verklaart de minister dat er tot op heden blijkbaar drie rapporten bestaan. Deze rapporten zouden aan de orde zijn geweest op een vergadering van het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie die plaatsgevonden heeft op een ogenblik dat zij als minister nog niet in functie was. De minister verklaart dat zij deze rapporten opgevraagd heeft. Zodra de minister deze rapporten ontvangt, zal zij deze rapporten ter beschikking stellen aan de leden van het Vlaams Parlement. De minister verklaart dat er nog geen achtste rapport bestaat, maar zij engageert zich om in de toekomst de taalrapporten waarover zij kan beschikken, onmiddellijk te bezorgen aan de parlementsleden van deze commissie.

3. Repliek

Uit het antwoord onthoudt de vraagsteller dat de minister in de toekomst systematisch alle taalrapporten ter beschikking zal stellen van de parlementsleden.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Vergadering van woensdag 12 november 1997

Vaste verslaggever : de heer Etienne Van Vaerenbergh, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid, over de rechtstreekse dialoog met de Brusselse gemeentebesturen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller vernam via Het Nieuwsblad van 4 en 5 oktober 1997 dat de minister samen met de minister-president en de Vlaamse mandatarissen van Brussel een rondgang van de Brusselse gemeenten plant. Dit initiatief komt eigenlijk niets te vroeg en kan alleen maar worden toegejuicht.

Kan de minister mij mededelen voor wanneer dit initiatief gepland is ? Tegen welke datum zou het moeten zijn afgerond ? Op welke manier zullen de resultaten aan het parlement bekend worden gemaakt ? Wie wordt bedoeld met de Vlaams mandatarissen van Brussel ? Zijn dat de tien verkozenen van de VGC of zijn dat de zes Brusselaars die zitting hebben in het Vlaams Parlement ? Of ruimer, zijn het alle nationale mandatarissen uit Brussel (Kamer, Senaat, Europees Parlement, Vlaams Parlement en Brusselse Hoofdstedelijke Raad) ? Mag worden aangenomen dat de verkozenen van het Vlaams Blok niet zullen worden uitgesloten van dit lovenswaardig initiatief ?

Zullen bij de gesprekken telkens alle plaatselijke Vlaamse mandatarissen betrokken worden ?

Op welke manier denkt de minister een gelijkaardige oefening te doen voor de OCMW's ?

Tot slot, welke agendapunten zullen met de vertegenwoordigers van de gemeentebesturen besproken worden en wat zijn de uiteindelijke doelstellingen van dit initiatief ?

2. Antwoord van mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid

De minister verklaart dat het inderdaad de intentie van de minister-president en haarzelf is om vanuit

de Vlaamse Gemeenschap een uitgestoken hand te bieden aan de lokale overheden in Brussel. In dat kader formuleert de minister het concrete aanbod om, gezamenlijk en in overleg met de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de lokale Vlaamse mandatarissen, een ronde van de Brusselse gemeenten te ondernemen. De minister verklaart dat zij reeds vanuit verschillende kringen zeer positieve reacties op dit initiatief ontving.

Dit initiatief kadert volledig in het Beleidsplan Brussel, meer bepaald in spoor 5, dat vooropstelde dat de Vlaamse regering zich meer rechtstreeks tot de Brusselse gemeenten en OCMW's zou richten, om op dat niveau meer Nederlandstalige voorzieningen tot stand te brengen. Dit initiatief vergt echter een grondige voorbereiding die nu in samenspraak met de minister-president is gestart.

Het uiteindelijke doel van dit initiatief is om tot een samenwerkingsengagement te komen waar de Vlamingen op het Brusselse terrein beter van worden en waardoor de lokale mandatarissen zich ondersteund voelen vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Dit resultaat moet kunnen worden gegarandeerd. Gemeenten en OCMW's blijven een belangrijk beleidsniveau, waar op voet van gelijkheid moet samengewerkt worden met beide gemeenschappen in Brussel. Hoewel de Vlaamse decreten niet afdwingbaar zijn ten aanzien van de Brusselse lokale besturen kunnen toch stimulerende maatregelen getroffen worden die de gemeente- en OCMW-besturen ertoe brengen Vlaamse voorzieningen uit te bouwen. Voor de minister moet zulks uitmonden in een aantal samenwerkingsakkoorden. Een aantal dossiers zullen bij de Brusselse gemeenten worden aangekaart. De minister denkt aan volgende zaken : oprichting van Nederlandstalige bibliotheken, systematisering van de samenwerking met de Vlaamse gemeenschapscentra en sociaal-culturele VZW's, samenwerking met projecten van het Sociaal Impulsfonds en een onthaalbeleid ten aanzien van nieuwe Nederlandstalige inwoners in de Brusselse gemeenten.

De minister verklaart dat zij geen precies tijdschema kan aangeven maar dat de voorbereiding en het opmaken van een inventaris enige tijd vergt. De minister zal niet in het wilde weg de Brusselse gemeenten raadplegen maar ze uitnodigen om te onderzoeken in welke mate ze belangstelling hebben. De minister verklaart dat ze het eens is met de opmerking van de vraagsteller dat ook de OCMW's hierbij moeten worden betrokken temeer omdat deze instanties verantwoordelijk zijn voor het lokaal welzijnswerk.

Wat de betrokkenheid van mandatarissen van het federale niveau betreft, stelt de minister dat overleg tussen Vlaams-Brusselse mandatarissen van Kamer en Senaat wenselijk is maar de minister laat in het midden of dit overleg in het kader van het geplande overleg met de Brusselse gemeenten moet gebeuren.

Het criterium om Vlaamse mandatarissen bij dit overleg te betrekken, is niet zozeer het institutionele petje dat zij dragen maar wel de bereidheid om op een positieve wijze bij te dragen tot de uitbouw van een Brussels samenlevingsmodel met een gelijkwaardige participatie van alle Brusselaars. Zij die kiezen voor uitsluiting en gettovorming moeten consequent zijn met zichzelf en kunnen niet deelnemen aan dit initiatief dat er één van openheid en verdraagzaamheid is.

De minister besluit dat de minister-president en zijzelf het Vlaams Parlement op de hoogte brengen van de resultaten van dit initiatief.

3. Repliek

De heer Dominiek Lootens-Stael vraagt wie de minister bedoelt met haar verklaring dat zij die

kieszen voor uitsluiting en gettovorming uitgesloten worden van dit initiatief. De vraagsteller verklaart dat hij de vraag niet gesteld heeft vanuit één of ander vooroordeel tegenover de persoon van de minister maar vanuit de ervaring dat de overheid in Brussel in het verleden meer dan eens een partij die één vierde van de Vlamingen in deze stad vertegenwoordigt, uitsluit.

De minister repliceert dat het zogenaamde zeventigpuntenprogramma van het Vlaams Blok haar zorgen baart omdat er vele elementen van onverdraagzaamheid en uitsluiting inzitten. Dit programma kadert niet in het geplande opzet om alle Brusselaars hierbij te betrekken.

De vraagsteller stelt vast dat de minister zichzelf tegenspreekt door enerzijds te poneren dat zij met de grootst mogelijke openheid met dit initiatief wil starten maar anderzijds voorafgaandelijk reeds de grootste Vlaams-Brusselse partij uitsluit. De heer Dominiek Lootens-Stael verklaart dat op deze manier het initiatief reeds aan slagkracht inboet.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het decreet van 5 april 1995 houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Marino Keulen wijst erop dat volgens artikel 5, paragraaf 4, punt b van het decreet van 5 april 1995 houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten, de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de sportaccommodaties kunnen worden bestuurd door een VZW. Volgens artikel 13, paragraaf 2, tweede lid van hetzelfde decreet worden de personeelsleden die thans worden tewerkgesteld in een erkende en door een VZW beheerde sportdienst in dezelfde hoedanigheid door de organiserende overheid overgenomen.

Hierbij rijzen echter een aantal praktische vragen. (1) Kan een sportfunctionaris, die opgenomen is in de gemeentelijke personeelsformatie, door de gemeente naar een gemeentelijke VZW worden gedetacheerd als hoofd van de dienst, teneinde in te staan voor de sportpromotie, het coördineren van het gemeentelijk sportleven, het begeleiden en ondersteunen van de sportevenementen en het ondersteunen van het bestuur en de promotie van het sportcentrum ? (2) Indien dit niet het geval is, impliceert dit dan dat bij het beheer van de accommodaties door een VZW, het college van burgemeester en schepenen en de raad van bestuur de hiërarchische oversten zijn van de sportfunctionaris voor respectievelijk de sportpromotie en de bestuurstaken ? (3) Indien dit wel het geval is, slaan de goedgekeurde begroting en de goedgekeurde rekeningen, waarvan sprake in artikel 5, 7°, b, dan op de begroting en de rekeningen van de VZW, goedgekeurd door de gemeenteraad ? (4) Welke zijn de gevolgen van artikel 13, paragraaf 2, tweede lid, op het personeelskader en -niveau ; het administratief statuut – dus zowel statutair als

contractueel – ; en het geldelijk statuut inzake barema en anciënniteit ?

De heer Marino Keulen vestigt er de aandacht op dat de betrokkenen tegen 1 januari 1999 moeten overstappen van een privaatrechtelijk statuut naar de gemeentelijke hiërarchie en de gemeentelijke personeelsformatie. De vraag is derhalve hoe dit concreet zal gebeuren.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister erkent dat het geschetste probleem zich in veel gemeenten voordoet. Het is bovendien een bijzonder complexe materie. Ze valt deels onder de bevoegdheid van de minister bevoegd voor o.a. Cultuur en Sport, maar ook voor een deel onder die van minister Peeters.

In een omzendbrief van minister Peeters wordt trouwens een antwoord gegeven op de vraag betreffende de integratie in de personeelsformatie en de hiërarchische structuur. Het personeel, in de mate waarin het voor subsidies in aanmerking wenst te komen, moet inderdaad worden geïntegreerd worden in het gemeentelijk personeel. Als dusdanig valt het dan ook onder het statuut van dat gemeentelijk personeel en bijgevolg onder de voogdij van de minister van Binnenlandse Zaken. De terzake bevoegde minister kan derhalve een antwoord verschaffen betreffende de aangelegenheden van deze personeelscategorie.

Wat de eerste vragenreeks betreft, kan de sportfunctionaris, op voorwaarde dat men hem ziet als iemand die voor subsidies in aanmerking wenst te komen, uiterlijk tot 31 december 1998 binnen de VZW sportdienst blijven werken. Indien de organiserende overheid het bestuur met betrekking tot de sportaccommodaties zou toekennen aan de VZW en men daarin een betrokkenheid wil hebben van die functionaris, moet dit worden uitgeklaard binnen de beheersovereenkomst die de gemeentelijke overheid met de VZW afsluit. Men kan de functionaris daar een plaats geven met dien verstande dat hij integraal deel uitmaakt van het gemeentepersoneel.

Wat de goedgekeurde begroting en rekeningen en meer bepaald artikel 5, paragraaf 7, punt b betreft, wordt de begroting en de regeling van de organiserende overheid bedoeld. Wat de aanwending van de sportpromotie betreft, stelt de toelichting op het decreet van 5 april 1995 dat de aanwending van dit budget is terug te vinden in de begroting en de rekening van de organiserende overheid, en even-

tueel in de begroting en rekening van de VZW waaraan de organiserende overheid het bestuur van het sportcentrum toevertrouwt, of eventueel in de begroting van de VZW die zich bezighoudt met de sportpromotie.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de erkenning van circussen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Marino Keulen vernam dat de minister onlangs vijf circussen heeft erkend. Tevens werden de Vlaamse steden en gemeenten aangespoord om in de toekomst bij voorkeur standplaatsen toe te kennen aan deze erkende circusgezelschappen. Het circus Bouglione werd echter niet erkend. Het zegt dat het een aanvraag tot erkenning heeft ingediend maar daarop geen reactie heeft ontvangen. Is het correct dat circus Bouglione recent een erkenningsaanvraag heeft ingediend? Zo ja, wat is de reden voor het uitblijven van een reactie en wat zijn de bevindingen bij het onderzoek van dit dossier?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister antwoordt dat er voor de erkenning van circussen bepaalde criteria worden gehanteerd. De circussen moeten gevestigd zijn in ons taalgebied. Dat betekent hier wonen en leven. Bovendien worden ze ook gecontroleerd op hun werking: er moet een zekere kwaliteit worden ontwikkeld. Het circus Bouglione heeft inderdaad een brief tot het bekomen van een erkenning geschreven. Er werd geantwoord dat de aanvraag én het dossier moesten worden ingediend bij de administratie. Om ongekende redenen werd dit dossier echter nooit ingediend. De bewuste brief was geschreven door

een zekere heer Bruggeman uit Nazareth, die beweerde dat hij als artiest – in opvolging van zijn vader – een eigen spektakel heeft opgericht, en het circus Bouglione in een soort van onderaanneming in dienst heeft genomen. Dat maakt duidelijk dat er een constructie wordt opgezet om aan de verplichting tot wonen en werken in Vlaanderen te kunnen voldoen. Omdat er echter geen dossier werd ingediend, kon dit niet afdoende worden onderzocht. Het circus heeft ook geen contact meer met het kabinet opgenomen, maar blijkbaar wel met de pers. Dit neemt echter niet weg dat de minister alsnog bereid is om de afgevaardigden van het circus te ontvangen om in alle ernst te kijken waar het probleem zich situeert.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De heer Marino Keulen merkt op dat in een krantenartikel wordt vermeld dat het circus wel degelijk een aanvraag heeft ingediend. Bovendien stelt zich de vraag op welke wijze de verplichting van wonen, leven en werken in Vlaanderen in het circusmilieu precies wordt ingevuld. Hebben deze mensen hier een maatschappelijke zetel?

De minister stelt formeel dat er geen dossier werd ingediend. Er werd een brief geschreven, maar dat is nog geen dossier. Wat de verplichting betreft van te wonen, leven en werken in Vlaanderen, verduidelijkt de minister dat de erkende circussen een maatschappelijke zetel hebben in Vlaanderen.

Het lijkt ook logisch dat ze de Nederlandse taal hanteren in contacten met de administratie. Uit een recent telefoongesprek met de man die de contacten onderhoudt voor circus Bouglione, blijkt dat deze nauwelijks een gesprek in het Nederlands kan voeren. Dat gesprek verliep uiteindelijk in het Frans. Dit zegt echter nog niets over het voorlopig nog niet ingediende dossier.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toekomst van de multiculturele projecten in het landelijk jeugdwerk*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Mevrouw Nelly Maes verwijst naar het advies dat de jeugdraad op 8 oktober laatstleden uitbracht over de multiculturele projecten in het landelijk jeugdwerk. In 1993 werd voor het eerst de procedure vastgelegd voor de subsidiëring van projecten opgezet door erkende landelijk georganiseerde jeugdverenigingen, gericht op het verhogen van de deelname van kinderen en jongeren van anders-ethnische herkomst. Het was de bedoeling om jeugdigen uit migrantenmilieus – de jeugdraad gebruikt de term 'anders-ethnische afkomst' – sneller en beter te kunnen integreren in het algemeen jeugdleven en het algemeen maatschappelijk leven. Tussen 1993 en 1995 werden tien projecten erkend, en tussen 1996 en 1997 opnieuw een tiental. Eind 1997 loopt de ondersteuning af, en er is geen duidelijkheid over de plaats van deze projecten in het kader van het decreet landelijk jeugdwerk. Het is echter duidelijk dat er een grote sensibiliserende kracht uitgaat van deze multiculturele projecten. Het is ook een bijzonder arbeidsintensieve sector en er is extra ondersteuning nodig. De resultaten ervan moeten worden geëvalueerd en men moet nagaan hoe door de administratie tegen deze projecten werd aangekeken gedurende de laatste jaren. De jeugdraad pleitte in juni 1997 in verband met de actualisering van het decreet op het landelijk jeugdwerk, voor stimulerende aandacht voor de organisaties die integratiegericht werken en voor de organisaties die inspanningen leveren om bijzondere doelgroepen te betrekken bij hun werking. In zijn jongste advies vraagt de jeugdraad concreet dat 1998 als een afrondings- en implementatiejaar wordt beschouwd, indien er een nieuw decreet tot stand komt. De raad vraagt tevens dat er bij het totstandkomen van een nieuw decreet, overleg zou worden gepleegd met de betrokken organisaties, en dat de oprichting van een gemengde werkgroep multiculturele werkers-administratie binnen de administratie wordt overwogen. Hoe ziet de minister de toekomst van die projecten, en

welke garanties kunnen aan de jeugdraad worden gegeven met betrekking tot de geformuleerde voorstellen ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister vestigt de aandacht op de positieve effecten en de maatschappelijke betekenis van de projecten voor jonge migranten en kansarmen. Deze groepen worden niet toevallig samen vermeld ; ze liggen vaak dicht bij elkaar. Hoewel de evaluatie nog niet op gesystematiseerde wijze is afgerond, is wel duidelijk dat aan deze projecten diverse voordelen zijn verbonden : sensibilisering, samenwerking en reflectie inzake het thema van solidariteit, openheid en integratie. Dit zijn waardevolle gegevens die moeten worden gesteund.

Betreffende het advies van 8 oktober van de jeugdraad, waarin men vraagt 1998 als een afrondend implementatiejaar te beschouwen, meent de minister dat dit bij wijze van overgangsmaatregel kan worden overwogen. In het nieuwe decreet, dat als voorontwerp door de regering is goedgekeurd en ondertussen voor advies voorligt bij de Raad van State, is een afzonderlijk artikel gewijd aan deze thematiek.

Wat de financiering betreft, stelt de minister dat dit vroeger gebeurde via een soort voorafname. Nu is de financiering een afzonderlijk onderdeel. Daardoor moet er geen voorafname meer gebeuren en komt de toepassingscoëfficiënt niet meer onder druk te staan. Dit is een stap in de goede richting.

3. Repliek van de vraagsteller

Mevrouw Nelly Maes wijst erop dat het contraproductief en tegenstrijdig is dat in een sector in expansie – zoals de jeugdsector – die aan de meest behoeftigen en kansarmen solidariteit zou moeten betonen, deze solidariteit karig wordt. Het hanteren van de gewone criteria is in deze omstandigheden ongepast. Een multicultureel jeugdhuis zal bijvoorbeeld altijd anders worden gerund dan een gewoon jeugdhuis waar een groot verloop en verbruik is. De baten zijn niet altijd evenredig met de kosten, wat in de jeugdsector normaal gezien wel het geval is. Hopelijk wordt hiervoor een oplossing gevonden. Daarom is het ook belangrijk dat het evaluatierapport van de administratie ter bespreking aan het Vlaams Parlement wordt voorgelegd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn over de gevolgen van de dalende sportopbrengsten uit de Nationale Loterij op het Vlaams Sportfonds en de subsidiëring van het Vlaamse sportbeleid*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Kris Van Dijck verwijst naar het Staatsblad van 26 augustus laatstleden, waarin het KB verscheen met de winstverdeling van de Nationale Loterij voor 1997. Voor de drie Sportfondsen van de Gemeenschappen samen wordt de dotatie uit de Nationale Loterij op 380.489.692 frank vastgelegd. Dit is 25,2 miljoen frank minder dan voor 1996. Uit een overzicht van de opbrengsten uit de Nationale Loterij ter spijzing van het Vlaams Sportfonds blijkt deze negatieve evolutie overduidelijk :

1993, 284.385.000 frank,
1994, 274.261.962 frank,
1995, 234.302.663 frank,
1996, 235.576.708 frank,
1997, 223.432.688 frank.

Dit betekent voor het Vlaams Sportfonds een minderopbrengst van 61 miljoen frank over 5 jaar gespreid. Omdat Bloso deze middelen aanwendt voor o.a. de subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, betekent de vermindering van de dotatie uit de Nationale Loterij een reële bedreiging voor de sportstructuren in Vlaanderen en een hypotheek op hun toekomst.

Vandaar de volgende vragen : (1) Is de minister zich bewust van deze problematiek en van de problemen die dit met zich meebrengt voor Bloso ?

(2) Welke stappen onderneemt de Vlaamse regering ten aanzien van de federale minister van Financiën, waaronder de Nationale Loterij ressorteert, om de dotatie voor sportactiviteiten opnieuw te verhogen ? (3) In geval de middelen uit de Nationale Loterij blijven wat ze zijn, overweegt de minister dan een vervangende ondersteuning voor het Vlaams Sportfonds ? (4) In de resolutie betreffende de overheveling van bepaalde middelen van de Nationale Loterij naar de Vlaamse Gemeenschap, door het Vlaams Parlement goedgekeurd op 31 januari 1997, vraagt men de Vlaamse regering op de eerstkomende vergadering van het overlegcomité initiatieven te nemen om de overheveling te realiseren vòòr 1 januari 1998. In de Senaat werd over hetzelfde onderwerp een vraag gesteld aan minister Maystadt. De vraagsteller vroeg minister Maystadt wanneer deze resolutie aan het overlegcomité zou worden voorgelegd. De minister antwoordde dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Volgens de minister heeft het probleem verschillende oorzaken. Ten eerste zijn er minder inkomsten bij de Nationale Loterij. Het bedrag van de verdeelde winst is dan ook kleiner. Een tweede element is dat de voorafname door de federale overheid, bijvoorbeeld voor het rampenfonds, groter is geworden. Het bedrag dat voor de gemeenschappen overblijft is dus uiteraard kleiner. Op 17 oktober 1997 nam de minister zelf contact op met federaal minister Maystadt en met premier Dehaene. De premier verwees het probleem naar minister Maystadt. Deze laatste erkende het probleem, maar stelde dat de Vlaamse regering eventueel de prioriteiten binnen de Vlaamse enveloppe zelf zou moeten wijzigen. Dit betekent concreet dat er eventueel andere prioriteiten moeten worden teruggeschroefd om het bedrag van de enveloppe voor het sportfonds te kunnen behouden. De minister hoopt echter alsnog van het overlegcomité een positieve reactie te ontvangen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het taalgebruik op het vlak van reclame*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Etienne Van Vaerenbergh verwijst naar de verklaring van de Vlaamse regering van 26 juni 1996 over Vlaams-Brabant. In die verklaring zegt de regering dat hoewel het taalgebruik voor reclame niet wettelijk is geregeld, de ervaring leert dat de tussenkomst van de gemeenten in het bedrijfsleven succesrijk kan zijn. Er wordt zelfs aan toegevoegd dat dit een opdracht kan zijn voor de nieuwe provincie Vlaams-Brabant. De vraag is echter wat de regering reeds heeft gedaan om de gemeentebesturen in Vlaams-Brabant opmerkzaam te maken op het feit dat de gemeentebesturen terzake een taak hebben te vervullen.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister merkt op dat hij niet over een voogdijmacht over de gemeenten beschikt. Deze voogdij

ligt bij minister Peeters, die het best is geplaatst om de communicatie met de gemeentebesturen te onderhouden. Minister Peeters heeft wel degelijk initiatieven genomen. Hij deed dat onder meer inzake straatnaamborden en officiële publicaties. Wat de reclame zelf betreft, zijn er blijkbaar geen specifieke aanbevelingen gedaan. Op specifieke klachten en vragen wordt echter vrij assertief gereageerd. Men bereikte soms dat, na overleg met de gemeentebesturen, de gewraakte panelen snel werden verwijderd. Hier en daar werd er ook op aangedrongen dat in de toekomst enkel nog Nederlandstalige reclame zou worden aangebracht. Er wordt ook gezocht naar mogelijkheden om een en ander zinvol en duurzaam te structureren.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

Het bevreemdt de heer Etienne Van Vaerenbergh dat de Vlaamse regering zelf niet actief is op dat vlak. Uiteindelijk is dit objectief toch in de regeringsverklaring opgenomen. Het Vlaamse karakter van Vlaams-Brabant versterken, komt ook in het actieplan voor Vlaams-Brabant aan de orde. Men moet er dan ook iets aan doen. Het volstaat niet om, pas als er een klacht is, op te treden. Bovendien moeten de gemeentebesturen erop worden gewezen dat er voor hen een taak is weggelegd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 13 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toepassing door sportfederaties van het decreet betreffende de niet-betaalde sportbeoefenaar*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Kris Van Dijck meent dat de Vlaamse overheid met het decreet betreffende de niet-betaalde sportbeoefenaar een belangrijke stap heeft gezet betreffende de bescherming van de recreatieve en amateur-sporter. Door de Belgische Kaatsbond die federaal is gestructureerd, wordt dit decreet echter misbruikt om Waalse ploegen te bevoordelen ten opzichte van Vlaamse ploegen. Waalse ploegen zouden spelers, afkomstig uit Vlaamse ploegen, zonder transfertvergoeding aansluiten. Omgekeerd zouden Vlaamse ploegen wel een transfertvergoeding moeten betalen indien zij een speler uit een ploeg van de Franse Gemeenschap wensen aan te sluiten. Deze situatie leidt tot misbruiken. Bovendien zouden deze misbruiken door de Belgische Kaatsbond nog worden gecultiveerd.

De heer Kris Van Dijck vraagt aan de minister of deze feiten bekend zijn, of deze misbruiken zich ook in andere sporttakken manifesteren, welke maatregelen eventueel reeds werden genomen en of er reeds overleg werd gepleegd met de Franse Gemeenschap.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister antwoordt dat er de voorbije weken nogal wat vragen zijn binnengelopen over wat er zich afspeelt in en rond de Kaatsbond. Het geschetste probleem bestaat trouwens niet in de andere sporttakken, maar beperkt zich momenteel uitsluitend tot de Kaatsbond. In het verleden is er wel een conflict geweest met de Vlaamse handbalvereniging, die een geschil had met de Ligue Francophone de Handball. Maar dat is uiteindelijk geregeld in het kader van de arbitragecommissie die aansluit bij de wetgeving.

Met betrekking tot het probleem bij de Kaatsbond stelt de minister dat, net zoals bij alle andere sportbonden, uitdrukkelijk moet worden toegezien op het feit dat er geen vergoedingen worden betaald ; noch voor de opleiding, noch voor de transfers. De moeilijkheid bestaat erin dat 80 percent van de algemene vergadering van de Kaatsbond bestaat uit leden van Franstalige clubs. Deze weigeren de statuten aan te passen aan de nieuwe juridische context. Nochtans werden alle sportbeoefenaars uit andere sporttakken die tot dusverre naar de rechtbank stapten, ook effectief in het gelijk gesteld. Tot vandaag ligt de jurisprudentie dus volledig in de lijn van wat in het decreet werd bepaald. Dit wijst erop dat dezelfde koers moet worden aangehouden, en dat geen nieuwe of bijkomende maatregelen moeten worden getroffen. Als men weigert zich te gedragen volgens het decreet, moet er strafrechtelijk worden opgetreden. Met het oog op een vlottere bestuurlijke regeling werd deze problematiek ook aangekaart bij de Franse Gemeenschap. Men is voorlopig echter niet erg gevoelig voor dit onderwerp.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Vergadering van maandag 17 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Cecile Verwimp-Sillis, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de KVS als mogelijke vestigingsplaats voor een Vlaams-Nederlands Huis te Brussel

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Dominiek Lootens-Stael opent zijn vraag met een verwijzing naar een door de minister-president aan de Katholieke Universiteit Brussel gehouden toespraak. Daar liet deze zich ontvallen dat hij de Koninklijke Vlaamse schouwburg (KVS) eventueel wel zag zitten als vestigingsplaats voor een Vlaams-Nederlands Huis te Brussel. Initiatief waarvan overigens reeds jaren sprake is.

Deze uitspraak roept in hoofde van de vraagsteller een aantal vragen op.

Vooreerst wenst hij te vernemen of het hier om een losse bedenking van de minister-president ging, dan wel of er reeds daadwerkelijke gevorderde plannen bestaan voor de verwezenlijking van deze idee ?

Daarnaast dringt zich ook de vraag op of de KVS wel beschikt, dan wel na de aan de gang zijnde restauratiewerken zal beschikken, over voldoende infrastructuur om een dergelijk Huis onderdak te bieden ?

In het verlengde hiervan wenst de vraagsteller ook te vernemen of er reeds met de optie van een Vlaams-Nederlands Huis werd rekening gehouden bij de uittekening van de restauratieplannen die momenteel aan de gang zijn.

Tevens dringt de vraag zich op of de mogelijke vestiging van een Vlaams-Nederlands Huis niet ten koste zal gaan van de basisfunctie van de KVS.

Ook belangrijk hierbij is de vraag of er dienaangaande reeds contacten werden gelegd met de

Nederlandse overheden, en wat in deze hun eventuele reacties waren ?

Ook in meer algemene zin wenst de vraagsteller tenslotte te vernemen hoe ver men nu eigenlijk staat met de realisatie van een Vlaams-Nederlands Huis ? En ook of de al lang bestaande plannen binnen afzienbare tijd concrete vormen zullen aannemen ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

De minister-president opent zijn antwoord door te citeren uit de bewuste redevoering die op 26 september 1997 werd gehouden, naar aanleiding van de opening van het academiejaar 1997-1998 van de Katholieke Universiteit Brussel. De passage waarnaar de vraagsteller verwijst luidt woordelijk : "De KVS zou bovendien een perfecte internationale draaischijf kunnen worden en waarom niet de ankerplaats voor de uitbouw van het project van een Vlaams-Nederlands Huis ?".

Uit deze passage moge derhalve duidelijk blijken dat deze uitspraak noch een "losse bedenking" is, noch een concreet plan, maar wel een idee die verder onderzoek en uitwerking vraagt.

Tevens moge het duidelijk zijn dat in deze idee de klemtoon op het aspect "internationale draaischijf" ligt, waarbij het Vlaams-Nederlands Huis als een concreet voorbeeld wordt gegeven. De KVS is de idee van het versterken van de internationale dimensie zeker bijzonder genegen. Na de verbouwingen, die in belangrijke mate door de Vlaamse regering zullen gesubsidieerd worden, zal de KVS later daartoe overigens ook meer mogelijkheden hebben. Daarbij denkt de KVS vanzelfsprekend in de eerste plaats – wat hen betreft – aan podiumgebonden activiteiten. Uiteraard is de opzet van een Vlaams-Nederlands Huis veel ruimer.

De minister president wil daarnaast, vooral in het licht van de vraagelementen in verband met de infrastructuur, nogmaals – zoals hij ook reeds in het recente verleden deed – klaar en duidelijk stellen, dat het bij deze idee, in welke hypothese ook, nooit over een grote ruimtelijke infrastructuur zal gaan. De minister-president blijft hieromtrent – onder verwijzing naar de besprekingen in deze commissie, en met mensen die in Brussel zelf begaan zijn met deze idee – bij zijn opvatting dat een Vlaams-Nederlands Huis minder een huis van

stenen moet zijn, dan wel een projectmatig samenwerken van Vlamingen en Nederlanders in onze hoofdstad. Als dit alles al een secretariaat behoeft, wat de minister-president overigens waarschijnlijk acht, dan zal dit naar zijn opvatting veeleer bescheiden moeten zijn.

Verder kan de minister-president nog meedelen dat er over de kwestie van een Vlaams-Nederlands Huis reeds veelvuldig contacten zijn geweest met de Nederlandse overheid. Terzake is de houding van de Nederlandse regering, en dan meer bepaald van de bevoegde Staatssecretaris voor Buitenlandse Zaken, de heer M. Patijn, echter steeds veeleer afwijzend geweest. In de Nederlandse Tweede Kamer heeft hij verklaard dat de idee weliswaar verder wordt bekeken, maar dat dit voor Nederland geen echte prioriteit is, zeker niet als de idee verbonden zou worden met een grootschalige infrastructuur.

Desalniettemin verklaart de minister-president blijvend op zoek te zijn naar contacten met Nederland teneinde dit plan toch door te zetten. Meer bepaald drukt hij de wens uit dat de door hem naar voren gebrachte idee nog binnen deze legislatuur zou gerealiseerd worden. Er is dus wel degelijk sprake van realisatie binnen een concreet tijdsbestek. Mits, vanzelfsprekend, de twee betrokken partijen zich kunnen vinden in een gemeenschappelijke idee.

Afrondend concludeert de minister-president dat er dus in elk geval toch enige vooruitgang is geboekt in dit dossier, en dat hij gepoogd heeft om naar de Nederlanders toe, een realistische piste aan te reiken.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Vergadering van maandag 17 november 1997

Vaste verslaggever : mevrouw Cecile Verwimp-Sillis, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toekenning van een contractuele subsidie aan de Stichting Vlamingen in de Wereld

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Verwijzend naar de persmededeling van de Vlaamse regering na haar vergadering van 21 oktober 1997, constateert mevrouw Nelly Maes dat aan de stichting "Vlamingen in de Wereld" een contractuele subsidie ten belope van 6,2 miljoen frank werd toegekend. Het is, haars inziens, erg moeilijk om in het kader van de taak die elk parlementslid heeft om toezicht uit te oefenen op de uitgaven van de regering – de toelage wordt immers contractueel in de begroting ingeschreven – precies in te schatten hoe zwaarwegend de toekenning van deze subsidie nu juist is. Het naakte bedrag van 6,2 miljoen frank zegt op zich immers niets. Het bedrag kan enkel worden ingeschat in het licht van de taken, functies en opdrachten die ermee vervuld moeten worden. Terzake constateert zij uit dezelfde persmededeling dat het takenpakket dat aan "Vlamingen in de Wereld" wordt toegemeten extreem ruim is. Als taken die "Vlamingen in de Wereld" vervult voor Vlamingen in het buitenland, evenals op het vlak van informatieverstrekking over en in het buitenland worden in de persmededeling geciteerd : "Vlamingen in de Wereld (VIW) helpt Vlamingen in het buitenland met de afhandeling van praktische zaken – fiscaliteit, pensioenen, studiebeurzen, enz... –, begeleidt kandidaat-emigranten op materieel en psychologisch vlak en zorgt voor permanente telefonische opvang. Daarnaast staat VIW in voor de uitvoering van en de rapportering over onder andere persoonlijk dienstbetoon aan Vlamingen in het buitenland op sociaal, cultureel, economisch en algemeen menselijk vlak, de bevordering van Vlaanderen door een website op Internet, het briefen van Vlaamse culturele ambassadeurs, een inventaris van het Nederlands onderwijsaanbod in het buitenland en het berichten van buitenlandse gebeurtenissen die

voor Vlaanderen van belang zijn." Kortom, een regelrechte "waslijst" van taken.

Uitgaande van de – naar mevrouw Nelly Maes meent gegronde – veronderstelling dat VIW een vrijwilligersorganisatie is dringen zich, in het licht van dit toch wel érg uitgebreide takenpalet, toch enige vragen op. Zo wenst zij bijvoorbeeld de hoegrootheid te vernemen van de weddelast die daartegenover staat.

Ook had zij graag vernomen op welke wijze VIW informeert en rapporteert over haar activiteiten en de resultaten ervan. Tevens vraagt zij in welke mate de verslaggeving van deze organisatie over haar activiteiten terug te vinden zal zijn in publieke documenten ?

Meer in het algemeen wenst zij te vernemen wat het contract met VIW precies inhoudt, en of het de eerste keer is dat VIW zo een contractuele subsidie ontvangt. Daarnaast had zij ook graag vernomen of de stichting naast deze contractuele subsidie nog andere tegemoetkomingen vanwege de Vlaamse overheid geniet ?

Zij merkt daarenboven op dat het hier in wezen lijkt te gaan over de uitbesteding van een overheidstaak aan een privé-vereniging. Vereniging die daarenboven ook ietwat geprivilegieerd lijkt. De genoemde taken werden immers niet via een algemene uitbesteding toegekend.

Tevens wenst mevrouw Nelly Maes te vernemen over welke middelen en instrumenten VIW beschikt voor de uitvoering van al deze opdrachten, en ook of deze middelen adequaat zijn om de gevraagde taakvervulling te verzekeren. Op welke wijze zal de uitvoering van het contract overigens geëvalueerd worden ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

In zijn antwoord beaamt de minister-president de taakopsomming zoals mevrouw Nelly Maes die heeft geciteerd. Als niet te onderschatten onderdelen hiervan somt de minister-president nog op : de ontwikkeling van het imago van Vlaanderen en van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen in het buitenland ; het briefen van de Vlaamse culturele ambassadeurs ; het inventariseren van Vlamingen en van Nederlandstalig onderwijs in het buitenland en, last but not least, de praktische bijstand aan Vlamingen in het buitenland.

Voor al deze taken ontving de stichting VIW reeds in de voorgaande jaren een betoelaging vanwege de Vlaamse regering. Over de afgelopen drie jaren ging het om de volgende bedragen. Voor de uitvoering van het contract lopende van 28 augustus 1995 tot 28 augustus 1996 ; 5.686.000 Belgische frank. Voor de uitvoering van het contract van 29 augustus 1996 tot 29 augustus 1997 ; hetzelfde bedrag. En voor het huidige contract, dat loopt van 30 augustus 1997 tot 29 augustus 1998, belooft de contractuele subsidie – zoals bekend – 6,2 miljoen Belgische frank.

Het betreft hier overigens zeker niét een uitbesteding van een overheidstaak aan een privé-vereniging, maar wel een samenwerking tussen de Vlaamse overheid en een instelling van openbaar nut. De optie van de Vlaamse regering om tezamen met andere partners gestalte te geven aan Vlaanderen in het buitenland is genoegzaam bekend, de Vlaamse overheid wil immers ook hier niet alles zélf in eigen organisatie doen. Er is dus niets nieuws onder de zon. Er werd immers reeds voor deze aanpak geopteerd in de algemene beleidsnota Buitenlands Beleid voor deze legislatuur. Meer bepaald wil de minister-president hier verwijzen naar de "Beleidsbrief Vlaanderen Internationaal. Naar een pro-actief buitenlands beleid waardoor de sterke punten van Vlaanderen en de Vlamingen gevaloriseerd worden. Beleidsprioriteiten 1995-1999" [Stuk 156 (1995-1996) – Nr.1], en dan in concreto naar hoofdstuk V, "Het imago van Vlaanderen", waar onder punt 2, "Ambassadeurs van Vlaanderen", wordt gesteld : "...Vele Vlamingen zijn werkzaam in het buitenland, al dan niet definitief en sommigen op heel belangrijke posities in het bedrijfsleven en internationale organisaties. Het is dan ook belangrijk dat zij zich hierin gesteund voelen door het "thuisfront". Daarom zal de Vlaamse regering – o.m. in overleg met de Stichting Vlamingen in de Wereld – initiatieven nemen om de band tussen Vlaanderen en deze uitgeweken Vlamingen te onderhouden en te versterken. Indien wenselijk en nuttig zal ook een beroep gedaan worden op de expertise en ervaring die uitgerekend die Vlamingen in het buitenland hebben opgedaan. Internationale netwerkvorming van Vlamingen en "vrienden van Vlaanderen" zal aangemoedigd en ondersteund worden." Einde citaat.

De middelen van VIW om uitvoering te geven aan het contract, omvatten vertegenwoordigers in 17 landen, die ter plaatse informatie verstrekken. Daarnaast heeft VIW ook een web-site op internet over Vlaanderen in het buitenland.

Daarnaast verklaart de minister-president dat het voor zich spreekt dat er zowel rapportering als evaluatie van de contractuitvoering gebeurt. Er is een gedetailleerde rapportering van persoonlijk dienstbetoon van Vlamingen in het buitenland. Er zijn de halfjaarlijkse rapporten. Voor landen waar VIW-kernen en/of vertegenwoordigers bestaan, wordt twee keer per jaar rapport uitgebracht aan de administratie Buitenlands Beleid, aangaande de algemene politieke, sociale en economische context van het land in kwestie. En tenslotte kan de administratie Buitenlands Beleid aan VIW informatie vragen over personen, bedrijven, activiteiten en/of evenementen, waarop VIW dan binnen de twee maanden moet antwoorden.

Verder preciseert de minister-president nog dat VIW geen andere subsidies ontvangt vanwege de Vlaamse overheid. Enkel de drie genoemde opeenvolgende contracten hebben gefungeerd als subsidiebasis.

3. Replieken

Mevrouw Nelly Maes verklaart dat het antwoord van de minister-president haar toch wat op haar honger laat. Uiteindelijk weet zij nu niet echt wezenlijk veel meer dan voor zij de vraag stelde.

Daarom preciseert zij dat zij het takenpakket dat aan VIW wordt toegedicht veel te uitgebreid acht. En dat in het licht van dat immense takenpakket de 6,2 miljoen frank subsidie bijna derisoir dreigt over te komen.

Daarnaast heeft zij ook geen antwoord gekregen op haar concrete vraag naar het aantal mensen dat in dienst is bij VIW, op haar vraag of het al dan niet grotendeels een vrijwilligersorganisatie betreft, noch op haar vraag over hoeveel eigen middelen VIW beschikt, dan wel kan stellen tegenover de van regeringswege toegekende contractuele subsidie.

De minister-president repliceert hierop dat hij in het kader van de ingediende tekst van de mondelinge vraag wel degelijk de essentie heeft aangegeven. Hij verklaart zich overigens bereid om daarover op een later tijdstip nadere informatie te geven in een ruimer bestek. Daarnaast meent hij dat men hem in geen dele kan verwijten dat hij – handelend in overeenstemming met het voorzichtigheidsbeginsel – begonnen is met een inderdaad op het eerste zicht wat klein lijkend bedrag. Tevens wil hij erop wijzen dat het precies dankzij het contractuele karakter van de subsidie is geweest, dat men er in geslaagd is de efficiëntie van VIW –

waarover tot in een recent verleden vragen konden worden gesteld – een heel stuk op te drijven. En tenslotte maakt hij ook nog duidelijk dat VIW in geen enkel opzicht van een voorkeursbehandeling heeft kunnen genieten bij de toekenning van de contractuele subsidie. Het is totaal onterecht om het voor te stellen alsof men intentioneel geen "openbare aanbesteding" heeft willen doen. In dit geval ware zulks immers volkomen onnuttig, aangezien VIW terzake de enige bestaande organisatie, en derhalve ook de enig mogelijke partner is.

– Het incident is gesloten.